

د شنو گتو قاضي

پوليسي ناول

ليکوال: رحيم الله بشارت

Ketabton.com

{ 1 }

www.ketabton.com

لومري خپري:

اتينا په شيگل كي

ترکي څارنواله اتينا د شيگل ولسوالۍ د خټينې کلا په يوې خونې کې د يوزاره مېزتر شا کښېناسته . په خونې يې يو ځغلنده نظر تېر کړ ، د ېوالونو ته يې وکتل چې ځای ، ځای ترې لېو (کاگل) رانړېدلې و ، برگو ته يې مخ پورته کړ . دنښتر لوی بش ته يې له يوه سره تړل سره وکتل له سوربخنو وښتويې تور زړوکی وښوېداو دبرگوپه شمېرلو يې پيل وکړ . اتينا مې ټولگيواله وه ، اوکه پټه يې نه کړم ډېره را باندې گرانه وه . چې کله به مې هم ورله عکسونه اخيستل يو ځل به مې ورته ويل پورته وگوره ، وبه يې خندل ، لېونيه! بيا خودمړې غوندې ښکارم " خو ما به تل پدې رضا کوله چې په لسو انځورونو کې يو اڅې په يوه کې پورته وگوره . او چې کله به تصويرونه راغلل همدغه تصوير ته به يې په ځير ، ځير وکتل بيا به راته شوخه غوندې مسکۍ شوه وبه يې ويل "درته وایم چې سر سام يې په سد نه يې خو نه يې منې پدې کې نو ستا څه خوښېږي؟" او ما هم ورته هيڅکله دوه ځله يودليل نه و ويلی . کله به مې ورته ويل غونډه ، منډه زنه دې خوندکوي . کله به مې ورته ويل چې وگوره داسې ښکارې لکه په خواږه خو ب ویده-

کله به مې ورته ويل چې کومه ښځه لوړه پوزه لري تجربه داده چې همداسې يې ښايست ښه ځلېږي . پدې به راته داهم موسکۍ شوه ، دحياسره به يې سپينو اننگو ته راټول شول او ځان به يې غلې کړ . رښتيا هم چې دښځو مخ ته له لاندې نه پورته ورگورې ډيرې ښکلې ښکاري . دنارينو وگناهگار فکرونه راپاروي . اويا به داوي چې مونږ په لويه کې ښځوته مخامخ ورگورو او دانسان زړه له تکراري شيانو مړېږي . نوی والی

غوړې او د لاندې نه ښخوټه کتل به يو ډول نوی والی وي. پدې هکله د بريالي په خبره کې هم يو څه وزن شته چې خدای وهلي ويل ښخې خدای جوړې کړې داسې دي ، ښايست يې هغه وخت منگولې لگوي چې هغه پرته وي ، ته يې پښوټه ناست يې او وړی، وړی ورگورې.

نن چې يې هم پورته وکتل هغه ټول خيالونه او انځورونه مې يو په يو په ذهن کې لکه د فلم پرده راواوښتل. دهغې هم فکر شوه غټو، غټو بڼو و زرزو سترگو په کونج کې يې راته وکتل . مسکۍ شوه ، پدې کې د شيگل څارنوال يوه دوسيه راوړه او دهغې مخې ته يې کېښوده.

"صیب ! داتاسو وگورئ ، داددغې قضیې دوسيه ده" د شيگل څارنوال د لوړ قد، مناسب اندام غنم رنگی سړی و. پکول يې د تندي تر نیمې راکوزکړی و. لويې ږيرې يې د لوی بدن سره عجب ډول کاوه .

اتينا ترې وپوښتل له څوکسانو موپوښتنې کړي ؟

څارنوال په ډاډ، اوپه ارام وويل "له پنځوو"

اتينا ددوسيې د يوه بيان په لوستلو پيل وکړ.

اتينا کرد توکمه ترکۍ وه . او همدغه د ترکيې اوعراق کردان دي چې په ټوله نړۍ کې يې دښايست کيسې خپرې دي. زه چې دمجاهدينو د حکومت په پيل کې د خالص ملا په سپارښتنه چې هغه وخت يې دپوهنې وزارت په پچه ختل و، په "چانس" د ترکيې داستنبول پوهنتون ته لارم . اتينا مې (Desk fellow) يامېزواله شوه يوه مېزته ورسره کښېناستم اوچې په هماغې لومړۍ ورځ مې وليده خدای را باندې دومره گرانه کړه چې له پوهنتون نه تروتلو پورې مې ورته دومره پښتوور زده کړه لکه ماته چې زده وه . له پوهنتون څخه وروسته مو په يوه شرکت کې کارکاوه . اتينا د قضايي چارو مشره او زه يې مرستيال

ووم. شپړکاله په پوهنتون کې سره يوځای وواوځلورکاله په شرکت کې، پدغولسوکلونوکې نژدې دوستان پاتې شو. اوددغې دوستۍ په برکت هغې دپښتواو پښتنو سره دومره مينه پيدا کړه چې دڅو، څوساعتونو په اوږدومې دپښتوادب اوکلتور په لوستوليده اوزه پرې له ورايه پوهېدم چې په پښتوکې يې په ماپښه راړولې ده. دوه مياشتې مخکې هغې په استنبول کې خپله دنده پرېښوده اودخپل فوځ سره يې تړون وکړ چې دحقوقې اوقضايي چارو دسلاکارې په توگه ورسره افغانستان ته راشي. موخه يې داوه چې پښتانه وويني، هغه خلک وويني چې دهغوی ژبه يې له هغوی نه هم ښه زده ده. د پښتنو سيمه، دودونه او دستورونه وويني. ځکه چې پښتويې زده ده خو له ما اودوه نورو انجينرانو پرته چې هغوی هم همدغه پوهنتون ته دزده کړو دپاره راغلي وواودلته يې له ترکيو جينکوسره ودونه کړي وو. نور هيڅوک نه پېژندل. د ژبې د ښې زده کړې لپاره هم د هغې ژبې دوپونکو دژوند او دودونو نه خبرېدل ضروري دي، ځکه چې د ژبو ډېره زېرمه کلتوري ريسېښې لري او که له کلتور او دود نه څوک خبرنه وي د هغو کليمو په مانابه سم ډول نشي پوهېدای. ما هغې ته د خپلو دودونو په هکله خبرې کړې وې يانې چې ودونه څه ډول کوو. ډېروختونه داسې وي چې جينۍ مو په سترگونه وي ليدلې، يواځې موراويا دکوربلې مشرې ښځې ليدلې وي او هغې يې هم راته دومره صيپتونه کړي وي چې په فکر کې بيا ښاپېرۍ راولو، او په گل درو او گل کڅونو کې ورسره پټ، پټوني کوو. ان تردې چې له کوژدن وروسته هم خپله کوژمنه يانشو ليدای او يايې د ځينو سيمو خلک په ښکاره نشي ليدای. خو د شپې ورسره غاړه غړۍ وي او بيا ترې په چربانگ د غل غوندې تښتي، پدې کې رانه اتينا پوښتنه کړې وه چې

"تښتې نو ولې؟" ماورته ويلي وو چې که د جينۍ پلاراو ورونه يې وويني نو خپه کېږي او کېدای شي لا وه يې ډبوي. هغې له لږ فکوروسته وويل:

"تاماته ويلي وو چې ستا سو کورونه دومره ډېرې کوټې نه لري چې هرهک او هره جينۍ په بېله، بېله کوټه کې ويده شي نو خامخا به جينۍ يادموږاو پلاراو يا د نورو ځويندو ورونو سره په يو ه کوټه کې ويدېږي. او که جينۍ په نورو شپو دورونو او پلار تر سترگو لاندې وي او په دغه شپه ترې ورکه شي. نوولې هغوی نه پوهېږي چې د خپل کوژمن په غېږکې به پرته وي ځکه چې هغوي څو به هم د خپلو بڼځو غېږو ته دغه شان په پټه ورغلي وي، له هغه وخته به تجربه لري"

ماورته وخنډل:

- دومره پسې نو سر هم نه گرځوي

هغې داچاره يو ډول ریا غوندې گڼله چې که په سترگو يې ووينئ ځولور، اوکوټک راځلی او که عقل مو درته ووايي سترگې پرې پټوي. او ما بياحيا گڼله يواځې دواده او کوژدن دود، نه و چې اتينا ته عجيب او په زړه پورې و. جرگې، مرکې، دهغو پرېکړې، ترې، نرخونه، اخترونه، زېږي ورکول او ډېر داسې څه وو چې هغه يې مجبوره کړه له خپل وسله وال فوځ سره د قضايي او حقوقي سلاکارې په ډول افغانستان ته راشي او دلته بيا د يوې قضيبې پلټنه په غاړه واخلي. قضيه د مرگونو وه. دوه سوداگر چاوژلي وو. او مرگونه هم د بر شيگل په پاس سر، سمه لام کې شوي وو.

رښتيا پدې دنيا کې داسې ډېرې کمې خبرې شته چې ټاکلې کره اونه بدلېدونکې وي څرنگه چې کاینات دتغیرواوبدلون په حال کې دي همدغسې ددې نړۍ هرڅه په بدلېږي او يابدلېدی شي. او بيا زمونږ

دښوونکي سلطان کسين خبره دقضيې دڅپرلوپه وخت کله هم دافکر مه کوئ چې په کوم ځای کې مړی موندل شوی وژنه به هم همدغلته نژدې شوې وي مړی دمجرم دتار او تیلگرام دپېغام کاغذی. ډېر مجرمان دمروپه مټ خپل پېغامونه رسوي. نو تل دمرو دپیدا کېدو ځای. دوژل کېدو ځای، په هغودخورو څادرونو او ټوټو، او دمرو لاسونو، پښو او دهغوی دپربوتو ډول ته په کلکه گورئ او فکر کوئ کېدای شي پدغو ټولو کې مجرمان تاسوته پېغامونه درکول غواړي او دغه پېغامونه ستاسو سره مرسته کوي چې هغوی ته مو ورسوي. نو د سلطان کسين لارښوونو ته په کتودا خبره به سمه نه وي که سړی ووايي چې قتلونه په سمه لام کې شوي وو. ځکه چې یواځې مړي په سمه لام کې موندل شوي و او لا په سمه لام کې هم نه دخورکلي او سمه لام تر منځ دبنگېرې دکمرلاندي په یوه سمخ کې موندل شوي وو. کيسه تر عامو خلکو داسې رسېدلې وه چې یو ې ښځې بزې ساتلې. بزې دکلي نه په لږ غوندي واټن کې پراته تنگي کې څرېدې د تنگي په مینځ کې دوچ خور په بڼه دباراني او بو د بهېدولاروه، بزې چې خورته ورسېدې په یو ځای راغوندي شوې لکه له ځانه چې شپول جوړوي. ښځه چې ورورسېده وې لیدل چې یوتور بوت یو، څر پکول، څادراو وینې پرته دي.

وپوهېده چې دلته وژنه شوې، لاره او کلی یې له کيسې خبرکړ. دکلي خلک چې راغلل د پکول او بوت له ځای نه یې منډ واخيست. چې د خور اوگټو د نورو مندونو غو ندي گران منډ هم نه و، ځکه چې ښکاره سړی پوهېده چې له دې ځايه څوک رانېکل شوي دي منډ تر یوې سمخې ورسېد، چې خلک سمخې ته ورننوټل دوه مړي چې شين څادر پرې خورو ولیدل. دمرو د پټولو هڅه شوې وه، په سمخه کې شگې وې او په شگوکې نژدې پټ

کړل شوي و. خو د ځادرو پيڅکې او د جامو ځينې برخې يې بهر پاتې وې .
مري نه خراب شوي و او نه شخ شوي .
ځينو خلکو فکر کاوه چې دوی همداتېره شپه وژل شوي ځکه ندي خراب شوي خو ځينو نورو بيا فکر کاوه چې دوی که هرڅوک وي او هر چا وژلي وي خو شهيدان دی او د شهادت له برکته نه دي خراب شوي. ددوی د ليل داوو چې انسان دروح له وتلونه وروسته بېخي په څو دقيقو کې شخ ، پخ شي اودوی که تېره شپه هم وژل شوي وي تر او سه پرې له دولس ساعتونو ډېروخت تېر شوی اوکه په حقه شهيدان نه وای پکارداوه چې اوس داسې تازه نه وای. مري په جنازو کې تر کلي راوړل شو. کليوالو وکتل يو همدلته په کلي کې چاوپېژنده چې نسيم نو مېده په ده کې دتبرگی اوپه ټوپک د ويشتلونښې وې و او عمر يې تر شلو کلونو لږ څه پورته و.

بل د پنځه ډېر شو په شااوخواکې ښکارېده، توره بونډۍ ريره او ښايسته ويښتان يې لرل . سترگې يې پټې وې خو بيا ترې هم ښکارېده چې څومره غټې ، غټې به وې. دده دسر له ټپونو څرگندېده چې د شا له خوانه د تبرگي په څټۍ وهل شوی او بيا وروسته يو گوزار د همغه تېر په تېرو وهل شوی او بيا ويشتل شوی دی ،کليوالو دواړه مري له څو ساعته پلې لارې وهلو وروسته د شيگل ترولسوالۍ راورسول.دلته دوهم مری هم وپېژندل شو چې د لاور دی او په باجوړ کې او سپري .

دغو وژنو ته ځينو خلکو دسياسي مرکونو په ډول کتل او اتينا پدې گومارل شوې وه چې دهمدې خبرې پخلی وکړي چې مرگونه سياسي دي که جنايي؟
ځکه چې دغه سيمه د کونړ د پياوړي جهادي قومندان کشمير خان سيمه وه. هغه د اتحادی فوځونو له سترگو پټ و. او که دغه مرگونه په سياسي

ډول تر سره شوي وي، نو بيا اتحادي فوځونو غوښتل چې پدې سيمه کې لوی عمليات تر سره کړي اوددې سيمې عمليات ډېر اسانه نه و. سمه لام نژدې پنځه ساعته له سرکه پلې لاره لري او لاره ټوله په غرو، رغو اوتنگونوونوکې ده او که امریکايان پدغو غرنیو سيمو کې مزل کوي او تر سمه لامه دهغوې په وينا د چن او پاکولو عمليات تر سره کوي نو پدې ډېر خرڅ کېږي، لوی پلان غواړي او د ډېرو اتحادي فوځونو مرگ ژوبله پکې رامینځته کېدای شي، نو د همدې لپاره لومړی د قضیې څېړل پکار وو. چې معلوم شي وژنې سياسي اړخ لري که جنایي. او اتینا چې پدې کار کومارل کېده. نیک مرغي به وه که بد مرغي خو زه هم له ترکیې نه په رخصتۍ کورته راغلی وم. اتینا مې د برېښنا لیک له لارې دخپل راتگ نه خبرکړې وه، کله چې ورته دغه څېړنه وسپارل شوه راپسې ډېره کلکه وه چې ورسره ملگری شم. ماهم چې دکونړ نوم واورېد ورسره ومې منله، ماویل یو خو به دخپل پلار وطن ووینم ځکه چې پلار مې همدغلته په کونړ کې دشیگل نه پورې په بېلۍ کې پېداشوی و. خاپورې یې کړې وې زلمی شوی واوبیادکنډز دشت ارچي ته کډه شو. اتینا اوس د تر کیې یو ه فوځی وه او ما نشو کولی د هغې سره فوځي دنده تر سره کړم نو ماته یې دسلاکار په ډول په (Contract) لنډ مهاله کار راکړ ما هم ورسره ومانه، کابل ته او بیاله هغه ځایه کونړ ته لاړم.

له پخوانه مې یو عادت دا وو چې هرڅه مې زهرېږول په کابل کې چې به مې یوه شپه وکړه هیڅ به مې فکر نه کاوه چې په ننګر هار او پېښور کې به همغه شان گرمي وي لکه پرون یا ابله ورځ چې وه. او همدغه فکر مې د استنبول په ښکلي ښارکې د افغانستان په هکله هم کړی و. ماویل درې کاله وشول چې د ډالرو بهیر د کابل په لور ورمات دی، اوس به د

استنبول غوندې ښکلی شوی وي . خو چې د شیکل ولسوالۍ ته ننوتم ایله مې عقل سرته راغی چې ډالر څه چې یوه افغانۍ هم پکې نده لگول شوې. د چا شخصي کور یې پدې نامه ولسوالي کړی چې د مجاهدينو امریت پکې و او دولت ته په میراث پاتې شو. خو پدې چا فکر ندی کړی چې مجاهدينو له کومه کړ. ځکه یې پکې امریت جوړکړی و چې د یوه داسې چا کورو چې د خلقي ټاپه پرې لگېدلې وه. ولې خلقيان په نورو ولایتونو کې نه وو. هلته هم ورسره همدغه چلند کېږي. ماته رښتیا هم دا هر څه عجیب ښکارېدل. ولې مونږه له نوو پېښو او نوو حالاتو سره نوی چلند او نوی فکر نه زده کوو؟ ولې سیاسي نظرونه ترمذهبه غزوو او په مذهب کې هم تر هغه بریده چې د بل لوري وینه او مینه دواړه راته حلال شي. ولې مذهب دسیاست تابع کوو؟

داسې نشي کېدای چې که د نورو دسیاسي نظامونو خپلولو ته اړتیا لرو نو د خپل مذهب، فکر او کلتور سره یې لومړی برابر کړو، بیاترې کارواخلو؟ مادغه فکرونه کول او اتینادمجرمانو دبیانونو په لوستلو بوخته وه، زر، زر، یې پانې اړولې نه پوهېږم څه یې ولیدل خو په بیره یې له دوسیې سر راپورته کړاو څارنوال ته یې وویل:

- "داکسان چې تاسو یې بیانونه دلته لیکلي څه شول؟"

- "هغوی مو پرېښودي دي"

- "پوهېږم پرېښودي مودي خو ولې...؟"

- "تحقیقات مو ترې وکړل خو د وړاندې تگ لپاره یې لار رانه کړه"

سترگې یې د څارنول په سترگوکې ورکړې

- "نوره څنگه لاره غواړې؟"

ملخي دې كه څه بلا دا وايي چې دسوداگرو اوسمه لام والو ترمنځ سودا
زماپه خوله او زماپه كوركې شوې وه. نېټه مې ورسره ټاكلې وه زه له
سوداگرونه دژمنې سره سم مخكې ټاكلي ځای ته چې سمه لام دی
ورسېدم. خو چې لارم هلته راته د هغو خلكو چې سودا ورسره شوې وه نيت
بڼه ښكاره نشو زه ترې بيرته را روان شوم او په لاره كې سره وړاندې
وروسته شو. زه چې شينگرگل ته راغلم خبر شوم چې سوداگر په ماپسې
ټاكلي ځای ته تللي دي. خو ماشه كولى شول خبره مې په تقدير وسپارله او
كورته ترې راغلم" پوښتنه داده چې ملخي ته دده ديوخپلوان او دوست
دژوند ارزښت همدومره و؟ ولې ددغوكليو او سيمې ولسي خلك يې نشو
خبرولى؟ ولې پوليسو ته يې خبر نشو وركولى؟
دی پدې پوهېده چې كه دی پسې لارشي هغوی له مرگه ژغورلی شي ځكه
چې تېرگی يې خسر دی، گندېرى يې اوبښی او هغه بل شريك بانی يې
ساندو(باجه) داسی برېښي چې ده ته هيڅ د مرگ گواښ هم نه و. ځكه چې
كه وژنه په پيسو كېده نو پيسې د ملخي سره نه وې د وژل شوو سوداگرو
سره وې. ډېرې وژنې يواځې پدې كېرې چې وژل شوي كس يا وژونكى د
نورو په وژلو ليدلى وي او ياترې خبروي، ددې لپاره چې قاتل نه غو اړي
ثبوت پرېږدي دغه كس وژني، اوچې دی يې دده په وينا له نيت نه
خبرو، ماناله پلانه يې خبر و نو كه قاتل دی خپل ملگری اوپه قتل كې
شريك نه گڼلى نو پكاروه چې وژلى يې واى او ثبوت يې له منځه وړی واى .
اوكه دده خبرېدلو ورته مانا نه لرله اووېره يې ترې نه كېدله نوبيا هم بايد
يوه وېره ورسره واى او هغه داچې دی غواړي وژل شوي كسان وژغوري
اودا دگندېرى دوی چې دوژنې شك پرې كېرې دپلان شنېدل وو. نو هغوی
له پكاروو چې ملخي يې تر هغو پورې چې سوداگر ور رسېږي ځان سره

ساتلی وای. ولې د میری په نوم کس چې تاسو د شک په بنسټ پوښتلی دی ددوی سره روانېده او له څه مزل نه پس ترې بېرته راستنېده، دا ټولې پوښتنې ځواب غواړي.

څارنوال وویل "ته چې څه فکر کوې، زه هم همدغه فکر کوم، خوستونزه دسمه لام والو مجرمانو راوستل دي"

اتینا ترې وپوښتل "څه فکر کوې چې قضیه جنایي ده که سیاسي؟"

- "ددواړو شونتیاوې شته"

- "نو زما په قضیه کې د ښکېلو ټولو خواوو د تېر ژوند ریکارډ پکار دی"

دایې وویل خپلوسوربخو زلفو ته یې یو څنډ ورکړ او له کوټې ووت. په

برنډه کې یې راته وویل "ټکور ه! باجوړ ته به څو"

له څو ثانیو وروسته مې ځواب ورکړ خپل موټر او عسکر رخصت کړه.

دويم څپرکی:

باجورته تگ

دکونړ او باجور تر منځ کوم برید اوپوله نشته دهر قوم نیم د غره یوې
خواته او پاتې نیم یې بلې خواته پراته دي.
او همدا لامل دی چې تر منځ یې رابنګل شوې کر بڼې خپل ارزښت له لاسه
ورکړی. چې دچا کله او له کومې لارې خوښه شي اوړي را اوړي. د پلو
لاروتر څنگ د ناوه پاس ، غاښي او شايي سرکونه هم شته چې هره ورځ پرې

په سلگونو خلک تگ راتگ کوي. خو دا ټولې اسانتيا وې دسيمه ييزو خلکو دپاره دي.

اتينا په استنبول کې ښه وه ، د هر چا نظرواوبنت او هلته پدغسې چا دسرې رنگ سازيږي . خو په کونړ کې هغه اتينا نه وه چې لکه د استنبول غونډې مې له گوټې نيولې وای ، په خندا، خندا مې ورسره خبرې کولای. نورو راته کتلای او اوبه ، اوبه کېدای ، مافکر کاوه چې اتينا ته مې د پښتنو دودونو او فکرونو په هکله هر څه وييلې خو دلته پوه شوم چې کېدای شي ډېرې خبرې پاتې وي او په هغوډېرو کې يوه دا چې پښتانه پسې ښځه ور روانه وي نظر يې له دوه گزو اخوا کارنه کوي ، او بيا چې يې لا ښځه خپله هم نه وي. ددې خو هيڅ تصور نشته چې د ايجاب او قبول پرته دې څوک د چاخور لور د ځان سره وگرځوي.

اتينا راته وييلې وو چې باجوړ ته به ځي او ما پېژنده چې دوخت ډېر قدر کوي چې د ژوند يوه ثانيه يې هم بې گټې تېرېږي داسې پسې خپه وي لکه د کنجوس نه چې مېلمه ډوډۍ وڅوري. په پوهنتون کې اتينا له ډېرکارماکاوه. د ماسټرۍ د کتابونو روغ، روغ چېټرونه (څپرکي) مې ورله په لنډو کلیمو ليکل، کله چې به يې د ليکچر وار و ديونيم، دوه ساعتونو اوږده ليکچرونه مې ورله برابرول . په کورنودندوکې به مې ورسره مرسته کوله. خو هغې هم وخت نه خراباوه.

پښتويې زده کوله د پښتو اولسي ادبيات يې کتل او زما د پښتو گډې ، وډې ليکنې يې له وړو، وړو کاغذونو ټولولې او په تر تيب يې ليکلې . د مارشل آرټ کلب ته تلله اوزه يې هم ورسره په زوره بيولم. د پښتو سره يې مينه وه او که رښتيا ووايم مادهغې د پښتو سره مينه د خپل ځان سره مينه گڼله او په زړه کې به مې کرل رېبل چې که ماته کرانه

ده زه پرې هم گران يم. پدې کې راته هيڅ شك نشته چې پرې گران يم خو لاترنه پدې نه يم پوهېدلی چې څنگه پرې گران يم. مونږ ديو بل په غېږ کې خوبونه هم کړي خو يواځې په اورگاډي کې. دخوښۍ په وخت مو يو بل په مخ، مخ ښه کلک، کلک چيچلي هم دي ورپسې مو رنگونه هم تښتېدلي يو بل ته مو تل ويلي چې يوه شېبه ستانه پرته ژوند نشم کولی. خو پدغې پسې غلي شوي يو او پدې هم پوهېدو چې په مونږ کې د يوه هم دنده خوبښه چې د خبرو لږدې وشلېږي خو بياهم بلې خبرې ته تللي يو او فکر کوم دازمونږ ددواړوڅه معجزه وه چې نژدې دلسوکلونو يوځای اوښتو، را اوښتو وروسته موهم دوستي، دوستي پاتې شوه په مينه بدله نه شوه. نه ماډبل چاپه لور وکتل نه هغې. نه ماواده وکړنه هغې. خو په خپلوکې مو هم دزړه غلاڅرگنده نه کړه

چې د باجوړ نوم يې راته واخيست نېغه مې د شيگل له ولسوالۍ نه مخامخ دکربورۍ کلي ته د خپل دوست بريالي کورته بوتله. کربورۍ د شيگل ولسوالۍ ته مخامخ دسيندنه پاس دخوږ ترڅنگ په شنو پټيو او مستو لښتيو کې راگېر ورکوټی غوندې کلی دی چې کورونه يې له ډېرو نژدې کېدو او تنگېدونه يو په بل کې ورننوتې دي، لدې امله د يو کورمېلمه د ټولو مېلمه وي او خوښۍ اودردونه خو هسې هم زمونږ د ټولو کلو سره گډوي. بريالی خبرو چې ورځو. اوفکرکوم خوا اوشا کورونه يې هم ښه په سخاوت خبرکړي وو ځکه چې مونږ ورغلو کور يې له ښځو او نجونوډک و. داتينا ښه راغلاست ته راپاڅېدې، هغه او تره غوندې شوه په ترکۍ ژبه يې وويل " دا کوردی؟" ما ورته وويل هو! خو هغه کور چې فکرکوي ډېردرونه مېلمه يې راغلی او پدې ډول يې راتگ لمانځي. داتينا سره بېخي د تصور نه و چې يو وخت به په خپل کار پسې ځي. يو ځای ته به يواځې دمې دپاره

ورستنېږي او هلته به ورته خلك دومره خوشحاليږي چې ددې په احترام به دېرش څلوېښت ښځې راټولې وي . په استنبول كې خو لكه د نورو لويوښارونو غوندې څوك خپل دېوال شريك گاونډي هم نه پېژني او نه څوك دژوند له منډې او زغله دومره وخت پيداكولى شي چې په يو وخت د يو چا لپاره په دومره گڼ شمېركې راټول شي. ټوكې اوخنداوې دې وكړي، يو بل دې ونازوي. اتينا مې د ښځو په حرم كې پرېښوده اوزه او بريالې ترې كوټې ته لاړو . مونږ غلې، غلې له يو بله دحال ، احوال پوښته كوله خو بهر ښې په درز كې ، خنداگانې ، او ټوكې ټكالې روانې وي. اتينا له هغوى پوښتنې كولې او هغوى له اتينا.يوې ښځې فكر كړى و چې گوندې زه د اتينامېره يم. ورته يې وويل له بدوسترگودې لرې وي ښه جوړه خومو برابرده . اتينا ورته وخنډل.

"چپ شه چې وايې نه وري، خو خداى دې وكړي چې سره جوړه شو" هغې ورته وويل ښه دادې ميره نه دى؟

ورته په خنداښوه "سل مړونه دې ترې قربان شي" خو خداى ته سوال وكړئ چې "ايسته مې داگل دوربل گل شي" يوې وويل "ته او س زما په مخكې ووايه چې زه داگل دوربل گل جوړوم نوره ترې خلاصه"

- "نور يې راباندې څنگه وايې؟"

يوې جينۍ ورته وويل خورې اوس به ستاسو په مذهب شوى وي. دلته څوكه مونږ چاته د سترگو په كونج كې هم وروكتل په والله كه مو بيا پرېږدې ، يابه موپه مړوندسړږدي او يابه دلحدله تيرې سروي. اتينا له خوشحاليۍ يوټوپ كړ ، آ څومره ښه .... كه تاسو د چاسره واده كول غواړئ نوهغه انكار نشي كولى.

چاځواب ورکړ يواځې غږ وکړه .

ددوی خبرې خوږې وې او که په ما خوږې لگېدې خو ډېر په غورورته ما او بريالي غوږ نيولی و. او په غوږ ، غوږکې دې فکر وړی وم چې گاډی او ساتونکي مې ترې رخصت کړه او س به يې څنگه په ځان پسې گرځوم او هغه هم بيا په کونړکې، مونږ هم عجيبه خو يونه لرو. ښځې له پټيونه مالونو ته واښه راوړي . له لرو، لروغرونونه لرگي راوړي. په پټيوکې کارونه کوي ان تردې چې مورمې ويل "پخواښځوماسته هم له کورنه بهردويالې په غاړه شاربِل" که ښځې مو يواځې وي او يادنور وښځوسره ملگرې وگرځي خيردی. څوکه مونږ ورسره يو اوله کورنه بهر راپسې روانه وي پرې شرمېږو. فکرکوو چې څوک به يې پښو ته گوري که لاسونوته اوبيازه که له کونړه لرې پيداشوی اولوی شوی وم خوبيا هم دخپل نژدې ملگري اودوست بريالي کورته وخت ناوخته راتلم نوله همدې امله په شيگل کې خال، خال پيژندوی وم اوس يو نيم سړي پيژندلم او که نن يې له يوې بهرنۍ ښځې سره څنگ په څنگ ليدلم نو خامخا يې د سترگو په کونج کې راکتل او يوه، نيمه تبصره يې چې زمونږ دخلکو دود ده راپسې کوله. همدغه فکرونه وو چې په ذهن کې مې په اتن وو .

يوځل داتينا د گاډي او ساتونکو په لېږلو خپه شوم خو په بيا فکرخوشحاله شوم ځکه چې دامريکايانو اوسوله ساتوځواکونو په فوځي گاډوکې گرځېدل مې هم نه خوښېدل. دهغوی ژباړونکي به رايادېدل سرونه به يې ټيټ نيولي و او دوسمالونه به يې په سراچولي و.

بيا به مې ويل چې څله مې ورسره منله چې درسره ځم ، سلاکار به دې يم، که سلا کار نه شم يوڅه مرسته خو به درسره وکړم، لارښود خو به دې يم. ځان

ته به مې غوسه راغله چې خلك دكار سره سم د كار دځای پوښتنه كوي او تاته يې وويل "چې په كونړ كې يوه قضيه څېړي، دا پوښتنه دې ونه كړه چې دكونړ په كومو ځايونوكې" قضيې خوپه دفتر كې دننه د بيانونو او ثبوتونو په لوستلو هم څېړل كېږي. او لكه د لېوني غوندې په گرځېدو اوماوماتو راټولولو هم څيړل كېږي. نوره دې پكې پوښتنه ونكړه، ورسره ودې منله، دادې ونه ويل چې قضيه چرته څېړي؟ دكونړ په كوم ځای كې يې څېړي؟. بيا مې ځانته خندا راغله او دخندا سره مې خپله ځانته ځواب ورکړ چې "ولې خپل ماغزه خورې په بل چادې پېرزوكېده چې ورسره وگرځي؟ رخصتي خودې هسې بانه وه دلته خو راغلي هم ددې دپاره يې، ولې ژمنه دې ورسره نه وه كړې چې ستاد رسېدو نه وروسته به په لسوورځوكې دننه، دننه ځان دررسوم؟ او لږ ترلږه په كونړ كې خو به دې ښه گرځوم چې زمونږ د خلكو له دودونو رواجونو ژوند او فكر نه خبره شي؟ ددې سره مې بريالي ته مخ واړوو .

- برياليه! مونږ به ځو.

- شپه نه پاتې كېږئ ؟

-نه نشو پاتې كېدای انديواله مې د وخت ډېر قدر كوي. او شپه دلته تېرول

به پرې ونشم منلی هغه رانه پوښتنه وكړه "انديواله دې پدې قضيه كې

ولې دومره ډېره لېوالتيا ښيي؟"

ماورته وويل "ته يې هم په لېوالتيا پوه شوې؟" ولې نه لږه شېبه وړاندې

چې بهر وتلی وم راته يې وويل سمه لام ته به له دې ځايه څومره پلې لاره

وي؟ ماترې پوښتنه وكړه چې ته "سمه لام ته هم ځې؟" راته يې وويل "كه

اړتياشي خامخابه ځو"

ماويل نه پوهېرم خو د پخوانه يې ماجرا خو ښه ده او چې څه ووايي سرته يې رسوي.

بريالي راته وويل:

- نو لکه چې ستاغونډې ده، خو خيال کوي چې هلته تلل له خطرې خالي نه دي.

ومي ويل "هيله خدای ته خومونډ له موټر پکاردی"

"نورائې چې څوموټر بهر ولاړدی" د بريالي مور چې رخصتولم، څه خبره يې په

خوله کې راجوړه کړه خو په خندا يې واړوله په تندي يې ښکل کړم، او ترې

روان شوم. چې دکلا گي په دروازه وتلم دشانه راپسې کومې جينې د

شيطاني په ډک غږ وويل "چې ومونه شرموي، کونړواله ده، دجيني خوبښ

يې واده يې کړه، بيا يې دکان سره گرځوه"

وروغونډې مې له خولې ووتل:

"مونډ ته يې څله وايې هغې ته يې ووايه" لږه شېبه وروسته راپسې

اتينا هم راووتله، ښه درنه اسماني رنگه څادري يې په سر وه. لکه چې

چاچل هم وربښودلی و. د افغانو ښځو غونډې يې پورته اړولې وه. يواځې

سپين مخ يې ښکارېده او سرې شونډې يې لکه د گل غونډې په

مسکاغور بدلې وې.

د بريالي سره د موټر په وروستي سيټ کې څنگ په څنگ کښېنا ستو،

د چغسرای نه لږ پاس د درواو کپلونو په يوه پل پورې وتو، تر غاښي پورې

اتينا دغره هرې ونې، غنې ته کتل چې د غاښي په پاټک ورواوبښتو بيا يې هم

غره ته وکتل راته وې ويل:

- "خدای در باندې څومره فضل کړی خو تاسو یې د فضل او پېرزو په ناز ولونه پوهېږئ، وگوره یو غردی د کونړ خویې څومره شنه ده او د باجوړ خویې څومره سپېره . ماورته وویل:

- "څادري ته دې وگوره اودې خبرو ته دې، غلې شه راځه چې څو راروانه شوه چې وروسته مې ورته وکتل داسې نېغه راروانه وه لکه د فاتح آس . لږ بڼکته گاډي ولاړوو د یومو تر سره مو خبره وکړه اوله څوپاټکونو او نژدې له یوه ساعت منزل وروسته ډرایور وویل "داد یوسف آباد کمپ دی" اتینا ورته وویل:

"لږ په ورو لاړشه، زه ځای در ښایم" له لږې شېبې وروسته په یوه کږلېچي ورتاوشو اتینا ته لکه چې دغلته فکر ورغلی وو چې پښتنې ښځې دنارینوو په مخکې خبرې نه کوي نو وروغوندې یې وخنډل زنگون یې راله لاس کې راوښو، "مانا دلته کوز پږو" له موټرڅخه کوز شو له یوه ماشوم نه موددلاور د کور پوښتنه وکړه هغه راته وویل:

"مخې ته یې ولاړئ، همدایې دروازه ده" اتینا یې کورته ننوته اوزه یې په حجره کې له ورور سره کښېنا ستم . دسمه لام په قضیه کې یو وژل شوی کس دلاورؤ، چې دمجاهدینویو ځوان قومندان و. او په هکله یې خلکو ویل چې د یوځانگړي خوی او اخلاقوښتن و. کله یې هم په تنظیمي جنگونو کې برخه نه وه اخیستې اوانسان ورته په حقیقي بڼه د انسان ارزښت درلود. په حجره کې راته یو ځوان چې له بڼې پوه، ځیرک او با احساسه ښکارېده او ویل یې چې له دلاور سره ډېرگړځېدلی. خبره کوله چې "یوه ورځ ورسره یو ځای د بي بي سي خبرونو ته ناست وم دا هغه مهال و چې په کابل کې تنظیمي جنگونه ښه په زور او شور کې وو" ده ویل "مادخدای بښلي میرویس جلیل راپور اورېده چې ویل یې په ننني جنگ کې دولسي خلکو تر

څنگ له دواړو خواوو نه په لسگونو جنگيالي وژل شوي او دريمې کارتې سيمې ته هم ډېر زيان او بڼتۍ "ده ويل "ماورته وويل چې جنگيالي دې پسې خدای نورهم مړه کړي خو خپه پدې ولسي خلکو او دوطن په وړاندېدو يو. ددې په اورېدو راته دلاور مخ راواړوو او په غو سه يې رانه پوښتنه وکړه چې ولې تا پېداکړي چې داسې په ازاد زړه يې وژنې" ده ويل ماورته ويل " دوی چې نور وژني نو پخپله دې له هغوی مخکې مړه شي " ويل يې هغه راته وويل چې "داسوال کوه چې دوی د خپل ژوند په قدر اوارزښت پوه شي او چې څوک د خپل ژوند ارزښت وپېژني بيا د بل ژوند ته هم ارزښت ورکوي ،نه ځان وژني او نه بل " ددې سره دده په سترگو کې اوښکې راغلي اووې ويل "دلاور د خپل ژوند په ارزښت ښه پوهېده او ځکه خويې په مېرې هم پښه نه ايښوده ويل يې انسان دې ځان دنورو د مرگ اوژوند واکمن نه گڼي. که څه وس يې کېږي نو ددې دپاره دې ترې کار واخلي چې د يو انسان له تندي نه د غم نښې لرې کړي او په خندا يې کړي " ددلاور دورورسره هم وغږېدم، ښکلی هډور سړی و . يوخرپکول يې له تندي پاس ايښی و. ويښته يې پکې پورته ورتاوکړي وو، خوچې هر څومره پوښتنې مې ترې کولې همدغه يوه خبره يې کوله چې مونږ دلته يو اوکار په سمه لام کې شوی. زه ترې هيڅ خبرنه يم . هغه که زمونږ سره ښه چلند کاوه نو يواځې له دې امله چې پښتون دی او مونږ يې حجرې ته ورغلي يو نور ورته زمونږ کار څه ارزښت نه درلود او دښه نظر هم وڅو هغه وخت به دپو هېدو وړ وای چې دی زمونږ دڅېړنو په هدف پوهېدای چې مونږ يواځې پدې پسې ورغلي يو چې دپېښې ښه مالومه کړو که پېښه جنايي وخېژي نو بيا کېدای شي چې د کونړ ولايت ته هم خپلې څېړنې ورنه کړو ځکه چې هدف دمجرم نيول نه دي يواځې د مالومول دي چې د جرم لامل څه دی. اوکه لامل هرڅه

وي دده خو ورور وژل شوی و. مونږ فکر کاوه چې ده ته دا په زړه پورې وي چې وژونکوته يې سزا ورکړل شي، له همدې امله مو ترې دا خبره پټه ساتلې وه چې مونږ يواځې د پېښې انګېزه مالوموو او نه دې ته لېواله وچې مجرمانو ته دې سزا ورکړل شي. دا خبره د فکر وړ وه چې ولې نو دی نه غواړي مجرمانو ته سزا ورکړل شي؟ ولې د مجرمانو په څرګندولو کې مرسته نه کوي؟ چې کله مو ترې د جرم جنایي توب او سياسي توب په هکله وپوښتل وې ويل "پدې کې د سياست څه خبره ده، زما ورور يو تاجرو. او يواځې تجارت يې کاوه. که امریکايانو وژلی وای وژنه به يې سياسي وه ځکه چې مجاهدو. او د حزب اسلامي سره يې خواخوږي لرله. خو اوس امریکايان ددې نه څه غواړي.

امریکايان دې خپل ریکارډ وگوري. دده په اړوند څه خبره دهغوی ریکارډ کې شته؟" ما ورته وويل "ځينې خلک دغسې فکر کوي" وې ويل "امریکايانو له يې د خلکو د فکر څه، دهغوی خو هسې هم په اسمارکې د اډې تر څنګ خلک يو د بل په پټي کې بمونه رډي يوبل پرې وژني خودوی يې پوښتنه قدرې هم نه کوي. دوی خو يواځې ځان ساتي او خپلې منګولې ټينګوي. چې په خپل سر يې نه وي راغلې د بل په سر دې اورو نه بليږي" دوی پکې کارنه لري، ملي اردواو ملي پوليس روزل کېږي خو پروسه يې ډېره ورو روانه ده او څومره چې روزل کېږي دهغوی په نيمه ترې بېرته تښتي، لامل يې دادی چې دژوند ډېرې کمې اسانتياوې ورکول کېږي، ددوی په مقابل کې دملت دهمدغو تنکيو بچيانو دوژنې او سر پر بکوني لپاره دهبواد دښمنان ډېر مصروفونه کوي. دولت هم دهبواد دبیارغاوونې کومه لويه اودپام وړ ستراتيژي نه لري. ملت مو يو ډول ويشل شوی غونډې دی له هرڅه زياته اړتيا ملت جوړونې ته ده اوملت جوړونه او دورانکارو اوهېواد دښمنو

لاسونه هغه وخت لنډېدای شي چې کارونه ډېر شي، انصاف راشی او خلک په گېډه ماړه شي. ددلاور ورور لوستی سړی و او گرځېدلی هم و. یو ځانگړی نړۍ لیديې لاره. عجیبه داوه چې په ورور پسې ډېر خپه ښکارېده. داسې برېښېده چې سینه یې له غمه ډکه ده خو چې دا بیا د اندېښنې وړ وه چې همکاري نو ولې نه کوي. ددلاور یوځوی هم و چې دیارلس کلن و او داسې و چې پلار به یې ورته په رښتیا هم ښې هیلې لرلې. دلیک، لوست اوزده کړې سره یې مینه وه او تر ټولو ښه یې دا چې په هر څه یې فکر کاوه. زه ددوی سره په خبرو ووم چې په سټیلايټ د اتینا زنگ راغی. مافکر وکړو لکه چې نور د تللو وخت دی ورته مې وویل "که تلل غواړې نو راووخه" راته یې وویل "داخو دومره خواږه خلک دي، اووخت هم ناوخته دی، شپې ته همدلته نه پاتې کېږو؟ ددلاور مېرمن راته وایي چې مه ځی" ماورته وویل "سمه ده! خو فکر دې وي چې دهر پښتون په کور ورشي همدغومره خواږه او میلمه پاله دي ته به په کوم، کوم کورکې شپې کوي؟ راته یې وویل "دابه مې د پښتنو په کورکې لومړۍ شپه وي، اوغواړم دالومړۍ شپه همدلته ددې خورې مېرمنې سره وکړم" له ځان سره مې غلي غوندې وویل "زما خو در پکې هسې هم نصیب نشته څه چې دې خوښه وي هغه کوه، خو رنگ مې هغه وخت وتښتېد کله چې پوه شوم چې ټیلیفون مې بند کړی نه دی اوکېدای شي زما دغه وروستی جمله یې اوریدلې وي" زړه مې په زوره، زوره ودرزېد خو بیامې وویل "غم یې مه کوه ښه ده چې وایې وري" دشپې ډېره برخه مې په سوچونو او فکرونو تېره کړه ددلاور نازولي بچي مې لیدلي وو. یوه ماشومه لور یې وه. چې شپږ کلنه به وه، خو ډېره هوشیاره وه، حجرې ته راغله لومړی یې له لرې نه راته کتل، زړه یې نشو کولی، ماهم پرې ځان ناگاره کړ، بیاراغله لاس یې راکړ، ښکل مې کړه، بیایې په ډېره

مینه په دواړو لاسونو کې زماخ راوښو، راته یې وویل "زما پلار یې هم وژلی دی، او بیازمونږ کورته هم راغلی و، ما په گټه وویشتو" ماورته وویل "څوک؟" وې ویل "هغه سړی" ددغې ماشومې خبرې وې، دورور غم یې او په عین حال کې نه همکاري، پدې ټولومې څو، څوځله فکروکړې، دې خبرې ماته یو شک راپیدا کړو چې زما ورور یو تاجرو، دهغه له سیاست سره څه، که امر یکایانو وژلی وای، وژنه به یې سیاسي وه، ځکه مجاهدو او د حزب اسلامي پخوانی غړی و. شک مې پدې دلیل و چې ددلاور په هکله مالومات داووچې هغه دولت د ډېرو چارواکو سره اړیکې درلودې. او د سولې د راوستلو دهر یې هڅې فکري ملگری و. او کېدای شي پدې وژل شوی وي چې ولې په کونډ کې د "جهاد" پرځای سوله او کراري غواړي. بله دا چې کېدای شي پدې وژل شوی وي چې دده دډېرو جهادي کړيو دډېرو خلکو سره اړیکي و، له رازونو او پټو ځایونو به یې خبرو او د دولت له چارواکو سره د اړیکو په بنسټ به پرې دا شک شوی وي چې دی به رازونه دولت ته ورکړي. ددغو فکرونو او اندېښنو سره خدای خبر د شپې په کوم پېر کې ویده شوم. خو سهار داډان په غږ راپاڅیدم.

دریم څپرکی:

د دلاور تصویر

دسهار د چای څښلو وروسته راته ددلاور ورور وویل چې "ملگرې دې غواړي له تگ نه مخکې ستاسره وغږیږي اوددې دپاره مودرته په کورکې یوه کوټه وزگار کړېده" له حجرې نه یې ورسره روان شوم. دکور دلوپې دروازې نه په لږواتن کې پرته یوې خونې ته ورننوتو ددلاور ورور راته وویل "تاسو اوس خپل کاروکړئ زه به مو یو سات وروسته احوال واخلم" او رانه ستون شو. دخټو جوړه کوټه وه خو په چونه سپینه شوې وه، یوه سره قالینه هم پکې غوړېدلې وه. اتینا په یوه کټ کې ناسته وه، مخې ته یې یو وړوکی کورنی مېز پروت و. کاغذونه یې پرې خواره کړي و. ماورته په خنداوویل "سحر مونږکمرغه" وې ویل "ستاسو سره..... راکئ غو ښتل مې په گډه خپله تگ لاره وټاکو چې چرته به ځواوڅه پسې به ځو".

ورته ومې ويل

"سمه ده! زما سره هم څه خبرې شته چې پرې وغږېږو" مسکۍ شوه وې ويل "راځه نو بيا مې تر څنگه کښېنه" چې کښېناستم وې وېل "رانژدې شه دامېز وړوکی دی چې دواړه ترې کارواخلو" بيا يې وخندل "خیردی خپه کېږه مه په رانژدې کېدو کې دې نصیب شته". زه غلی شوم. پوهېدم چې دپروني ټلېفون خبره کوي. ورته ومې ويل

- کاغذونه دې راسپړه.

- زما سره څو خبرې دي او خبرې نه بلکې فکرونه دي، ماددلاور له مېرمن سره خبرې وکړې. هغه هيڅ داسې فکر نه کوي چې وژنه دې سياسي وي. هغه وايي "روښانه خبره ده. دتجارت په نامه بيول شوی. پيسې ترې اخيستل شوي او له دې امله چې هغوی يې پيژندل وژلی يې دی. ځکه چې هغوی فکر کوو که ژوندی پاتې شي دغه پيسې ترې خامخا بېرته اخلي". له اتينا مې پوښتنه وکړه "نو ستا څه نظردی؟" وې ويل:

- ولې داسې نشو کېدای چې دوی يې کلک تړلي وای او څومره پيسې يې چې ترې اخيستي ددې درې برابره يې ترې غوښتې وای. ماورته وويل:

- دا خبره دې هم سمه ده ځکه چې هغوی هسې هم پدې پوهېدل چې ددوی دا وژنې ښکاره کېږي.

- هو... خو دغه عکس ته وگوره.

مخامخ په کوټه کې ددلاور لوی عکس دېوال ته ځړېده. "زه فکر کوم د مېرمن خبره به يې سمه وي. کېدای شي وژونکو همدغه فکر کړی وي چې که ژوندی پاتې شی دهغوی له سترگو خوب تښتولی شي" د دلاور غټو، غټو سترگو او هډورې تنې ته مې وکتل دا ثبات سرمې ورته وخو ځوو هغې وويل "خو بيا هم څو خبرې شته،

دلاور مجاهدو د جُزب ا سلامي، طالبانو او د وهابيانو له ډېرو مخورو او د کونړ په کچه له پېژندل شويو څېرو سره يې پېژندل او اړيکي يې ورسره لرلې. اوددې تر څنگ ده له دولتي چارواکو سره هم پېژندل او د جُزب اسلامي ډېر مشران پټ دي، دوهابيانو يو وتلی مشر د گوانټانامو په زندان کې دی. د کونړد طالبانو مشران هم يا پټ دي او يا په زندان کې دی. ددې تر څنگ خلک فکر کوي چې په کونړ کې د بمونو، چاودنو او مخامخ جگړوسر لاري همدغه د دولت له سترگو پټ جهادي او طالب مشران دي او کېدای شي دلور دهغوی د ځای ځايگي په هکله مالومات لرل څرنگه چې دده ددولتي چارواکوسره اړيکې وې نو دهغوی سره به وېره وه چې ددوی پټنځايونه به وروښيي "ماترې پوښتنه وکړه چې "که سياستوالو دوی وژل نو دومره لېرې بيولو ته يې څه ضرورت درلود؟ ولې همدغلته د سړک په سريې نه وژل هم به يې سيا سي پېغام لرلای او هم به دوی له منځه تللي و"

وې ويل "ددې دپاره څو دليلونه شته لومړی داچې دادپېغام واله وژنه نه ده يواځې يوه داسې سينه يې له منځه وړه چې رازونه پکې خوندي دي، او په سياست کې ډېرې وژنې داسې کېږي. بل داچې هغوی غو ښتل قضيه له سياسي نه جنايي ته واړوي.

ما تر ې وپوښتل "ولې...؟"

وې ويل "ځکه چې هغوی ددلور سره ډېره خواخوږي لرله او نه يې غو ښتل ددوی کورنۍ لاپسې وځوروي ځکه چې سياستوال دوی خپل کڼل او د خپلونه دراولاړشوي تپ درد ډېروي بل لامل يې کېدای شي داوي چې دغسې دکونړ دخلکو په نظر کې مخالف سياست او سياستوال بې باوره کېدل خلکو به فکر کوو چې دوی خپل ملگري او دوستان وژني. بل داچې

سياستوال هم د کونړ دي . دا ټول ولس ته مالومه ده چې پرېکړې دچاپه لاس کې دي او که وژنې وشي نو خلک يواځې د مشرانو نومونه اخلي. اونن سبا حالات داسې دي چې سم اټکل يې نشي کېدای چې په کوم لوري به ځي اوکه دسياستوالو دغه نښې سياسي واک له لاسه لاړشي نو بيا به دسياست دپاره شوې وژنې په قومي او شخصي دښمنيو او ياستاپه وينا په پتنو او وري . ځکه چې ستاسو ټوله ټولنه قبائلي ژوند لري او په قبائلي ټولنو کې تل همدغسې کېږي"

اټيناوو پل "يواځې دا خبرې نه دي نورې هم ډېرې خبرې شته چې دغور وړ دي، يوه خبره چې ددلاور مېرمن يې حيرانه کړې وه داده چې هغې ويل ددلاور پلي مزل هيڅ نه خوښېده . ځان يې ترې ساته دجهاد ددورې له ختمېدو وروسته يې په يووخت له يوساعت نه ډېر پلي مزل نه کاوه. او بيا دغه مزل ته خويې په هيڅ ډول غاړه نه ايښوده . ما فکر کوو چې ددې لامل به دهغه دوزن زياتېده وي . خو ددلاور مېرمن راسره ونه منله اووې ويل چې کېدای شي لامل به يې دگردي تکليف و. ځکه چې له درې څلور څلوزيات يې د پلي مزل په وخت په گردو درد راغلی و. او دهغه درد سخت والي له پلي مزله وېرولی و. که څه هم ډاکټرانو ورته ويلي وو چې اوس يې د گردې ستونزه له منځه تللې خو دهغه له پلي مزل نه بد راتلل او غاړه يې ورته نه ايښوده . نو هغه فکر کوي چې تر سمه لاسه پورې د پنځه شپږ ساعتونو پلي مزل ته ده څنگه غاړه کېښوده. داځمخا دداسې چالخوا مجبور شوی چې دهغه خبرې ورته ارزښت درلود او يا پرې ډېر کار شوی چې دی يې پلي مزل ته اړويستلی دی"

ماورته وويل

"ستا په فکر داخبره ځکه د ارزښت وړده چې ښکاره کوي پلان سمدواړه نه دی جوړشوی بلکې ډېر کار پرې شوې او ستا مطلب دادی چې ډېر کار په لويه کې په سياسي پلانونوکېږي، غله له اوږده پلان څخه د خړپ اوترپ پلانونه ډېر خوښوي"

وې ويل "هو!"

- خبره دې سمه ده خو حتمی نده .

- ولې دافغانستان دجرمونو کچه تر دغه بريده رسيدلې...؟

- دلته دوخت قدرنشته هغه مجرم چې په سمه لام کې اوسېږي د استنبول دمجرم سره توپير لري. داستنبول مجرم کېدای شي يو کاغذو قلم راواخلي، لومړی نقشه جوړه کړي بيا په نقشه کې ځايونه په نښه کړي. بيا يې خوا او شا وگوري د هغه ځای څوچکره ولگوي . بيا ممکنه خطر ونه له ځان سره وليکي بيا دهر خطر نه دېچ کېدولپاره يوه لاروسنجوي او پدې فکر وکړي چې دا کار بايدکله او په څو بجو تر سره کړي. او له هغې وروسته په جرم لاس پورې کړي. خوسمه لاموال نه کاغذلري نه قلم يو چاته وايي چې راوايې ږوه، دومره ستا دومره زما نوريې په کيسه کې نه دی که د شپې ورپېښ شوکه دورځې. دلته داهم شونې ده چې يو واړه پلان ته دې په مياشتو، مياشتو لاروڅاري او لامل يې همدادی چې دی هم بل څه کار نه لري . بس داوړي يخ سيوری گوري اود ژمي پيتاوی. بياورته ډډه په ډډه اوړي، راوړي. راته يې وويل

" څه فکرکوي پدې پلان به هم ډير وخت تير شوی وي"

ورته ومې ويل "ددلاور دمېرمنې خبروته په کتو خو سړی ويلی شي چې هو! ځکه چې پده ډېره څواري شوې . ډېرکار پری شوی نوهله ترسمه لام پورې رسېدلی دی"

- څه فکرکوي چې دمجريانو سره به وسلې وې که تشه هوايې پرې خرڅه کړې ده. ما ورته وويل فکر نه کوم چې هغوی دې وسلې لرلې... ځکه چې که وسلې يې لرلای نو بيا ددې وژنو امکان کم و، کېدای شي چې وسلې يې ورکړې وای.

اټينا وويل "زه چې څومره ستاسو په ټولنه پوهېدلې يم ستاسو ټولنه يوه قبایلي ټولنه ده که وژنه جنایي وي نو پدغسې ټولنه کې ولې له جنایتکارانو سره ددې غم نه و چې دوی به رسوا شي، اودڅو پیسو په بدل کې به ټول ژوندله وېرې اود مرگ له گواښ سره مخ وي. څه فکرکوي چې ددې لامل به دهغوی د سیمې لرې والی وي. خپلې سیمې اوموقیعت ته په کتو به فکرکوي چې دلته به دوی له دغه گواښ اووېرې نه بچ وي" ماورته وويل "کېدای شي چې دغه فکروي او یا دا لامل چې دوی له دې نه پخوا هم دغه ډول جرمونه کړي وي. دجرمونو ددنیا لوبغاړي وي او له دغې وېرې او گواښ سره لادپخوانه لاس اوکرېوان وي اوفکر کوي چې اوبه له سره واوړي څه يې یوه نېزه او څه يې دوه" وې ويل "کېدای شي خوله مالوماتو څرگندېږي چې ملخی د جرمونوددنیا ډېرپوخ لوبغاړی نه دی..." ورته ومې ويل "که پوخ لوبغاړی يې هم وي ډېرمشهوراونوموتی لوبغاړی نه دی. خودویم دلیل چې دسیمې سره اړوندی ریښتیا هم ملخی د سیمې دغه ځانگړنه نه لري"

هغې وويل "که ستا په وینا دجرمونوددنیا پوخ سړی هم وي نومهمه داده چې دژوند ډول يې لا دمجريانو نه دی اودعاموخلکو په څېر ژوند تېروي. نوولې ورسره داغم او فکرنه و چې دی په یو رسوا کېدونکي پلان کې ورکډ شوی او کېدای شي ډېر څه پکې وبایلې. پوښتنه مې وکړه "لکه څه؟" - لکه دژوند ډول، پولې پټې، او ان تردې چې خپل سر.

- نو څه فکرکوي؟

- د ملخي څېره او خيال مې بېخي فکړد سياست په لور وړي. فکرکوم دی به چادوکه کړی وي. او داسې چا به دوکه کړی وي چې دی يې ډېر غټ اوداسې څوک گڼي چې فکرکوي له لاسه يې هرڅه پوره دي، هغه به وعده ورکړې وي، او سياستوال د خپلو موخود تر لاسه کولو دپاره دغسې وعده ورکوي. همدغو وعدو او ژمنو به دی ډاډه کړی وي نور پلان به هغوی جوړکړی وي، ده ته به پکې دنده ورکړل شوې وي او ده هغه دنده تر سره کړې. او فکرکوم ددې دندې دتر سره کولو دپاره ده ډېر کار هم کړی او ډېرې لارې يې کارولې او ازمويلې دي. ددلاورد مېرمن په وينا ده ورته ددويمې ښځې دکولو ټټروهلې وپه دلاور دغه خبره ښه نه وه لگېدلې نو ده ورته ويلي وو ما فکرکوو چې ته به هم زما په څېر ددويمې ښځې شوق کوې، ددوی په وينا ملخی دوه ښځې لري.. اتينا مسکی شوه وې ويل "سبابه تاته هم څوک د دويمې ښځې ټټروهي، دا خبره دې هم له مانه پټه ساتلې وه چې ستاسو په ټولنه کې دويمه ښځه کول هم دومره لوی عيب نه گڼل کېږي" ما ورته په خندا وويل "لږ تر لږه هغه څوک دويمه ښځه نه کوي چې لومړۍ يې ډبل ملک وي" وې خندل "باوردرباندې نشته" بيا يې وويل "داسې فکرکوي چې دا به يو ډول جنسي لالچ وړکول وي لکه زمونږ په ټولنه کې چې ځينې خلک دغه ډول لالچ ورکوي خو دنکاح په بڼه نه بلکې ديوې شپې يا څه مودې دپاره يو بل ته دډېرو ستاينو او صيپتونوسره يوه ښکلې جينۍ وردالۍ کړي اودغه ډول پرې هغه څه ومني چې پرې منل يې غواړي"

ورته ومې ويل "کېدای شي ځکه چې زمونږ په ټولنه کې د ښځوسره ديوې شپې او يا څو شپو تصور نشته اودغه يوه لويه بداخلاقي او گناه گڼل کېږي نوځکه ځينې خلک ددويم واده خبره يادوي، کله، کله ښه پوهېږي هم

چې چاته وړاندیزکوي دی به دغه وړاندیز ونه مني خودغه ډول خبرې ځینې وختونه دنارینوو ترمینځ د شخصي او جنسي خبرو دپیل ټکی او یوه بڼه پیلامه ثابتېږي چې په عام ډول یې سړي د خپلو جنسي غریزو د سرولو دپاره دیوې ناکامې هڅې په ډول د یو بل سره کوي

اتینا وویل "یانې سړي خپلوکې هغه خبرې کوي چې په عملي ډول یې نشي تر سره کولی" ماوویل هو! ډېری وختونه د بنایسته او بڼکومبرمنوسره دلیدوکتواو په بېلا، بېلو بڼودهغودیا دلولوکيسې کوي" اتینا ورسېده په خندا یې وویل "کله چې سړي خپلو کې د زړه دغه غلاوې راوسپړي نومانا یې داده چې یو بل ته د ژوند رازونه راسپړي، او سره دوستان شي" ورته ومې ویل "هو! خوځینې وختونه اوځینې خلک" وې خندل "مطلب دې دادی چې مجرمان نه وي؟"

ماویل "هو! ځکه چې مجرم دسیاستوال غوندې خپل هدف اوخپلې گټې ته کوري نورڅه ورته ارزښت نه لري" وې خندل "دکسین سلطان خبره خوبه دې له یاده نه وي وتلې چې قاتل انسان ته هم لکه دوچې ونې په ډول کوري لکه مونږ چې له وچ لرگي نه د کتابونو الماری جوړه کړو څو مره به خوښ یو، قاتل هم که دچادمرگ په بدل کې د خونې یو ور ترلاسه کړي همدغومره پرې خوشحالیږي"

ورته ومې" ویل د کسین سلطان خبرې مې ټولې یادې دي خوته په خپلو خبرو بېړه کوه چې ناوخته کېږي" راته یې وویل "سمه لام ته په لاره ددلاور د بل ملکري زړورخان دخپلوانوکوردی، دتره لوریې هلته واده ده. دوی دتگ په وخت هلته ستانه شوي" ماورته وویل "دستنېدو لامل به یې داوچې دلاوردمه وکړي اوځان په یو وار له اوږده مزله وساتي" وې ویل "بنایي یو یې دغه و، خودوی یوه تمانچه لرله او له دغه کورنه یې

کلاشینکوف ورسره راخیستی دی، اود تمانچې تر څنگ د کلاشینکوف غوښتل ماته شک پیدا کوي، خوددلاورمېرمن زما دغه شک ردوي اووایي چې که دلاورته کوم شک ولوېدلی وای یوقدم به هم وړاندې نه ووتلی ځکه چې وایي هغه د افغانستان له حالا توهم ښه خبرواودخپل ژوند په ارزښت هم پوهېده"ورته مې وویل "هغوی دکلاشینکوف دوړلو اړتیا غرنۍ سیمه گڼي نه د کومې بدې پېښې اټکل" اتینا قلم په په خپله سره، پسته شونډه ایښی و او مازې سړیې د هو په ښه وښوراوه. ورته مې وویل "ځینې شکونه داسې وي چې زمونږ په زړه کې وي خو د ښه باور له مخې یې د شک په ډول نه منو" اوددې دپاره چې ځان ډاډه کړو، ډېر لږ تر تیبونه ورته نیسو. مخ یې راواړو او وې ویل "داسیاست او جنایت سره ډېرغبرگ نه دي روان....؟"

"له بده مرغه همدغسې ده"

- او پدې پوهېږې چې ددلاور ورور هیڅ همکاري نه کوي؟

- پوهېږم

- لامل به یې څه وي؟

- نه پوهېږم،

- نوڅو به؟

- "هو... څوکونږ ته که په کونږ کې سمه لام ته"

- دواړوته، او بهر راووته. هغه د دلاور دمېرمن خواته ورغله او زه د دلاور د ورور سره له خونې راووتم. له کوره چې بهر شو غلي غوندې یې راته وویل ستاسو دا فکر غلط دی چې مجرمانو دخپل جرم د پټولو هڅه نه ده کړې هغوی ان د شپې په تیاره کې د خوږ په اوبو په وینو ککړې تیرې وینځلي

او دسمخې سرته يې دگټو لويه باره جوړه کړې ده ددې دپاره چې مړي
بنکاره نشي او دتل لپاره پرې د ورکو نوم روان شي.

څلورم څپرکی:

دجلال اباد شپه

مونږ ددلاور ورور دخپل يو دوست په گاډي کې کښېنولو اوترې روان شو.
اتينا چې په څادري کې پټه وه په لاره يې څوځل خوله داسې رانژدې کړه

لكه څه خبره چې راته كوي، خو فكر به يې شو چې باجوړدې، اوديوې افغانې
بنځې په دودكونټه روانه ده نو بېرته به غلې شوه. ماورته وويل "خير
دى خبرې كوه ډرايور خپل دى ددلاور ورور راته ويل چې تږدې دوست يې
دى" چادري ته يې اشاره وكړه.

بيا يې وويل "سترگې دې نه وينم خبرې خوندنه راکوي" ماورته وخنډل
"زما سترگې نه وينې كه زه ستا هغه نه وينم" په خندا شوه "والله خبرې
پكې خوندنه كوي"

ماويل "بس بيانو غلې شه" له غاښي پورې به خبرې كوو. دغاښي له پاتك
نه چې راواوښتو په يو بل پك اپ كې كښېناستو. دافغانستان ډېر ډرايوران
مې ليدلي چې لومړى ډېر ښه سړى وي. خو چې سورلى ورسره وڅېږي
بيا پرې ناوخته شي. اوبو څښلوته هم گادى نه دروي. له همدې وېرې مې
لومړى موټرچلونكي ته وويل "مونږ درسره څوڅو ډېره بېره مونشته او
غواړو د غره لړسيل وكړو. كه ځينو ځايونو كې چې مونږ غواړو ودرېرو راسره
و دريدلى شې خو سمه ده كه نه شې درېدلى نو بيا زمونږ او ستا جوړه نه
راځي"

داسې ډير بد نه و اويابه سورلى نه پيدا كېدې وې ويل "غم مه
كوه، چرته چې ودرېرې صرف غرکوه".

له غاښي نه چې موڅه شېبه مزل وكړ، يوناو غونډې مخې له
راغى، هسې خو داغر ځاى، په ځاى له ناوونوډك دى، خوددې ښېگڼه داوه
چې اوبه هم پكې راروانې وې.

مخې ته يې يو سړى ناست و. پيكورې يې پخولې چې ما وليدې ومې ويل
"لكه چې دا هغه لومړى دود دى وينو چې له پاكستان نه
رالېږدېدلى دى" موټروان هم پوره لوبښى و راته يې وويل "پيكورې له

پاکستان نه، نه دي راغلي، د هندوستان نه راغلي دي، پوهېږې چې مشهورې پیکورې چرته پخېږي؟" ماويل "نه! که تا خورلي وي راته يې ووايه" وې ويل "په جلال آباد کې ددرمسال تر څنگه چې پخېږي، يو هندو يې پخوي" ماورته وويل "نو همدلته مولې ودروو. له موټره راکوز شو. د پیکورې ماما نه مې پیکورې راواخيستې او په ناو کې ښه وړاندې لاړو، هلته دوه لويې، لويې گټې وې چې ددواړو په منځ کې اوبه رابهېدې، په يوې لويې تيرې کښېناستو او د پیکورې په خورلو موپيل وکړو. اتينا ته مې د پیکورې شجره نسب بيان که چې دچنود اوږو نه پخېږي. او بيا مې ورته وويل اوس شخوند هم وهه او خبرې هم کوه، څادري يې لاپخواپورته اړولې وه، بوټونه يې هم وښکل، سپينې ډبوسکې، ډبوسکې پښې او سپينې، سپينې پنډۍ يې ښکاره کړې، پښې يې اوبو ته ښکته کړې د ښه شيطان ماشوم غوندې يې ورو، وروپه اوبو کې ښوځولې چې سپينې اوبه يې شيندلې او په نازيې وويل.

ښه نوڅه فکرکوي چې سمه لام ته به تلل څنگه وي؟" ورته ومې ويل هغه شعر دې اوريدلی دی چې "سر چې په تلي کې ږدي وېره له چانه کوي". وې ويل يانې تلل به سر په تلي کې ايښودل وي. ورته ومې ويل "خو مالومه خبره ده دلته دخپلو افغانانو خير نشته نو ته خولا انگرېزه يې " وې خندل "يانې هر سپين پوستی انگرېزدی" ماويل "هو! اوکه انگرېزنه وي د انگرېزه خوا خو ولاړدی" وې ويل "رښتيا ووايه افغانان به ماته د انگرېزې کومان کوي اونور افغانان لاپرېږده دخپلې مور خبره کوه، چې هغه به مې هم انگرېزه گني؟" ورته ومې ويل "په لومړي سرکې خو، هو" - اوبياوروسته ...؟

- بياورسته نو پښتانه له تركيانو نه ډېر له پخوا څخه خبردي.
- هغه څنگه...؟
- رحمان بابا(رح) خبركړي دهغه داشعر خومې درته ويلى و چې. (يود تركو بې
نيازي بل عاشقي شوه+په پر هر باندې مې بل پرهر پيدا شو) ببا! رحمان
بابا به تركه پېغله چرته ليدلې وه.
- نه پوهېږم خوښه ترې خبرو اويا به يې له خوشحال با با اورېدلې وه.
- هغه هم ياده كړې؟
هو خو صيپت يې ورله ندى كړى.

- څنگه...؟! شعريې درته ياددى.
هووايي، "پښتنې جونه مې وليدې په سترگو+ څوك چې تركې د
خاستايي خطادي"
په خندا شوه وې ويل "دا يې هم د تركو نجونو صيپت كړى دى"
- څنگه يې د تركو صيپت كړى دى، صيپت خويې د پښتنو نجونو كړى دى؟
ددې نه مالومېږي چې خوشحال خان بابا هم يو څه قوم پرست و.
په خندا شوه قوم پرستان خو ټول يې او ټول انسانان يو څه دغه تومنه
لري خو د تركو نجونو صيپت يې ځكه كړى چې تركى يې دنمونې په ډول
راوړي؟ لكه ستاسو په ټپو كې چې ډېر ځله دغه شى ليدل كېږي .
- لكه څنگه...؟
- په مسكايې وويل "لكه د نجونو ونه چې د چنارسره پرتله كوى (له)
چنار لوړه دې ځواني ده+ مهرباني ده كه كوڼى راکړې مينه)

پدې لنډۍ کې که وگورې مين دخپلې محبوبې ځواني له چناره لورې گڼي
خودغې دعوي د چنار لوروالی راتپتې کړی نه دی بلکې لاپسې لور اودنگ
ښکاري.

په خدا مې ورته وويل "مهر باني ده....."
- هغه هم په خدا شوه وې ويل "لکه ښکته چې ددغې لنډۍ خالق په ټولو
حواسو د چنارلوروالی منلی و" ځکه يې د خپلې مينې لوروالی له هغه پورته
گاڼه، همدغسې خوشحال بابا هم د ترکو ښکلامنلې وه نو ځکه يې پښتنې
ترې لورولې.

غلي غوندې مې ورته وويل "دترکو ښکلاخوزه هم منم"
- په ترڅ يې راته وکتل .

پوښتنه مې ترې وکړه "خلك مصری جوته هم ډېرې يادوي پوهېږې چې
ولې" په سترگوکې مسکۍ شوه. له قده لورې دي، ستاسودلنډۍ په وينا
" له چنارلورې يې ځوانۍ دي"
ماويل "لکه ستاغوندي...؟"

زلفې يې څنډ وهلې "لکه زما غوندي او لکه ستاد کونړدښتروغوندي"
- خوزماله لورې نه غونډه، مونډه ډېره خوښېږي .

- ته د لورې نه خبرنه يې.

- څه ټال خوپکې نه اچووم.

- په پښويې اوبه ووهلي دارې يې وکړې. وې ويل (داغونډۍ ټوله گاڼه
شي+څانگه چې نيمه راښکاره شي خوند کوينه).....

ښه شی ښه وي نو، ما به څه د غونډۍ صيپتونو ته دليلونه لټول بې
ځوابه شوم. اتينا هم راپاشېده اوزه هم ورپسې راپاڅېدم . څادري يې
راښکته کړه ،

وې ويل

"په ښځو ډېر وير پېرئ چې څوك به يې درنه وخورې په څادرونوكې يې رانغاړئ" او بيا د گاډي په لور روانه شوه.

مونږ په كونړكې ايسارنشو، جلال اباد ته لاړو. مازديگر مهال جلال اباد ته ورسېدو، اتينا ته مې وويل

"په ننگرهاركې مې د تروركوردي. او يو ښه ترورزي هم لرم چې د ټول ښه والي سره يوه ستونزه لري، ډېر زرخپه كېږي. او كه خبر شي چې تر ننگرهاره راغلي يم نو د بوختيا دليل مې نه اوري اونه يې مني"

وې خندل

"له ونې به غونډ، مونډوي" ورته په خندا شوم بېخي لکه چې ليدلی دې وي ،

وې ويل

"هسې د غونډو، مونډو صيپټونه كوي كه زما غونډې لوړ، دنگ وای كله هم نه خپه كېده" بيا يې وويل

"خه! ښه ده چې تاته د "چنارونې" ښېگنې څرگندې شي درسره وبه يې منم چې ته پاتې شه، دخپلې ترور او ترورزوي سره خواله وكړه اوزه به كابل ته لاړه شم"

اتيناله لارې نه پېغام وركړې و، سيده هوايي ډگر ته لاړو، يوه فوخي الوتکه د الوت لپاره تياره وه، اتينا وروختله اوزه ترې بېرته راستون شوم د تروركورته مې راغلم. خود ترورزي سره مې، د نوركله په شان ترناوخته د خواله وس او سېك راپكې نه و سترپامې بانه كړه كت مې غولي ته رابښه او ښه دروند پكې مې سرته ولگوو لکه چې ترورزي راباندې پوهيدلی و كت يې راله جوړوو او غلې غونډې يې زمزمه كوله چې "ادم خانه

چرسي کټ مې راکاره دالان ته+ ماله خوب نه راځي کټ مې راکاره دالان ته"

سندرې مې اورېده خو ځان مې غلي کړ، پوهېدم چې که په خبر وکښېوتم نو د فکر وخت به ونه لرم. اوماډېره ضروري گڼله چې د پلان په راروانو پړاوونو غور وکړم. اتينا د پلان مشره وه خوددې مصري په شان چې "غم دی دلالي په سر مسته دې تازه گرځي" هغې خو ويل څه يار شته دی. څه به کوي. او پدې يې هم باور درلود چې سربه ورکړم خو هغه به ورنه کړم، غم او سرخوړی ټول زما و، زه خوله خپلې ټولنې او سيمې نه ښه خبرووم او پوهېدم چې ترسمه لام پورې تلل او بيا هلته پلټنه کول، اصل قاتل مالومول او بيا ترې د قتل علت او لامل پوښتل او بيا په دوه کسه داهرڅه تر سره کول، دانويو د خندا وړاواحمقانه پلان و. هغه څوک چې شک پرې کېږي يادجرمونودلويې دنيا لوبغاړي دي او يا دهغه سياست د شطرنج مهرې دي چې لوبغاړي يې د زبر ځواکونو په وړاندې والاردي. هغوی له ورتلل او بيا ترې د اپلټل چې وژنه موکړېده، خو ولې مو وکړه...؟ چادرته ويلی وو که پخپله ....! پدې فکرونو د شپې په تياره کې ښه خندا راغله. له ځان سره می لږه شېبه وځنډل بيا مې ځانته فکر شو. په کټ کې ستوني ستغ اوږد، اوږدپروت وم ، پکی مې سرته غرېده چې له هوانه يې شور ډېر و. پښې مې ورغوږدې يوه په بله وسولوله فکر مې شو چې ما شوچيچلې دي، پورته اسمان ته مې وکتل د ستورو په موقعيتونو او خريته هم نه پوهېدم چې وخت راته څرگند شي ، دغني خان شعر رايادشو چې وايي ". سپورمئ شپول وهي گډېږې+اودستورو لاس پرېږې+اوس ښکاره شی اوس پټېږې+دور يځوپه گلزار+غني ناست د سيندپه غاړه+دغمونوترې تاوجاړه+څه به کړي سپورمئ اوواړه+څه بودافقير څه يې سبتار"

اندېښنه هم عجب شى دى ، كاراو پلان هرڅه رانه هېرشول فكرمې له ستورونه د ستورو علم (نجوم علم) ته لاړ د يو ملكري خبره راياده شوه. هغه پدې حديث خبرې كولې چې وايي "علم دمومن وركه متاع ده چې چرته يې پيدا كړه تر لاسه دې كړي" ويل يې زمونږ نه دغه متاع په ستوروكې وركه شوه. زمونږه عالمانو دنيا پرې ايښې وه د ستوروپه علم كې يې نوې ، نوې لاس ته راوړنې كتلې او د يورپ د عالمانو فكر ځمكې ته وپوهېدل چې ژوندپه ځمكه كېرې او كه ژوندستوروته لېږدېږي هم له ځمكې به څي نوهغوى څه كول..؟ هغوى په ځمكه په بېلا، بېلو وختونو پسونه كړل، بيايې ورته په بېلا، بېلو وختونو اوبه وركولې، د هرپټي د كر او اوبه خور نېټه يې د ځان سره ليكله د كال په پاى كې يې پرې فكركوو چې كوم، فصل ښه حاصل وركړ، اوبزگرانوته ښايي د كومې لارې سپارښتنه وشي، هغوى ددغو تجربو پر مټ له ځمكې نه ستوروته ورسېدل او مونږ له ستورونه ځمكې ته راوغورځېدو.

پدې فكرونو، فكرونو كې خداى خبركله ويده شوى ووم خو سهار راپاڅېدم ترورزي مې په خنداوويل

"هيڅ د عشق له غمه نه دي برابر غمونه كل+چې د يار فراق دې ووى دغه دي د خداى وهل"

پسې ورغبرگه مې كړه

"په جومات كې مې ونه موند په مكه كې رانه ورك شو+ خداى مې زړه كې راپيدا شو چې مې مخ ديار كړو ښكل"

ورته ومې ويل

"كاش! چې د عشق غم خوواى. څومره ښاغلى غم او څومره خوږ درد" په خدا شو

" داسې خوږ درد لکه ددوه ورځوپه زاړه پر هر چې د سپين باز په سپينه بڼکه ورو، وروتاوده ملهم راکارې چې هم دردکوي هم خوند"
پوه شوم چې دميني ددرد په هکله يې زما نظراته تکرارکړ. دسهار چای ته ناست وو چې د اتينا زنگ راغی وې ويل
"نن ورځ به مونږ د سبادپاره پلان جوړوو، زه به سبا سهار اووه بجې په ننگرهاکې يم. همدغلته به سره وينو څوکه تر بيگاڼپورې ماله خپل راتلونکي پلان څخه خبره کړې ښه به وي"
ماويل
" سمه ده! تر مازيگره به زه هڅه وکړم چې دراتلونکي پلان منځپانگه په نېلفون يا برېښنالیک درولېږم.
له چای څښلووروسته مې ترورځي ته وويل
"غونډه، مونډه څرگندجانه! تاسو خپلوکارونو پسې ځئ په ځمکه خواره شئ اودخدای فضل (رزق) ولټوئ او زه به همدلته پدې حجره کې دفکرنيلى وزغلووم"
وې خندل
"پوهېږې چې فکر ترذکره لوړدى"

پنځم څپرکى:

دپلان جوړول

ماته ديوډېرگران "مشن" پلان جوړول وو. داډېرېکړه شوې وه چې سمه لام ته به ځو، دانو بدلېدای نشوه...! او اتينا بدلول هم نه غوښتل، خوزما کار پدې غورکولو و، چې کومه لاره به غوره وي. زمونږ سره درې لارې وې. يوه داچې دملي اردو عسکرځان سره ملگري کړو اود هغوى په زور په

ټول کلي قبضه وکړو گنډېری، تبرگی او انډیوالان یې ونیسو او بیاترې پوښتنې گروېرې وکړو. خو که مونږ د ملي اردو ځواکونه له ځان سره بیا یو بیا دهغوی په مرسته له ټول کلي چاپېرېرو او بیا په کلي کې د مجرمانو لټون کوو. نو د دې لپاره پکار وه چې یو داسې کس هم د ځان سره بوځو چې گنډېری وپېژني. داسې کس ملخی و، خو په ملخي څومره باور کېدای شو چې گنډېری به رابښي او بل دا چې بیان نومونږ ضرورت څه و. داتینا سره همدغه پوښتنه وه. چې ولې د ملي پولیسو په زور مجرمان د شیکل ولسوالۍ راونه غوښتل او بل دا چې د پوځ او پولیسو د ځواکونو تلل هلته له خطر څخه خالي وو څه، هیڅکله نه، هره شېبه د دې شونتیا وه چې دوی په کومه ناڅاپي او نه پلان شوې جگړه کې ونښلي. او داهم مالومه ده چې د غره د دغه پاس سر نه د مجرمانو راوستل اسان کار نه و. د شیکل د څارنوال خبره هم سمه وه چې ویل یې مونږ نه غوښتل پدې ډول مجرمان وتره وو چې خپله سیمه پرېږدي. ځکه چې پوهېږو راوستلی یې نشو. هغه غردی. په غره کې څوساته پلی مزل دی. او د دومره مزل نه وروسته که زمونږ پولیس ورور سیري او هغوی دیوې ونې یا غنې شاته شي پیدا کول یې بیا اسان نه دي. دا وړاندیز زما په نظر هم د عمل وړ نه و او په لومړي سر کې مې پرې کرښه رابښکله. بله دغور لاندې لار چې اتینا وړاندې کړې وه دا وه چې په یوه هلي کاپټر کې لار شو دوه، درې وسله وال ساتونکي د ځان سره واخلو، له کلي نه یوې گوبڼې ته کوز شو او بیا کلي ته ورشو. پدې کار کې څوستونزې وې یوه دا چې دایوه غرنۍ سیمه وه دهلي کاپټر کښېناستل پکې گران او یانا شوني و. دهغې داواري لار دا وه چې مونږ په رسیوله هلي کاپټر نه راکوز شو. خو په لویه کې هلي کاپټر څه ستونزې لرلې، کېدای شوه چې د سیمې خلکو مونږ لیدلي وای او زمونږ په مشن یې د "کمانډو د عملیاتو" یا "commando action"

گومان کړی وای او لکه د کندهار غونډې چې دامریکایانوډېرکمانډو عملیات ددوی په ډېروځاني زیانونوپای ته ورسېدل او بلکې ناکام شول همدغه شان داهم زموږ د ژوند په ختمېدو پای ته رسېدلي وای.

زموږ سره درېمه لاردا وه چې دوه په دوه د کابلینوڅېره چکرزده ، چکرزده او دلرڼوورونو په ژبه په گپ، شپ روان شو په لاره سره خبرې وکړو، دیکو چینواوبه وڅښو، تیتاقې، ممانې اوکورگورې وخورو، خوله ،خوله شو او د سرویسونو او اورگاډو د منزل نه وروسته په پلي منزل کې هم یو بل ښه مالوم کړو. خو پدې کې هم ستونزې وې لومړۍ ستونزه خو د پلي منزل وه. خو یو څه په ځانونو ډاډه هم وو، په ترکیه کې مو دوه ځله په یوه ځنګل کې منزل کړی و، څوساته په ښکار پسې گرځېدلي وو. اویوبل ته مالوم ووچې په اسانۍ تر سمه لام پورې رسېدلی شو. بله ستونزه دا وه چې هلته نو ځنګه لار شو. وایي چې ځنګه غرهفسې کربورې. ددغو غرونو خلک خوښکاره مالوم وو، هم یې ښځې هم یې نارینه ،ډېری یې په خوارځواکی اخته دي او که خوار ځواکي نه وي نو هسې هم د غرونو خلک ډېر مزلونه کوي، کارونه کوي څر بېرې نه اونه خپتې لري او همدالامل دی چې د لوړ فشار اوزړه ناروغۍ پکې بېخي کمې دي.

ماهنداره راواخیسته، پکول مې په سرکړ خوپوهېدم چې دابې ځایه هڅه ده دښې بدلول دومره ساده کارنه دی. ښه بایدداسې بدله شي چې پخپله هم درته ځان بل ډول انسان ښکاره شي. خو پکول زمانېنه سیمې ته رانژدې هم نه کړه ښه یې لرې کړم، ځان راته داسې وېرېښېد لکه په ژمي کې چې په پېښورکې دشلم گریډافسترته گورم پکول مې لرې کړ. ځان مې پرېښود، اوداتیناپه غم کې شوم چې زه خوبه د ځان سره څه وکړم خو اتینا به ځنګه بدلوم. دغه سور، سپین مخ، دغه زرکینې سترگې دطلاوو په رنگ خو

کوده، کوده زلفې د چنارغوندي هسکه ونه ، سپينې مټې ، نرۍ گوتې او لا اورده نوکونه دابه نو څنگه بدل کړم .
زه لاپدې فکر کې وم چې زنگ راغی، ستيلايټ مې د کوټې له کړکۍ نه راواخيست او بهر ووتم د منلوتنۍ مې کښېکارله چې د بريالي غږ مې واورېد. په خندا يې وويل "مبارک دې وي په کونړکې گرځنده ټلېفون کار پيل کړ. ماويل چې لومړی زنگ پرې تاته ووهم" ورته خوشحاله شوم ماويل - "داخودې ډېر ښه کار وکړ. زه نه پوهېدم چې ستاسره څنگه اړيکي ټينگې کړم بيا مې ورته سمه لام ته دتگ درې واړه لارې اوپه دريو واړو کې پراته خنډونه لنډ، لنډ راوسپړل"

وې ويل

- "نور کار ستاسواو پرېکړه هم ستاسو چې څنگه مو خوښه وي. خو زماپکې يو وړانديزدی چې دوه تاسو دريم يې زه، که په هر ه لاره اوله هرې لارې کي يو به در سره زه يم"

ورته ومې ويل

- "زه ستا د وړانديز سره جوړنه يم او په کلکه يې ردووم"

راته يې وويل

- "زه کله هم داسې وړانديز نه کووم چې څوک يې رد کړي. ددې وړانديز د ردولو حق نه درکوم"

- نه! دې کې سل خبرې راځي.

- په چا.....؟

- څوک چې کي په هغو.

- اوکه زه درسره نه يم بيا به ترې تاسو بچ يئ .....؟

- نه ....خومونږ نه غواړو د پېښو بډاغېز په تاهم وشي.

- او په تاسو چې کېږي.
- مونږ خو پکې دغه هر څه منلي.
- ولې.....؟
- خودنده موده، غاړه موورته ايښې.
- زما هم دنده ده، خو ستاسو رسمي دنده ده او زما اخلاقي او وجداني.
- ستاد احساس نه مننه ..... د ټلېفون په اوږدولو دې بې ځايه خرڅ مه کوه.
- سرمې مه راپرسوه همدغه وروستۍ خبره ده.
- که مړشې ښځه دې کونډېږي.
- اوستاهغه چې کونډه شي داخیردی....؟
- زماښځه کوم ده؟
- ولې داچې درسره گرځي، ماخو يوڅه ځکه کړېده، ته خو تش دسبا په اميد شپې تېروي.
- ورته په خندا شوم. "څنگه چې دې خوښه وي"
- همدغسې مې خوښه ده او ټلېفون يې بند کړ.
- د بريالي له ټلېفون نه وروسته مې څه شيبه فکر وکړ.
- پوهېدم چې دی راسره ډېره مرسته کولی شي. زه خو لومړی پاکستان او بيا ترکيې له کونډ نه بېخي بې خبره کړی ووم. يواځې دهغه چانومونه مې په زړه وو چې پلار مې په کيسو او نکلونو کې راته ياد کړي وو او يواځې هغوی مې پېژندل چې د هجرت په مهال مې په پاکستان کې ليدلي و. کونډ ته څو ځله له پاکستان او بيا له ترکيې نه درخصتۍ په مهال راغلی ووم خو وايي د جولانډه تر موگي پورې وي زما هم منډه تر بريالي پورې وه، د زړه يار مې و او د زړه خبرې مې

ورسره کېدې . دهغوی کورته راغلی يم، شپه نيمه مې کړې په جاله کې په سيند پورې وتی يانه پورې وتی، دشنې شولگرې په چکړو پولو په سهاريامازديگر لږ گرځېدلی او يامې دبريالي سره جال اخيستی د شیکل په خوړ کې مو کبان نيولي او شپه موپخپله پاخه کړي اوخوړلي وو. نورله کونډ نه همدغسې ناخبره وم لکه اتينا. او د بريالي خوله هجرت نه وروسته دايو لسم کال و چې په شیکل کې اوسېده ، له هرې ونې غنې اوله هر غر او کر بوړي خبرو. مونډ دده له دغې پوهې نه کاراخيستلو ته اړوو. مونډ نور ځايي خلک هم پيداکولی شول خو خبره د باوروه ، هغه خلک چې انسان وژني هغوی ته ټول انسانان يو برابردي. ښه بدکې نه گوري که پوه شي چې يوله بل نه په مجازي ډول لوړدی، دښه حيثيت او مقام شبنتن دی دهغه په مرگ لاډېرفخرکوي. نو پدغسې حالاتوکې له مونډ سره دوه لارې وې . ياداچې دبريالي نه مرسته وغواړو. او ياله هيچانه مرسته ونه غواړو.

خوماپه هيڅ ډول له بريالي نه مرسته نه غوښته اودليل يې ښکاره و مانه غوښتل د خپلې دندې او دخپلې "نازولې" ددندې دپوره کولو دپاره خپل خوړ دوست خدای مه کړه له لاسه ورکړم . زه نه پوهېدم څه وکړم . ټلېفون مې همغسې په لاس کې وو. دبريالي خبرې مې بيا، بياپه غوږ کې انگازې کولې او پدې مې باوردلود چې هغه به له خپلې خبرې وروسته نه شي، دهغه دوروسته تللو يوه لاروه او هغه دا چې مونډ دقضيبې نوره پلټنه بنده کړو. اودابه يوه ډېره بې خونده پرېکړه وه. همدې ته زه له ترکيبې راغوښتل شوی ووم او اتينا ته خونه پوهېرم ولې له خپله ژونده هم خوږه وه. بس بسم الله مې کړه اتينا ته مې زنگ ووهو. اوورته ومې ويل چې

- بريالی غواړي له مونږ سره لارشي.

اتينا چيفه كره

- oh Great څومره ښه! بريالي ته مونږ ډېره اړتيا لرو. بيا مې ورته

وويل

- "زه يې په تلو خوشحاله نه يم" وې ويل

"ستا په اندېښنو پوهېږم خو باور لرم چې دهغه تگ به دغه اندېښنې

راكمې كړي" بيا يې وويل

- "كه بريالی راسره ځي نومانا دا چې تادېرېمه لارخوښه كړېده" ماويل

- "هو!..... درې واړه به څو، خودتگ لپاره ورسره د ضروري شيانو د

برابرولو دنده د چاشوه؟"

- "زما"

- "لاس كړۍ (زولنې) ورسره خامخاراوړه"

- "په زولنو ځان تړې، كه څه پرې كوي"

- "زما تړلو له دې زلفې بس دي خونوربه څه به برابر كړې."

په خندا شوه

- "څه چې ستا پكاروي"

- ورته ومې خندل "بيا نو ورسره د كارولو واك هم غواړم"

- وې خندل "واك يې د پخوانه ستادې. خوزړه به درله دروړم، ته زړه نه

لرې"

زړه مې دردكوي. پرهريې خوله وازه كړې ده .

- "دسپين باز په سپينه بڼكه پرې تاوده ملهم راکاږه ."

- "دسوا پاوتكور غواړي."

- "زړه دې له كومه كړو....؟"

پوليسي ناول

دشمنو گټو قاضي

- "ژبه نه دی ژبه ده "

-ژبه چادرکه .....؟

- "مينې!"

دخدانه شنه شوه!

- "لکه چې حيايې درنه واخيسته ، ژبه يې درکه او ټلېفون يې بندکړ"

شپږم څپرکی :

دبريالي مېرمن

قضاماسپښين د اتينا زنگ راغی وې ويل په ننگر هارکې يم ماويل د
مخابراتو څلورلارې ته راشه . زه درووکم.له ترورزي مې اجازه واخيسته او
ور ووتم،کتل مې اتينا په يوشخصي لينډ کروزر کې راغله ، گاډی مې مخې
ته ودرېد، ډرايور ترې راکوز شو، ماويل چې ښه راغلاست ته راکوز شو.
هغه رخصت غوښت، بس ماويل "چې ځې په مخه دې ښه نو زه به څه
ووايم" وختلم گاډي ته کښېنا ستم، اتينا ته مې ښه راغلاست ووايه مخ
يې رانژدې کړ، له لرې مې د شونډونه يو چرپ وويست چې د ښکلولو غوندې
غږ يې وکړ او گاډی مې روان کړ،غلي روان وو،څېرې مو نه کولې چې اتينا
خاموشي ماته کړه، وې ويل

- "ډېر تريو روان يې"

- ماويل "دلارې امنيت دډاډ وړندى، همدلته يې څو ورځې مخکې ستا سو يو وطنوال انجنيرتښتولى و،

رنگ يې سور شو، تندى يې تريو کړ

- "عجيبه ولس يى کور هم درله جوړوي او وژنى يې هم بيا يې وويل

- "چې هرڅه وي وي به، که خپله دې خوله نه وازېږي دغه ميراث مړى

ټيپ خو لگوه"

"ټيپ مې ولگوو خو خيږدي خپه کېږه مه دامخامخ دڅوکى بازاردى. مولى

به پکې راواخلو"

هغه نه پوهېده چې د خداى په دومره نعمتونو کې مولى ولې يادووم .

ورته ومې ويل د څوکى مولى ډېرې مشهورې دي. په څوکى کې مې مولى

راواخيستې د گاډي وروستي سيټ ته مې ور وغورځولې او بيا مې گاډي

ته پونده ورکړه، په خندا شوه

- "بس چې کوم ځاى دې خوښ شي يونوم پرې کېږدې، ابشارونه يې

سندرېز کړې او غرونه يې شاعرانه، مخکې څومره کلي اوستاسو په ژبه

"بشارونه" تېرشول خو نومونه دې هم ورله وانه خيستل" پوه شوم چې ما

راگړوي، ورته ومې ويل

- "لومړى خوراته دا ووايه چې زمونږ ژبه يې څه مانا؟" په ټوکويې وويل

- "دوه دوکانونو ته هم بشار وايى"

- "بڼه نو! دجلال له بڼاره چې په پل راپورې وتو، ورپسې بهسود ولسوالي

وه، ورپسې چې دې د اوبو مست لښتي اوشنه توتان وليدل دغه دخپوې

ولسوالي وه"

وې خندل "بڼه، دغه خپوه شوه، او بيا"

"بيا نورگل"

- "او بيا"

- "بيا دڅوکی"

- "په هغه يو خوړ کې چې دې پورته وکتل هغه کوم ځای و"

ورته په خدا شوم

- "دظالم لورې، نه مې پرېږدې، زه چې دا غلی را روان وم، رښتیا له وېرې غلې نه وم، په خپلو ادبیاتو کې مې ددې سیمې په بیا، بیا یادولو فکر کاوه داڅوکی چې نه غر لري، نه ابشار، د درمند غوندې اواره ځمکه ده، دسړک په دواړو خواو داڅو دوکانونه او هوټلونه پراته دي خو دکونړ په شاعرانو ډېره گرانه ده" هغه بیا په خدا شوه

- "ښه ده چې شاعر نه یې، په غرونو او ابشارونو پسې به گرځېدې، ددې

سیمې شینوالی پخپله دې ته دښکلايو لور مقام ورکوي" ماويل

- "ښه، چې څنگه یې گڼې خو ټیپ ته غوړ شه"

په ټیپ کې نغمې ويل

- "په ننگرهار کې سړکال پاتې شو گرمی ته + بیانه راځینه وړکي څوکی ته +

دڅوکی هسې نوم بدنام دې + مازدیگری دسړکانو مزه کوینه + بیانه راځینه

وړکي څوکی ته" بیامې ورته وويل

"ماچې په کوم خوړ کې پورته وکتل همدغه بودیالی وه، له سړک نه چې لږ

پورته ورشې دبودیالی کلی دی، او دبودیالی توتان ډېر مشهور دي، چې

دجینکو سیل ته زړه وشي نو بیا وایي چې.

((ادکې مورې ماڼو له ځمه + دبودیالی توتان رلی وېلي دینه + ماڼو له ځمه))

او دجهاد په وخت کې لومړی ولایت کونړ و، چې دمجاهدو لاس ته ورغی، نو

بيا پسې چا داجوره كړه چې "املې نه پورته بوډيالي ډېره ښايسته ده +
دمجاهدومنطقه ده."

"تاخو دجگرې دوختونو دكونړ يوه بله لنډۍ هم ويله، هغه څنگه وه"
- "داسمار واله"

"هو، زه يې رايادوم" لږ فكر يې وكړ بيا يې وويل
"راځئ چې دامېرونه پرېږدو + اسمار له نوي ظابطان راغلي دينه" مونږ لا دا
خبرې كولې، كړپ شوټيپ كيست راوويست چې بل كيست مې ورواچاوه
دسردار علي ټكر وخوت، چې دغني خان شعر يې دزړه له تله راويسته.
كه په شگوكې ژوندون وي ربه بومې كه صحرا له + كه سوداكي ناز او رنگ
وي مامري وركړه سوداله + كه هلال پېغام د نور، دځنادرېانه وي + ماته
غوره توره شپه ده ډېره، ډېره له هلاله + كه دژوند مطلب بل نشته + بس
ژړل اوسوځېدل دي + داخپل جوش په بېرته واخله + داخپل هوش په بېرته
واخله + زه پټنگ ستاپه رڼايم + مين ستاپه تورو نه يم + كه كافر كه
مسلمانيم + يمه ستادنورو نه يم.....

اتينا دغني خان شعرته فكر وړې وه. وې ويل

- "عجيب حالت لرم" ماويل

- "ولې؟" ويل يې

- "دزړه كړۍ مې د اسمان لورته خلاصې غوندې شوې"

ورته ومې ويل "تاسو فكر كوئ چې په تصوف كې ډېر وړاندې يئ"

وې ويل

- "دده اودرحمان باباڅه توپيردى...؟" ماويل

- "دلته هم هغه خبره ده چې وايي "منزل دټولو يودى خوسفر جدا، جدا"

سده اود رحمان بابا منزل يودى لارې يې يوڅه سره جدا دي. درحمان بابا

کله، کله ملايي راوکتېږي، ملا شي او د مليانو غوندې نصيحتونه او وعظونه کوي. خو دغني خان ملا بدراخي، بد ردورته وایي او خپل رقيب يې گڼي، خپله پدې نظر دی چې هدف دده او د ملايودی. لکه چې وایي. نور مقصدزموږه یودی+دژړاخای موشريک دی+یوارمان ددواړو زړه کې+کړي جدا، جدا اظهار.

خوبيا خان له ملا برکني ککه چې فکرکوي دده دنده له ملا اوچته ده، ملاشه کوي؟ عام خلک دجانان په لور بيایي، په وعظونو، نصيحتونو او وپړولو يې بيایي او غني خان خپله دنده دهغو سرکښو خلکو بيول گڼي چې د ملا په خبره غوړ نه گروي.

نوځکه وایم چې دده او رحمان بابا مقصد او منزل یوڅو لارې يې کله سره گډې او کله سره جلاشي. رحمان بابا خدای یادوی، الله یادوي او چې پدغونومونو کوم ذات اقدس ته خطاب کوي همدغه ذات ته غني د جانان خطاب کوي او چې کله بيادښايست د خل اوڅرک خبره راځي نو له یونه په ټول کاینات کې پتېدلی نشي او بل يې د گل په پاڼو کې ويني. رحمان بابا وایي: "مخ د شمعې په پانوس کله پتېږي+تاچې واغوستې د خیال جامې نری- یانې هغه ته کاینات دخيال نری- جامې ښکاري او فکر کوي چې خدای انسان ته کاینات ورمخکې کړيدي او په همدغو کایناتو کې يې ترې ځان پټ کړی دی خوله ده نه پکې نشي پتېدای.

اوغني خان وایي: "ما په گل کې ولید چې تې نه مومې کتاب کې+ اې ملاستانیم کتاب مې واورېد په رباب کې" او غني يې بیا دگل په ښکلا او درباب په سوز او ساز کې ويني، هغه څه چې دده په فکر ملايې په کتاب کې نشي موندای. مونږ پدې خبرو کې وو چې دبريالي زنگ راغي. ټلېفون اتینا اوچت کړهغه پوښتنه کوله چې چرته یی. اتینا "ووویل داکم ځای

دی؟“ ورته ومې ويل” له نرنگ نه را اوښتي يو اسعداباد ته په نژدې کېدو
يو“ هغه ته به يې حساب معلوم ونو اتينا ته يې ويلي وو چې دماستختن
دلمونځونو وخت ته به راورسېږئ . اتينا چې دوخت د ټاکنې لپاره د لمانځه
دوختونو اصطلاح واورېده ، پوښتنه يې وکړه
-“ ولې وختونه د لمانځه دوختونو په پيمانه ، پيمانه کوئ“

ورته ومې ويل

- “ ساعتونه راله ته واخله چې په ساعتونو اود قيقو يې پيمانه کړو“

وې ويل

-“ ولې ماڅو چې وليدل ساعتونه دلته ډېر عام دي، دهر چا په لاس وي“

ورته ومې ويل

- “ خو پوهېږې چې د څه دپاره يې تړلي وي؟“

-“ مالومه خبره ده چې دوخت دمالومولو دپاره “

-“ ورته ومې خندل “خود کوم کاردوخت دمالومول دپاره؟“

- “ دومره تحقيق چې رانه کوې خو پخپله يې راته ووايه.“

-“ مونږ د مياشتو د حساب په ځای د پسلونو لو، لور، کر او غوبل نېټې

ورکوو. ياوايو چې په غنم لوکې ياد کر په وخت او د شولو د نال په وخت او

يا داچې د جوارو پسل واخيستل شي او يا جوار بمبل وباسي دغه وختونه او

نېټې ورکوو او بيا چې خبره له مياشتو راواوړي او ورځو ته راشي نو بيا

ورځې په پنځه لمونځونو ويشو او يا پرې ، کله کله د لمر خاته او اشراق

وختونه هم ورډېرکړو. سريې وخوځوو.

- ددې مانا داده چې تاسولادوخت ارزښت ته هغومره پام نه دی اړولی

څومره چې په کاردی.

ماويل

"هو... دلته څوك د بچو د پيدايښت نېټې هم نه ليكي ځكه چې دغه خبره چاته ارزښت نه لري، بس ميندې ناستې وي كيسې كوي. د كلونو په ځاى د خپل ځوى يالورد خاپوړو، دكنداسې خولې (دغابنونو دوتو) او ياد شونډې د تورېدو او كه ښځې خپل منځ كې وي نو بيا د خپلې لور ياځوى دپيدايښت نه لامخكې وخت په هغه ياهغې پسې تړى او وايي په گېده مې و، ياپه گېده مې وه"

پدې سره اتينا په كرس، كرس وخنډل خوله يې رانژدې كړه، زړه مې خوشحاله شو ماويل كه خوله راكوي خوچې شونډې يې رانژدې شوې بيايې په شونډو هم هغسې چرپ وكه لكه ما چې د هغې مخ ته په جلال ابادكې كرى و. اووې ويل

- "څومره مزل پاتى دى" ماويل

- "دادى وروگرځېدو. مخامخ د بريالي دوى كوردى"

د هغوى كورته د موټر لارنه وه. لږ لږې مود يو بل كور د حجرې مخې ته موټرودراوه او وركوز شو. اتينا وويل

"شپه ده څادري نشم په سرکولى" ماويل

"د ظالم لورې كه چاپه پتلون كې وليدې د بريالي كډه هم وړپه سر ووينه"

څادري يې په سر كړه اوورغلو، چې وموكتل بريالي لستونې بډوھلي دي.

چاره يې لاس كې ده او له نغري راپاڅېد. اتينا وويل

- "ما اورېدلي ووچې تاسو دښځوسره په پخلنځي كې كارنه كوى، خو دغه لكه

چې سمه خبره نده"، بريالي وويل

- "لومړى خو ستري مشى، او پخير راغلى، او بيا پدې مې پوه كړه چې ددې

مطلب څه دى چې مونږ په پخلنځي كې له ښځو سره كارنه كوو؟. وې خنډل

- "ځانونه د كورله كارونو اوچت گڼئ" بريالي ورته وويل

- اوس خو دې پخپله ولیدم، باور خو به کولی شې چې (ماته يې اشاره وکړه) ملگری مې هم زما په څېر د پخلنځي نه ډېر بدنه وړي.

اتينا وخنډل

- "کارته کوې او باور به د بار پدې کور لرگي کوم.... پده خومې هيڅ باور نشته خوبياهم نصيب به مې داوې"

د بريالي مېرمن پرې غږ کړ

- "چې دوکه نشې، دی دې نن وليد میان (کبان) پخوي. خو پوښتنه ترې

وکړه چې مخکې يې کله د پخلنځي دروازه ليدلې وه؟" اورا غله اتيناته يې ستړي مشي ورکړل، خپلوکې يې يو بل څو وار ښکل کړل. بيا د بريالي مور راغله هغې هم اتينا څو واره ښکل کړه.

اتينا ماته وکتل مسکې شوه. مخ يې راواړو، پټ غوندې يې وويل

- "ستاڅه په زړه څړه راغله" زه ورته مسکې شوم د پخلنځي تر څنگه برنډه وه کټونه پکې پراته وو. هغې ته کښېناستو اتينا د بريالي مېرمن ته وويل

- "تاسو پوهېږئ چې هم تاسو د دنيا نژدې تر ټولو ښکمرغه مېرمنې يئ "

هغې په شيطان ت وويل

- "مونږ خو خپله کومه ښکمرغي ونه لیده ، اوکه د کبانو پخول يادوې نو

دا په کونږ کې دود دی کبان اکثر ځوانان هلکان يا پخې ښځې پخوي" اتينا

ترې پوښتنه وکړه

- "ولې....؟" هغې ورته وويل

- "دا په سره سينه پخېږي او ځوانو ښځو ته د کورنور د پرکارونه وي نشي

کولی ډېروخت يوه پخلي ته ورکړي نو يا ورته هلکان وخت ورکړي او يا

داسې ښځې چې وزگارې وي" اتينا ورته وويل

- "ما چې ستاسو د کومې نېکمرغۍ خبره کوله هغه داده چې که ستاسو سړي ستاسو سره په پخلنځي کې کارنه کوي نو دليل يې داندی چې ځانونه له پخلنځي برگڼي بلکې دليل يې يو په انصاف ولاړ ویش دی. تاسو د کور کارکوئ دوی د بهر کار او دښخې په صيپت زه پوهېږم چې ښځه څه ته ډېره اړه ده هغه مينه او د برابرئ احساس دی عزت او احترام دی ". هغې ورته وخنډل

- "دوی خو د مينې د پاره تورې وهي". اتينا وويل "همدې ته راځم". "د نورې دنيا نارينه ځان د ښځې دپاره نه وژني، خو ستاسو نارينه ځان، ژوند او څه چې لري ټول دښخې دپاره قربانوي" هغې ورته په شوخی وويل .

- "زمونږ دپاره يې نه قربانوي، دخپل ځان دپاره يې قربانوي، دخپلومزو دپاره".

دې هم ورغبرکه کړه.

- "خودده مزې ستاهم مزې دي".

هغې ورته په خنداوويل.

- "ماته يې ځله صيپتونه کوي، خواته دې ناست دی. اوملاهم زمونږه

گاوندی دی. يوه هو وکړه". دې ورته وخنډل.

- " لاڅوورځې يې شته ".

چې کتل مې بريالی بياپه پخلنځي ننوتی و او دغوړوڅزا خته. پرې غږ مې کړ
- "لکه چې ښه تر سکونه ښوروا دې پکې وکړه"

يوکال مې سروبي کې د کبانو ښوروا ليدلي وه. چې پخونکي يې ورته همدغه
"دترسکون" اصطلاح کارولې وه . خودده مېرمن رامخکې شوه په خندا يې

وويل

- "وی لا لا څه کوې وگوره هغه یې پدغو ښایسته لاسو پخوي او ته لاپسي ټوکې کوې" ماویل
- "ستا بدل ترې اخلم، ابله ورځ تاڅومره په ښایسته لاسو سابه پخکړي وو اوده پکې خبرې کولې".
په خندا شوه وې ویل
- "څه! خیردی مونږ په خپلو کې پوهېږو. هغه یې هسې سابه بانه کول خبره بله وه.

ماویل

- "هغه خبره یې زما په مخ کې نشوه کولی ځکه یې په سبوکې خبرې جوړې کړې؟ وې ویل
- "هو! دغه یې عادت دی" بیامې ورته وویل
- "ماتېره ورځ فکرکوو چې بریالي ستا په پخلي کې خبرې جوړې کړې ته به ډېره خپه شوې یې خو وروسته مې ولیدل چې هیڅ خپه نه وې".
وې ویل .

"یوخو خبره بله وه سابه یې هسې بانه کول او بل که ریښتیا ووايم په هغه سړي لا څه چې هرڅه یې مخې ته کېږدې اووې خوري. نارینه لږ ځیر او تېره ښه وي، چې کله غوسه کېږي او کله خاندي". بریالي غږ کړ
- "خندا اوژرا پرېږدی او لاسونه وینځی چې تیار شول"
لاسونه موووینځل، کوټې ته ننوتو دسترخوان ته کښېناستو او کبان راغلل. اتینا چې ولیدل حیرانه شوه، دامو په څه داسې "Press" کړي دي.
بریالي ورته وویل

پوليسي ناول

دشمنو گٽو قاضي

- "په تبي اودخوږ په تيږو، کبان دتبي په ټقېدلو غوږو کې وراچوو او تيږه پري د پاسه ردو. چې هغه اړخ يې پوخ شي په لت يې اړوو اوبيا پري گټه ردو".

ښه تر بس پورې مو وخوړل. اتينا چې زما ترڅنگه ناسته وه غلي غوندې يې راته په خنداوويل

- "دومره مزه يې وکړه لکه چې د امودکبانو وروستی خوراک وي". ماورته وويل

" لکه چې سباشهیده کېږي "

راته يې وويل

- "ستا په سترگو کې هم د شهادت ځلاوینم".

اووم څپرکی:

سمه لام ته تگ

دکربوری کلی له سرک نه لاندې پروت دی. خودسړک نه پورته هم یو کور شته دهمدغه کور شاته یوه ویاله بهېږي مونږ دسهار په څړه کې دهمدغې ویالې په سر روان شو له څه مزل نه وروسته دویالې سرته ورسېدو چې دشیکل له خوږنه رابېله شوې ده. همدغلته په خوږدلرگو یو پل پروت دی لارویان په همدغه کړکيچو پل پورې وزی مخامخ دمونی کلی دی او پورته پسې نورډېر کلي پراته دي چې دبريالي نه مې ورله نومونه دسپې اوريدلي وو. ویل یې مونی، ډاگ سیر، هلالزي، خوړکلی، غني کڅ، لکم کڅ، متینه

، نارېټونه، شنکر گل ، لچيا ، غونډۍ ، وټی ، سورمل ، ډب ، لاهوسين ، شنګس ، او سمه لام، کېدای شي نورلوی واړه کلي هم وي خو بريالی ترسمه لام پورې بلدو او زموږ منزل هم سمه لام و. له دې پورته مو کارنه و. اونه دمزل دومره ډېرمېرني وو. چې د شيگل په ټوله دره دې وگرځو. او بيا سرې به دکونړ په کومه ، کومه دره گرځي. هره دره اوناوه يې دسيل کوونکو دسترگوټې ده ځای په ځای رڼې چينې اومست ابشارونه دي، غرونه ټول نښترو، څېړيو، گورگورو، ممانو، ټيټاقو، ښونه، غوراڅکو اونورو گڼو بې مېوې او مېوه لرونکو ونو پوښلي ، چې لوېښت، لوېښت يې دنبايست اوښکلا بېلگه ده چې په نړيواله کچه په يادولو ارزې . چې پل ته ورسېدو ايله مې وروسته راروانې اتينا ته وکتل. اتينا اوس داستنبول اتينا نه ښکارېده، سمه دمه کونړۍ وه، دکونړيو پېغلو غونډې چولۍ کميس ، تور زړوکی يې په ځان راگور کړی و، يو غټ چارگل په پوزه، په زنه او تندي يې يو، يوځال داسې ځلېده لکه دمارسترگه، يوه څنه يې په يو غوړ او نيم سپين بارڅو راخوره وه، اوله بلې نه يې سم کونړی چپه کاکل جوړکړی و، څوسيڅي او يو گل پکې پروت و، دنرگسوڅوسپين، سپين گلونه پکې دشنو پانوسره ښکارېدل، د لمر وړانگي يې په سپين مخ لگېدې . چې ورته ومې کتل وارخطاغونډې شوم، له ډېر پخوا نه داکمزوري لرم چې ښايست ته هيڅ دټينگې نه يم اودغه کمزوري مې اتينا ته هم ښه څرگنده وه، په زړه کې مې دشوق اومينې اوربل شو حيران، ديران ودرېدم. اتينا مسکۍ شوه "بيادر باندې څه بلاراگرکه شوه" ورته ومې ويل -"زړه مې په ډوبېدودۍ" رنگ يې سور شو، حيايې ټوله سپينو اننگوته راټوله شوه سترگوته مې ورله وکتل، دهغې په بد ذاته سترگو کې دا فتنه پرته وه چې کله به دغسې حالت راغی، دابه له حيانه مسکۍ شوه، غټې،

غټې زرکينې سترگې به يې راتنگې غوندې شوې، اوږده مېشه يې بانه به يې لک، څک ودرېدل، دغه وخت به يې دېنو هر حرکت ماپه خپل زړه کې احساساوه، د زړه په کوم نيم، روغ پرهړکې به مې ورو، وروڅوڅېدل يو عجيب له خوندنه ډک پاک غوندې درد به يې کاوه. مابه په زړه لاس کېښود، او که ولاړ به ووم ددرېدو اوکه ناست به ووم د ناستې توان به مې بايله همدغه ټوکه راباندې دلته هم وشوه، په زړه مې لاس کېښود، ورو، ورو کېښناستم، هغې له شيطانتا په ډک غږ وويل - "لکه چې بيا در باندې خپل پښتانه پېريان کېناستل"

کله چې اتينا د پښتو ادب ژوره مطالعه وکړه، په سلکونو افسانې او ريښتونې کيسې يې ولوستلې او يا يې له مانه واورېدې، د پښتنو د مينې له زوره او د پېريانو په هکله له انگېرنو ښه خبره شوه نو بيا يې نه پوهېږم له ځانه که له دې شعر نه چې: "ښکلي چې وينم گېږي مې نيسي + مينه په ماباندې پېريان اولي" د مينې په هکله د پښتنو پېريانو اصطلاح راوويسته. او په همدغه ډول "اضطراري" حالت کې به يې راته کاروله.

دغه حالت که له يوه اړخه درد درلودنو په درد کې تاوېت خوند هم پکې و او بله لويه گټه يې دا وه چې اتينا مې پکې هيڅ خبره کمکې ته نه غورزوله، ټکی، په ټکی يې منله. زه د پښو په سر ناست ووم، يو لاس مې په زړه ايښی و. تندي مې تريو او سترگې مې نيمې داسې پټې وې لکه د سخت درد په حالت کې چې پټېږې په خپل سرمې داسمان لور ته اشاره وکړه يانې مخ پورته کړه چې له لاندې دې تصوير واخلم بيا مې ورته د لاس په اشاره او په تېزغږ وويل

شاراواروه، مطلب مې داو چې کوڅی يې ووينم، کوڅی يې نه

ښکارېده خو په تور زړوکی کې یې یو تورخامار پروت و. وروستی سرکې یې

څوڅونډي غونډې ښکارېده ورته ومې ویل

زړوکی دې لږ اوچت کړه، اوچت یې کړ، پيیوي ته مې وکتل په

کوناتوزنگېده. ښه مې ولیده. له سره تر پښو مې وڅارله بیادبريالي هغه

خبره رایاده شوه. چې په لومړی ځل یې چرته په کومې ښځې لاس وهلی

و. ویل به یې په ښځوکې به خامخا هډوکی وي. که پکې نه وای دنښتر په

څېر به هسکې نه تلې خوهډوکی پکې پټ دي، غوښه یې دسروغونډې کلکه

نده داسې پسته ده چې په لاس کې یې رانیسې گوتې یوه بلې ته رسېږي.

پدغه وخت کې ترې چاپوښتنه کړې وه چې گوتې دې یوه بلې ته رسېږي

نو بیاخو به پکې هډوکی نه وي.

بريالي ورته ویلي و

چې یوڅه نري "راډونه" پکې شته. مالادغه فکرکوو چې اتینا مخ راوگرځوو،

په شوخی یې له لاس نه ونيولم، راپايې څولم، له ځان نه یې مخکې کړم

اودا راپسې راروانه شوه، دپل نیمې ته چې ورسېدو. لومړی مې د پله نه

لانډې وکتل، خوږدېر کوز بهېده، بیا مې ورته پل وڅوځوو. خو هغې پرې

زمانه ښه اله ډینگ شروع کړ. وپوهېدم چې نه ویرېږي غلی له پله پورې

وتم داهم راپسې راپورې وته اودخور تر څنگه لارموونيوله. دوه په دوه

په ټوکو ټکالواو د تېرو یادونوپه یادولو په کلار، کلار روان وو. هر بوټي،

گټې اوونې ته مو په غور، غورکتل اوتبصره مو پرې کوله، زمونږ بل ملگری

بريالی و چې زمونږ نه مخکې دکچرو سره تللی و، په دوه کچرو مو د

خوارځواکو مېرمنو او ماشومانو دپاره بسکت او تودې جامې بارکړې وې.

دغه هر څه اتینا له کابل نه د ځان سره راوړي و. اوویل یې چې

-"دغه لري پراته کلي ته خو پکارده چې زمونږ ورتگ ورته څه گټه هم

ورسوي"

خودغه خپل کارله يواخلاقي جواز موندل وو او دومره يو بد رنگه جواز چې هيڅ اخلاقي اډانه نه لري، دا ما ته همداسې يو عمل ښکا رېده لکه اتحادي ځواکونو چې له يوې خوا لايزر بمونه او له بلې خوراکي توکي وړول. خو رښتيا داوو چې له دغې پرته زمونږ سره دغه کلي ته دورتگ او بيا په تېره هلته دپاتې کېدوکومه بانه هم نه وه. څه به موويل چې څه پسې راغلي يو؟ که رښتيا مو ويل خو انجام مومالوم و. مرگ او همغه تياره سمځه، مونږ چا راوړلوهم نه. او يابه راپسې نورډېرمرگونه کېدل زه او بريالی خوافغانان و. زمونږ وينه خوهمسې هم ددنيا ترټولو ارزانه وينه وه. چې په برید اوپوله هم بهېږي اودچاد شونډو په ليدواو دسترگو په اشارو هم. په پيسو هم بهېږي او په واکمنۍ هم. خپل پرې ځانونه جنت ته رسوي او پردي پرې ځانونه ددنيا گنجونو او خزانوته. خو اتينا ترکۍ وه. دسوله ساتو ځواکونو(ايساف) لويه افسره وه. اود ترکيې په سوله ساتو ځواکونو کې يې لويه ونډه لرله. ترڅوورځومخکې پورې ددې ځواکونو مشري ددوی په غاړه وه. دهغې مړی بيا خپلوفوځيانو هلته نه پرېښود. اوکه هغوی پسې ورتلل نو شونې وه چې دشيگل د درې ډېرو بې وزلو اومعصوموخلکوته زيان ورسېږي. نو پرېکړه مو وکړه چې دغه بسکت او تودې جامې به په کچرو ولېږو، بريالی به ورسره لاړ شي. ځکه چې پخپله يې ځان ښه سړی کوو او ويل يې چې مونږ يواځې نشي لېږلی. اوهلته به دکلي خلکوته ووايي چې ډاکټران راځي او غواړي ددې کلي د ميندو او ماشومانو کتنه وکړي او خوارځواکو ميندو او ماشومانو ته بسکت اود زاروان ژمي لپاره تاوده کالي ورکړي. او مونږ

پدې پوهېدو چې دابه دکليوالو لپاره ډېر خوږ زېږی وي ککه چې مونږ هسې هم د دنيا تر ټولو لوی خيرات خور قوم يو . د پښتو او پښتونلی هغه کتابونه تېرو خپلمنځي جگړو سپزلي دي په کومو کې چې نور وته لاس نيول د دروند پښتون سر د ټيټېدلو لامل گڼل کېده او له همدې امله پښتنو مشرانو د مسيحا له لاسه هم دمنت د دارو له خوړلو نه د عزت او سر لوړی مرگ غوره گڼلو.

مونږ همدغسې په ټوکو، ټکالواو تبصرو روان و. دلارې نقشه راسره وه، او بريالي نقشه دومره دقيقه جوړه کړې وه چې دايې پکې هم ليکلي وچې د ورسې دچنار لاندې دمه کولی شئ. زمونږ بايکونه په کچرو وړل شوي وو . د بايک پرځای يواځې په سپين دسمال کې تړل شوې يوه غوټه راسره وه . دکونږ خلک بايکونه ډېر کم کاروي. ښځې دلاس له دسمال نه په څو برابره لويو دسمالو گلونه جوړوي او بيا هغو دسمالونو کې خپله غاړه ، غوټه رانغاړي او له ځان سره يې وړي.

او داستنبول غوندې هم نه چې ښځې دې خپل بايک راخيستی وي او سړي دې خپل. دلته ښځه اکثر خپل ماشوم وړي غوټه په خپل ملگري که ورور يې وي که خاوند په هغه باروي . خو د غرونو دود دغه ډول نه و غوټې نارينوو نه وړې . ښځو په سر کړې وې . يو به يې ماشوم هم په څنگ کې نيولی و، او داسې به راروانې وې لکه شل کلنې اسپې . ما بيا دکونږ په اصطلاح د اوارو سيمو دخلکو په دود غوټه پخپله اخيستې وه . او اتينا راپسې لکه د زرکې خرامانه را روانه وه . مونږ ډېر مزل نه وکړی چې يو کور مو وليد . دغه کور دغره په ډډه کې جوړشوی و. او د مېوه لرونکو ونو ډېر ښه باغ ورته هم ولاړو . د اتينا دغه فکر ډېر خو ښی شو وې ويل

"- دا باغ او دا کور ددې ثبوت دی چې که څوک وغواړي ښه ژوند وکړي له یوې نه یوې لارې ځان ور رسولی شي، وگوره څومره ښکلی باغ ، ښکلی کور، اوبیا لا اوچت د غره په سر "ماورته وویل"

دېرې تبصرې مه کوه قدمونه راخله، ځان به رسوو" زما په خبره یې ځان ناکاره کړ "که ددې غرونو خلک دهمدې سړي د فکر په پل ، پل کېږدي هم به خرما وگټي هم به ثواب "

"-دېره ښه ده خو چې په پل یې پل کېږدي "

"-نو گنې نه یې ږدي؟"

"-نو څه گټه ورته لري؟"

"-خو مارکيټ ته دې ورسوي"

ورته په خندا شوم

"-په خپله اوږه به یې رسوي که په خرو اوکچرو،دوی خپلو سبوله مالکه نشي ورلای ته پرې مېوې مارکيټ ته رسوې؟"

هغه هم مسکۍ شوه

"-رښتیا چې لومړی ورته سرک پکار دی" په دې دره کې سړی ایله د ستر قرآن ددې ایت په مانا په سم ډول پوه شي چې .

"وجعلنا من المءاكل شئ حي "یانې په او بو سره مو هر څه ژوندي گرځولي . وگوره دا غرونه څومره دېرې او به لري ، او هر چرته چې اوبه دی هلته ورته کورونه دي او کورونه د انسان دژوند نښه ده . په یوټکي زه هم خوشحاله شوم په ټوله لاره چې چرته ددې شونتیا وه چې اوبو ته د برېښنا دتولید ډینموو لگول شي . نژدې ټولو ځایونو کې لگېدلي وو . او ددغه غر کورونه چې کله په پېلوزه اوشونتۍ روښانه کېدل اوس په برېښنا روښانه وو. د اتینا دغه فکر اود ښه ژوند تېرولو لپاره دغه بریالی

هڅه ډېره خوښه شوه . ډېره يې وستايه او د افغانستان په شان غرني هېواد لپاره يې ډېره گټوره وبلله چې په غرونو کې د لويو برېښنايي فابريکو د برېښنا د تارونو دغزولو پر ځای واړه بندونه او د برېښنا د توليد وړې فابريکې جوړې شي . اتينا د استنبول په ښار کې پيداشوې وه او هلته لويه شوې وه . غرونه او د غرونو ونې بوټي ورته نا اشنا و . او همدغه نا اشنا توب زمونږ مزل ډېر وروکړ .

چې د غره شنه ډډه به يې وليده. ورو به يې يو خوا بل خوا وکتل، لر ليدی (دوربين) به يې راوويست او بيا به دغره په تماشه وه . ټيټا چې اومما يې يې ښې ډېرې وخورې او په گورگورو يې سرې شونډې تکې تورې کړې . عجيبه داده چې زما تورې شونډې هيڅ نه خوښېږي خو د اتينا دسور سپين مخ سره په گور گورو تورو شوو شونډو عجيب ډول کاوه . مونږ له دغه مزل نه ډېر خوند واخيست . او که ځای په ځای راسره دمرگ وېره نه وای دغه خوند به څومره لا پسې نور ډېر شوی و . ځکه مونږ ته مالومه وه چې که ځانونه څومره ډېر کونړي کړو خو ښکاره مالومېږو چې په دغو غرونو کې نوي او نااشنايو . او دغلته هر نااشنا کس د امريکايانو ايجنټ گڼل کېږي . دغه ساده گڼل نه دي چې څوک درته بد وگوري او درنه تېر شي . بلکې هغوی ددغه ډول خلکو دغې سيمې ته رسېدل دسيمې سپکاوی گڼي او ددغه ډول خلکو مرگ خپله ديني

وجيبه او فريضة . دنقشې له مخې مونږ بايد په څلور ساعته کې د خوړکلي نه پورته پراته پل ته رسېدلي وای . خو چې مونږ دغه ديوه بش پل ته ورسېدو او ساعت ته مو وکتل شپږ ساعته تېرو . نورې مو پښې گړندۍ کړې . غم راسره دا وو چې که نور ډېر تم کېږو بريالي ته اندېښنه ورولوېږي

. له دغه ځای څخه نژدې یو سات وروسته سمه لام ته ورسېدو . او
څرنگه چې مو گڼله همدغسې شوې وه .
بريالی دومره وارخطا شوی و . چې بېرته لارې ته راوتلی و او لاس ترزنې
ناست و .

اتم څپرکی:

دسمه لام شپه

سمه لام چې دکونړ خلک يې "سلام" ليکي دغره په لمنه کې دپنځه ويشت دېرشوکورونو وړوکی غونډې کلی دی . مونږ دکلي برسره ته لاړو. اتينا په يوه کمر ودرېده او خواوشايې وکتل چېغه يې کره .

- "جنت ته راغلي يم جنت ته" ورته ومې ويل

- "دېرې چېغې مه وهه چې رښتيا دې جنت ته ونه لېږي . وې ويل

-گوره! شاته شين غر. مخامخ شين غر، بني او چپ ته شنه غرونه ، او پاس په سر شين اسمان . هاغه چينه وگوره چې د اوبنکې غونډې رڼې او

به ترې څومره په مستۍ راروانې دي . او پوهېږې چې په باران کې به دا وچ خوړ څومره له سندريز شوره ډک وي" ورته په خندا شوم.

- "چې څومره ډېر شور وکړې، ستا د بنگړو شور ته نه رسي" له لاسه مې ونيوله او له کمره مې راکوزه کړه وې ويل

- "اوس ته وخېږه، چې ټول شيگل ترې داسې ښکاري لکه په ورغوي کې چې دې پروت وي" بريالي غږ کړ

- "دا هر څه به ووينئ خو راځئ يو ځل خپل ځای ته ځان ورسوو" اتينا ورته وويل

- "خپل ځای مو چرته دی"

- "دلته په يوه کور کې، له کچرو نه مې ټول سامان هملته کوز کړی او ورته ويلې مې دي چې ډاکټران راروان دي"

- "زر مې ترې پوښتنه وکړه ډاکټره که ډاکټران....؟"

- "په خدا شو. ډاکټران ! ته مې هم ډاکټر کړی يې....؟"

- "نو زه خو ډاکټر نه يم"

- مسکي شو

- "وريندار مې ډاکټره ده څه....؟ اودغه دنرسنگ کورس خو تاهم کړی دی" ورته ومې ويل

- "خوزه دچا کتنې نه کووم ځکه چې اتينا څه وخت عملي کار کړی دی او ما ندی کړی. کوم مالومات چې مې لرل هغه مې هم هېر شوي او نه غواړم چاته زيان ورسوم." نيم طبيب خطر ه جان" له ځانه نشم جوړولی"

بريالي وويل

- "سمه ده! کتنې مه کوه نوم خوبه درباندي پروت وي. که دخلکو پام شي چې ښځه دې ډاکټره ده او ته ورسره هسې "باډي گارډ" يې نو بيا درته په ښه سترگه نه گوري" اتينا وخنډل

- "مطلب سړي دې تل په ښځې بر وي" له خولې مې وختل
- "سړي خو هسې هم په ښځو بر وي" مخ يې له حيانه سور شو شرميندوکې مسکايې وکړه بريالی رانه روان شو او دې راته غلي غوندې وويل "بې شرمه! دتيارو او تورتمونو برېدل رښتوني برېدل نه وي" بيا مې بريالي ته وويل

- " بريالی جانه لکه چې په پسات دې اړولی يم. څنگه دښځې او مېړه خبرې کوي.؟"

- "نو دې کلي ته دې ډاکټره ښځه راځي او هغه هم بې مېړه، بې پلاره، بې وروره دپردي نارينه سره "

- "بريالیه! دادپردي ټکی راباندي ښه نه لگېږي ددې نه لږ ځان ساته "
- اتينا وويل "پردي نه يې نو د تره ځوی مې يې څه ...؟ دپردي ټکی درباندي ښه نه لگېږي او...."

بريالي يې خبره ونيوله او په خندا يې وويل

- "او... دخپلولونه يې نوڅه کوې؟ خپه کېږه مه ورته ويلي مې دي چې ډاکټران راروان دي، يو نر يوه ښځه دواړه سره خپلوکې ښځه اومېړه دي، او تر هغو پورې به دلته پاتې وي ترڅو چې ددې کلي نه ناروغۍ وشړي" ماورته وخنډل

- "زه پکې څه اندېښنه نه لرم" بريالی په برېټو کې مسکی شو

- "نوڅوځك به يې پكې ولري؟" اتينا دگورگورې واړه غونډې بوټي ته

لاس ورغزولى و اوپه بې پروايي يې وويل

- "زه پكې هم څه اندېښنه نه لرم" ماويل

- "چې اندېښنه نه لرې نورآه چې څو. دماشومانو خويونه مه كوه چې هر

بوټي ته ودرېږې "مخ يې راواړو.

- "څه فكر كوې چې دې كلي ته به سمه لام ولې وايي؟"

- "زه ترې څه خبريم چرته له كوم سپين ريري به پوښتنه وكړو"

- "ما چرته ليدلي وو چې په پښتوكې لام لښكر ته وايي، كېداى شي د كومې

معركې لپاره له دې كلي نه گڼ خلك راوتلي وي او يا به د چاگنې بچي وو

چا به ويلي وي چې "سم لام" دى مانا سم لښكردى

- خو دادومره غټ كلى نه دى. اوس چې دومره لږ كورونه دي نو پخوا خوبه

ډېر كم وو. نو سم لښكر ترې څنگ راووت .

بريالي وويل

"يوآخي داكلى نه دى چې دلام كليمه پكې راغلي په كونړ، نورستان او لغمان

كې چې درې واړه ولايتونه سره څنگ په څنگ پراته دي ډېر داسې كلي شته

چې دلام كليمه پكې راځي لكه په لغمان كې مهترلام، افغان لام، شترلام،

نورلام، نينگه لام چې يو په كونړ كې دى او بل په لغمان كې، همدغسې

سمه لام، لېجه لام او لوټه لام په كونړ كې د كلو نومونه دي خو په

نورستان كې بيا دغه كليمه په يوه بله بڼه راغلي لكه. لاما، واما" ماورته

وويل

- "كېداى شى لام دلاما اوښتې بڼه وي او لاما يې دبودايانو مذهبي

پېشواگانو ته ويل داكوم نومونه چې تايدكړل ودې شي چې دغه ټول

ددغو سيمو دبودايانو دمذهبي لارښودانو اوپېشواگانو نومونه وي."

مونږ پدغه بحث کې دومره ډوب تللي وو چې دگټونه دجوړ يوه کورمخې ته ودرېدو بريالي وويل

"همدازمونږ دکور به کوردی" چې دشالخوانه غږ شو

"مېلمنو په خير راغلی، ناوخته موکړلکه چې دغرونو د مزل عادت نه یاستئ
"ورته ومې ويل

"رښتیا هم چې نه یو عادت"

دازمونږ کور به و، چې دمنځني قدهدور سړی و. یو څر دخورو ژيو پکول یې په سر پروت و چې تر وروځو راکوز شوی و او رسا په منځ پکې دغټې گوتې په اندازه یو سوری له ورايه ښکارېده، لویه اوږده ریره یې تر سینې راغزېدلې وه. ډېر په مینه یې روغېر وکړ. له لومړيو خبرويې څرگندېده چې سړی یواځې په سمه لام کې نه دی پاتې شوی، ډېر گرځېدلی او ډېرڅه یې لیدلي دی دبريالي سره په لاره ملگری شوی و. له کچرونه یې مواد دده په کور کې کوز کړي وو او ده ورسره منلې وه چې یوه خونه به د ښځو او ماشومانو د کتنې لپاره ورکړي. له روغېر وروسته یې مونږ ته د حجرې وپرانيسست او اتینا ته یې وويل

- "خوړې! ته دننه لاړه شه، ډاډه ورځه، ښځمنې مې ستاله راتگه خبرکړي

دي"

اتینا دننه لاړه او مونږ په حجره کې کښېناستو. کوربه هم لاړ لږه شېبه وروسته یو ماشوم لاس وینځونکی راوړ او ورپسې ډوډۍ راغله دډوډوی او چای نه وروسته د څه ساعت لپاره د سمه لام په تاریخ او تاریخي کیسوو غږېدو. کوربه د پنځو سو کلونو شااوخواکې و. نوم یې اسلم خان و. ډېرې کیسې یې زده وې خو بدمرغي داوه چې نسوار به یې کپه کړل او دژبې لاندې به یې ورواړول بیا یې ازادې خبرې نشوای کولای. ویل یې

سمه لام ډېرې كيسې ليدلي او دظلم ډېر داستانونه پكې پټ پراته دي. دلته دلبنكر په نامه يو سړی و. ورور يې د كلي ملك و. په ملكۍ دخپل ورور سره وران شو. په كور يې ورغی او دخپل ورور په گډون يې دهغوی د كور ټول غړي په تېر كې ووهل او مړه يې كړل. خو دورور يو ننگور ترې د شپې په تياره كې وركه شوه. ويل كېږي چې وركه شوې ښځه پېښورته لارې. هلته يې څه خپلوان اوسېدل او دهغوی كورته يې ځان ورساوه. ددغې ښځې په گېډه ماشوم و. څه وخت وروسته هغه پيداشو او چې لوی شو چاورته پېغور وركړ چې "پلار دې نه دی مالوم" هغه له مور نه پوښتنه وكړه، مور يې ورته كيسه تېره كړه اودى هم د سمه لام په لور را روان شو لښكر اوس لښكر ملك و لښكر ملك تل دځان سره ټوپك گرځاوه دغه هلك ورسره دلېټۍ په كندو مخامخ شو په لاره ورسره ملگرى شو دلښكر نه يې پوښتنه وكړه چې نوم دې څه دی اوولې ټوپك گرځوې؟ هغه ورته خپل نوم وښود او كيسه يې هم ورته تېره كړه چې د ژوندۍ خلاصې شوې ښځې په گېډه ماشوم وو او اورېدلي مې دي چې هغه اوس زلمی دی دهغه له وېرې ټوپك گرځوم دوى په لاره ملگرى و چې لښكر ملك د حاجت لپاره ستون شو، ټوپك يې ده له وركړ ده هم وويشت او د هغه غاړه غوټه او ټوپك يې راواخيست او سمه لام ته راغی د لښكر ملك كور كې يې وويل چې ملك په لاره كې كوم كلي ته ستون شو زه يې مېلمه يم او خپله غاړه غوټه يې ماله راكړه او وې ويل چې سهار له به راځي هغوی يې هم ښه قدر، مدار وكړ، دشپې پسې راپاڅېد او د لښكر ملك دكور ټول غړي يې په تېر كې ووهل، وې وژل اودى ترې لار سبا خلكو ويل چې دملك په كور لښكر راغلی خولښكر نه ؤ همدغه يو زلمی و. د اسلم خان كاكا په كيسو كې مازديگر شو، ووتو دغرونو ننداره مو وكړه د ماښام لمونځونه مود چينې په غاړه

وڪړل چې راغلو ډوډۍ تياره وه ښه ډوډۍ يې برابره كړې وه غوښې ډېره مزه راكړه پوښتنه مې ترې وكړه

- "كاكا! دامو څنگه پخه كړېده ...؟"

والله ډاگتړه! ستاسو غوندې سيخان ميخان خومونږ نه لرو چې غوښې پكې وپيو او بيا يې په انگار ونيسو خو بس د مال روغ ورون راخلو اود څېړيو د لرگو په سكروټو يې ږدو يوڅه مالگه او داوږې اومرچ اوبه پرې هم ورشيندو. نوره يې خدای پخپل قدرت پخپله پخوي "دډوډۍ اولمانځه نه چې وزگار شو اسلم كاكا وويل

- "ډاكټر صيب! مونږ ټوله ورځ په غرونو كې كړكو، بزې ساتو، سترې يو، نو دشپې ډېر وختي ويده كېږو" ماويل

- "كاكا! مونږ هم ډېر وخت وروسته په غره كې مزل كړی دی، ښه سترې يو، چې څومره مووختي ويده كړې، نوخوښېږو" وې ويل

- "نو بر يالی وراړه به همدلته دحجرې مخې ته ويده شي او تاسوته مود بلی په سريوكت جوړكړی" په حيرانتيا مې پوښتنه وكړه

- "د بلی په سر؟"

- "هو! دبلی په سر دلته ډېر خلك دبلو په سرونو ويده كېږي او پوهېږم چې مېرمن دې درباندي ډېره گرانه ده ماويل چې بېلتون مومنځ كې نشم راوستلی" غلي غوندې مې بريالي ته وكتل هغه هم وويل

- "هه! ډاكټر صيب شپه مو په خير، زه هم ډېر سترې يم، خوب راځي، سهار به دخيره سره وينو"

- د حجرې يو دېوال كورته لگېدلی و همدغه دېوال ته دكور له خوانه د لرگو پورې لگېدلې وه كورته يې واړولم او وې ويل بس په همدې پورې ورڅېژه ماهم شاته ونه كتل سپك وروختلم كت ته ودرېدم، سپورمۍ چې

دغره په سر ولاړه وه رڼا يې د کټ پر بستري پرېوتې په غور مې بستري ته وکتل، ښه وه، دویده کېدو وه، خونه پوهېدم څه وکړم؟ څنگه پداسې کټ کې پرېوزم چې لږه شېبه وروسته به مې نکاح کړې ښځه نه، يوه ترکي ملگرې، يوه دوسته، يوه په زړه کې پالې دوسته، يوه مينه، دزړه په وينو ساتلې مينه به هم راځي او جوخته به راسره پرېوزي دمور نصيحتونه رايداد شول، چې ترکيې ته يې رخصتولم ترمې، ترمې اوښکې يې غبرگې، غبرگې په مخ روانې وې، په تگ مې ډېره خپه وه خود کور نه دوتو په وخت راته کومې بلې شيطاني غوندې ميلمنې په خدا وويل -"ټکورې! ترکيې کې به مزې وکړې، ترکي جينکي به دې وڅوري" مور مې پدغه خپگان کې هم په غوسه وروکتل

- "ولې زما شيدې به دومره بې مالگې وي، اخر پښتنه يم اودمور په خپلو پښتنو شيدو همدغه باور لس کاله پښتون زلمی وساتلم، پښتون زلمی، چې په پردی ښځه يې سترگې لکېږي ان بانه يې له حيا نه ځمکې ته کاره شي.

نو په اخر سر چې له ترکيې نه مې هم پښې راسپکې کړې، دکونړ ديو پښتون پتمن غره په هسکه څوکه څنگه خپل پښتون فطرت پرېږدم له کټ نه تاو راتاو شوم، سرته يې ودرېدم، ستورو او سپورمې ته مې کتل، ټولو راته حيران، حيران کتل، لکه غېر، غماز چې د ننگ په کوم ميدان د کوم پښتانه زلمي ننداره کوي بس بله چاره نه وه واسکټ مې وويست، کات مې کړ، دبالښت لاندې مې کېښود، په کټ پرته کمبله مې يوې خواته ټوله کړه، دکټ ښي اړخ ته اوږد وغزېدم، خپل څادر مې په پښو راڅور کړ عجيب احساس راسره ونه پوهېدم چې خپه يم که خوشحاله. پدې هم نه پوهېدم چې خپه شم که خوشحاله.يو خواډانگ و بل خواپرانگ.يو خواټول ژوند

ارزښتونه وو. د پښتانه زلمي او پښتنې پېغلې د حيا او پاکوالي فکرونه او بل خوا د زړه سره اوروته او په رگونو کې د سرو سکروټو او سرو بخرو خوځېدل وو. هيڅ نه پوهېدم خو ناڅاپه مې داتينا غږ واورېد "مننه ترورې! وختلم، تاسو اوس ځئ" بس چې کتل مې اتينا کت ته رارسېدلې وه غلي غوندې يې وويل

"سلام"

بيا يې کمبله اوچته کړه، وې ويل

"ما په ځمکه غوښتې، خدای په اسمان راکړې"

مانا دېلې په سريې راکړې ماورته هيڅ غږ ونه کړ کت کې کښېناسته، زړوکی يې لرې کړ، له کوڅې نه يې پيوي را خلاص کړ دکت په پښه يې ورواچوو کوڅې يې راوسپړلې، اوږده خرمايي وينښته يې په کوتو گمنځ کړل بيا يې ورو، ورو خورول چې په غوږ والې کې يې ونښتل يو څه هڅه يې وکړه چې وينښته له مندرې نه را خلاص کړي خو هغه پکې سم تاو شوي وو ماته يې وويل دا والې راله د وينښتونه راخلاصه کړه. ماورته وويل "زه يې نشم خلاصول"

"ولې؟...ويرېره مه خير دی خورم خودې نه...؟"

"خورې مې نه خو، دغه کارونه ښځې پخپله کوي دېل چانه پکې مرسته نه غواړي".

"دا ډېره جاخه شوې ده، غوږ مې خوږېږي".

"هيڅ پرې نه کېږي را خلاصه يې".

"والله خوږېږي، ټوکه نه کوم"

"ولاحول مې کړه، ښه! رانژدې يې گړه"

"پسې راپاڅېره ځينې کارونه، په پرتونه کېږي".

"چې په پرتونه کېږي زه يې هم نه کوم، بس ته پوهه شه او وينبته اووالی دی پوهه شه."

لکه څوک چې ماشوم کلاروي همدغسې يې راته په خوله دوه درې چرپه وکړه بيا يې وويل

"گل مې دی گل، مه خپه کېږه، دادی په پرتويې وکړه، زه به غوږ در وړاندې کړم"

ددې سره يې خپل چپ لاس زمانه واړوو د کټ په بازو يې کېښود او داسې راباندې راپرېوتو چې ښی سینه يې زما په سینه جوښته پرېوته اوچپه سینه يې زورنده پاتې شوه چې ايله يې څوکه زما تر سينې رسېده غوږ يې راله سترگوته مخامخ کړ

"اوس يې له نژدې ووينه" بس بله لاره، چاره هم نه وه، څه به مې کولای؟ دښگل په پاس سرکې دغره په څوکه ديوې بلۍ په سر په يوه پراته کټ کې کومې نياز بينې ته دغه ډول ستونزه پيداشي نو ځان خو ترې نشې خلاصولی، زما په انکاريې امکان درلود هغه غوسه شوې وای، وينبته ته يې زورکړی وای، او دوينبته زور والی له او دوالی زور غوږ له تللی وای، اوغوږ ته زيان رسېدلي وای. نو بيا به څه وو، هغې له به څه بند تړلی، اوپره به يې دچا په غاړه وه؟، زما وړوکی انکار، اودومره ښايسته غوږ ته زيان رسېدل چې سوری پکې هم زما په وينا شوی و. بيا به مې څه کول فکرمې وکړ خو رښتيا هم بله لار نه وه راپاتې. بس له غوږوالی نه دوينبته په راخلاصولو مې پيل وکړ ددې سره مې دغني خان دې شعر په مغزو کې انگازې جوړې کړې "چې دې وس د بدونه وي+ څه به ته څه به دې ښه وي+ توبه هله د شرابو+ چې شراب درته پراته وي+ چې بودا شې خوله کړشپه + بياتوبه، توبه د څه کړې+ هغه ښه له بدو،

بدوي+ دناکامه چې ته ښه کړې+ دا چې باغ دگلو ډک وي+ مستانه غونډې
مانښام وي+ دا چې تاته رڼې سترگې+ غلی ووايي سلام+ په مکېز دې زړه کې
بل کړي +دمستی دوزخ تمام+ او وی راشه راشه زما ياره +وخت دی لږ
خبرې ډېرې+ بيادې وروشان له اوږونه+ پستې لېچې کړي چاپېرې + خوله
دې خولې ته کړي در پورته+ شونډې سرې تودې بې هوشه+ لکه بله ډيوه
رپي+دځوانۍ مستۍ دجوشه+ ته چې دغه وخت اوچت شې+ او را شروع
شې په ژړا+ نوليونی وایي قسم دی+ يا خوغوټ يې يا اجړا.
له ويښتو نه مې ورله والۍ راخلاصه کړه، بيا يې وويل
-دويښتو نه خودې راخلاصه کړه ،اوس يې راله دغوږنه هم را لرې کړه
،دشپې ماتېږي"

-ښه وه لاس مې ورته برابر و زرمې ورله کونډه له خپل چنگک نه خلاصه کړه
په يو لاس مې ورله دسپين نري واړه غوږ پوڅکی ونيوله اوپه بل لاس مې
والۍ پورته رانښکله ترې راومې ويسته خود بل غوږ نه دوالۍ رالږې کولو
دپاره هغه مجبوره شوه چې اوږده راباندې پرمخې داسې پرېوزي چې سينه
يې زما په سينه جوخته ولگېږې پوزه په پوزه راشی او خوله په خوله
ښځه شي دغسې دهغې چپه والۍ زما ښي لاس ته برابره شوه خو د دوه
لاسونو کار په يوه لاس چرته په اسانه کېږي خو ځل مې ورله کونډه
پرانيسته خوهيڅ پونشوم چې بيا پکې ولې نښتې وه؟ کېدای شي لامل يې
داو چې غنډل به مې ورله له کونډې نه سمه نه وه راويستلې، په هغې چې
ښکته ښه زور ونه کړې اودکونډې ترسر پورې يې زور کړې راتاو نه کړې
چرته له کونډې راووخې اوچې کونډه خلاصه نشي نو که څوک هڅه کوي
چې غوږوالۍ دچاله غوږه راوباسي نو مانا يې داده چې بل لوری له غوږ نه
خلاصوي دغه چې زه ورته پوڅکی وایم اوکېدای شي څوک يې دغوږ نرمۍ

کڼي همدغه شی چې دغور نه ښکته را زانگي او نجونې يې سوری کوي اووالی پکې اچوي دا خو ډېر نرم دی او بیا لا داتینا دغور پوڅکی دا خو دسپین نري کاغذ غوندې نری. وه داخو په اسانه را شلېدلی شوه. له همدې وېرې مې په کلاره څو ځله هڅه وکړه چې والی ترې راوباسم خودوالی خوښه نه وه هرځل به اتینا د درد یو وځ، ویش کوو او مابه والی پرېښوده چې ونشو اخر مې ورته وویل غور دې خولې ته رانژدې کړه د غور دپوڅکی وروستی برخه مې ورله په خپلو غاښونوکې ونیوله اوپه لاس مې ترې والی راوویسته دکټ نه لاندې مې وغورځوله او ورته ومې ویل سهار يې بیا را اخله خواوس زمانه پاڅه چې ساه دې راله بنده کړېده

په خندا شوه

- "ساه دې بنده شوې؟"

- "هو! ساه مې بنده شوې ده، کوزېره"

تنی يې راله پرانیستې، په سینه يې کلک، کلک وچپچلم او رانه کوزه شوه ستا که ساه بندېږي، زما خو نه بندېږي راخېژه.

- "د در ختلونه يم."

- "ولې؟"

- "په اخر کې راباندې دموږ نصیحت مه ماتوه."

- "هغې درته ترکیه ښودلې وه کونړ يې درته نه وښودلی."

- "حیلې ورته مه گوره بس دوه درې ورځې صبر وکړه ستا به دین په ځای وي زما به پښتو."

- "څه هم درنه نورڅه نه غواړم یواځې په غېږکې خومې ویده کېدای شې."

- "نه افسوس کوم چې دغسې هم نشي کېدای."

- "حیرانه شوه نو څه کوي."

- "زه خپل ځادر په ځان خورووم ته خپل زړوکی خورکړه. دومره یخني نشته."

- "اوکمبله؟ پدې به څه کوو؟"

- "دا به ددواړو ترمینځ پوله شي ته به زما سره نه لگېږې، زه به ستاسره

په خپگان یې وویل "خبره نو دپولو شوه؟"

- "هو! خو ډېرې ورځې به نه وي"

ددې سره مې کمبله په منځ کې راځای کړه او مخ مې ترې واړوو له څه شیبې وروسته یې راله په ویښتو کې گوتې وهل شروع کړل خو زه هم سترې ووم خوب راته همدغسې مې پرېښوده اوترې ویده شوم سهار چې راپاڅېدم سرمې دهغې په مړوند پروت و اوسې پښه مې سمه پرې ور اړولې وه.

نهم څپرکی

عجیبه بودی

نن مازدیگر په سمه لام کې زمونږ درېمه ورځ پوره کېده، پدې دريو ورځو کې اتینا درې کاریزې ورځې لرلې اودرې واړه یې دکلي دښځو او ماشومانو په کتنو اودقتلونو په باب په مالو ماتو راټولولو تېرې کړې. مونږ هم دسمه لام دتاریخ اولویوکیسو په پوښتنو کې ورو، ورو پوښتنه کوله او دغو گډو هڅو تردې بریده رسولي وو چې اوس را ته د قاتلانو په پېژندو کې هیڅ شک نه و. ښکاره خبره وه قتل تېرگي دهغه زامنو او زوم کړې و. دامالومات دشیگل دڅارنوال دمالوماتو سره بېخي سم وو. خو دهغه

ستونزه داوه چې له سمه لام نه يې قاتلان نشو بيولى او زمونږ ستونزه

داوه چې له قاتلانو مو پوښتنه نشوه كولى.

اود اړښتيا خبره هم ده ، پدغه شان ځاى كې چې دگټو، خټو له څوكورونو

پرته چې ټول سره په خپلو كې دوينې او هډوكور شتې لري او سره پيېل

شوي دى. نور څوك وو. په روغ كلي كې به درې كسه څنگه څوك رانيسي

چې تا قتل كړى دى ولې دې كوو. د پيسو دپاره كه د چا د سياست دپاره؟

دادري واړه ورځې زمونږ سره همدايوه تلوسه وه چې يو ځل خو دواقعې

محل وگورو. مونږ پټه، پټه پوښتنه كړې وه او دهغو پوښتنو نه مو دومره

مالومات تر لاسه كړي وو. چې مونږ پرې ځان رسولى شو. نن چې اتينا د

ښځو او ماشومانو له كتنې وزگار شوه. راته يې وويل

- "ددې سيمې دليدو په بهانه به ورو غوندې وخوځو او د پېښې ځاى ته

به لاړشو"

كه څه هم داله خطره ډك كار و خو ورسره ومومله . خپل كور به ته مو

وويل

- "مونږ به چكرو لگوو"، هغه ډېر ټينگ شو چې دې به هم راسره لاړ شي چې

سيمه راوښيي، خومونږ ورته وويل

- "مونږ يواځې ځو ، او د سيمې سره مو ډېر كار هم نشته يواځې غواړو ددې

غره ننداره وكړو"

هغه هم بې ځوابه شو. اومونږ په همغې لار روان شو په كومې چې راغلي وو

دشل پنځه ويشت ملتېه منزل نه وروسته د خوږ كلي نه پاس په خوږ پراته

ديوه بش پل ته ورسېدو همدغه ځاى ته دبنگېرې كمر وايي. دپل نه چېپې

ډډې ته د غره په لمنه كې څو واړه، واړه پټي وو چې د جوارومونډان لاپكې

ولاړوو. د پټيو په ليدو وپوهېدو چې راوړسېدو خو چې په هرلوري موكتل

کڼې بوټي اوونې وې د سمخې کومه نښه نه ښکارېده . د پټيو په پاس سر کې څو تورې، بېرې ، بېرې بزې څرېدې . د پټيو قبلې لورته پاس د غره په لمنه کې د کومې غنې خور او گور شين بوټی و . د بوټي پاس څنگ ته وره سپينه چينه وه . اود بوټي دسيوري رانښکته دوه سرې ټوټې ښکارېدې ، مونږ هم د چينې په لور ورغلو، چې ورتږدې شو . سرې ټوټې سرې جنډې دي چې په دوه وړو، وړوقبرونو رېبري ديوي لويشتې په اندازه واړه ښايسته، ښايسته قبرونه دي . په سپينو، شنو تورو او سرو کاڼو پرې کلونه کښل شوي دي او جنډې يې هم دلاس د څپک هومره سرې پاکې ټوټې دي چې ديوي لويشتې کدر داوړدو ښايسته سپينو ډکو په سرکې سيلۍ ته ورو، ورو څڼې رپوي .

دقبرونو په ليدو حيران شو. تږدې ورغلو کاڼي پرې دپاسه نه وو ايښودل شوي بلکې داسې ښکارېده لکه په خټه ياسيمټو کې چې کلک شوې وي . د قبرونو ښايست ته فکر يوړو، کاڼي يې په ښه ظرافت برابر ايښودل شوي وو . او له ايښودلو مخکې په نوروگټود سولولو او ياله بلې لارې ښه اوارشوي او تراش شوي وو . ددوه گوتو په اندازه دوه، دوه شناختې پرې هسکې ولاړې وې . خواته يې دانار په جسامت دانارغوندي تک سور منگوټی د رڼو او بو ډک پروت و . د قبرونو خوااوشا ښه پاکه پرته وه . د اوبو داغونه پرې پراته و . داسې ښکارېده چې څو شېبې وړاندې پرې او به شيندل شوې وي . اتينا غوښتل د کاڼو دکلکوالي په راز پوی شي، لاس يې وروړ . چې له پاسه غږ شو

- نه! لورې نه ! "کړه مې ننداره خوگوتې مه راوړه+خواته مې کښېنه خو گوتې مه راوړه." او ورپسې کټ، کټ په خدا شوه .

مونږ چې پورته د توت ونې ته وکتل ، يوه خوارکۍ بوډۍ ناسته ده. تورزړوکی يې له سره خوږېدلې دی. ويښته يې ډير سپين دی او کم تور، کوت مخ اوکړشپه خوله، دونې په دوه ښاخونويې لرگي ايښي بر وزه (مرغۍ) يې پرې اچولې اوپرې ناسته ده . څنگ ته يې دوه نور ښاخونه دي. په هغويې هم لرگي اچولي او يوه غېږ برونه پرې پرته ده . په لاس کې يې د برونې نوي او بدل شوی پری دی. ورو، ورو يې پری ټول کړ. د برونې ترڅنگ يې کېښود. راپاڅېده. لاندې په يوه خنديې پښه کېښوده او راوې دانگل. اتينا يې وپېژنده. ډاکټرې لورې سترې مشې . اتينا لاس ورکړ. قبرونوته يې اشاره وکړه لاشه يې نه وو ويلې چې بوډۍ ورته وويل.

- "که اوبه څښئ منگوټی واخلي ډک پروت دی، سهارمې پرې څوکليمې چوف کړې دي. او گورې ددې چينې اوبه دي، دشيگل په ټوله دره کې داسې خوږه چينه نشته " ورغله منگوټی يې راواخيست. بيا يې اتيناته وويل،

- "لورې دانور مې هم بچي دی . خوته راباندې گرانه يې تاچې دارو راکړي اوس مې نه په سر دردوي نه مې ځان خوږېږي ټوله شپه خوږ خوب کوم"

بيا يې وخنډل ، ما او بريالي ته يې وکتل.

- "بچوتاسوڅپه نشئ دادشهيدانو اوبه به دې له ورکړم" اتينا تری منگوټی واخيست، شونډوته يې نژدې که بوډۍ پرې بياورغږکړ.

- "نه لورې نه! د شهيدانو اوبه دي، دې گټې ته کېښنه په ناسته يې وڅښه. چې دارودې شي"

اتينا يوې گټې ته اوزه بلې ته کېښنه ستم اوبه يې په سرواړولې. بوډۍ مخامخ وکتل دوه سیرلي يې خپلو کې په جنگ و. وې ويل

- "دې ميراث مړوخانونه مړه کړه زه به دوی خلاص کړم بېرته راځم"

اتينا چې اوبه وڅښلې پاڅېده، منگوټی يې له چينې نه راډک کړ، بريالي ته

يې وځنډل كېښېنه چې هغه اوبه وڅښلې بل يې ماله راډك كړ. ماترې

واخيست ورته ومې ويل

"زه خو ناست يم. وې ځنډل "هونسياريې د خبرې ځای نه پرېږدې"

چې اوبه مې وڅښلې اتينامنگوتې بياراډك كړاودقبرونو تر څنگ يې د

پخواپه څېر كېښود، بودې ترور راستنه شوه. اتينا ته يې وويل.

"شاباس لورې! دا يې يواځې يادگارونه دي، دلته چاظالمانو څه وخت مخكې

دوه سړي وژلي و، ماچې سهاربزي راوستې، بزې پدغه مخامخ ځای راټولې

شوې، چې ومې كتل، وينې پرته وې، پكول او يو توربوت پروت و، پوه شوم

چې دلته چاڅوك وژلي دي"

كين لاس يې د جواروپټيوته ونيوپه مخ يې مړې، مړې اوبښكې را ماتې

شوې وې ويل

"يو ترې دې پټوته منډه اخيستې وه، هغه يې په ټوپك له دې ځای نه

ويستلی و. بيایې مړې وړي و. پاس دغره په ډډه كې سمخه ده، هغې ته يې

خېژولي و. شگې يې پرې راړولې وې"

-اوبښكې يې په پلوپاكولې اووې ويل

"خوشهيدان چرته څوك پټولی شي، هغوی خدای په خپلوقدرتونوراښكاره

كړه" اتيناترې وپوښتل

"نو تاورله څنگه دلته دومره واړه قبرونه جوړكړي؟"

"ماچې له كومې ورځې دغه وينې وليدې اوببالارم دكلي خلك مې خبركړل

اوهغو له سمخې شهيدان راوويستل اوددوی ځوانۍ مې وليدې اوددوی له

درجو خبره شوم چې څومره ښايسته پراته وو" دواړه لاسونه يې خپلوکې

سولول او سر يې ورسره ورو، ورو خوځاوه." وی لورې که دې ليدلي وای

لكه په خواړه خوب چې ویده وي، تندو يې داسې سپين برېښ كوو او

مسکي، مسکي وو لکه دچاسره چې ټوکې کوي چې هغوی خلکو وې وړل
بيامې شو شپې سر په سر په خوب ليدل، چې په شنوباغونو کې به
درنوجينوپه غاړه په تختونو ناست وو، يوه شپه مې ورته وويل بجوماهم
درسره بوزئ. راته يې وويل "هر سهارچې بزې دغلته بوځې يو ځل
الحمدالله اودرې ځله قل هوالله وايه او مونږ ته يې رابخښه نوبيا به دې
راولو" بس زه هم راغلم. په وينو سره کاني مې ورله راټول کړل داقبرونه
مې ترې جوړکړل او هر سهارورته الحمدو او قل هووايم او نورې چې هم راته
څه کليمې زده دي هغه هم وایم او هغوی ته يې ثواب وربخښم "اتينا ترې
پوښتنه وکړه. "نه پوهيږې چې داظلم به چاکړی وي"
اوسنکې يې په خپل خیرن زړوکي پاکولې اووې ويل.
- "نه زه څه پوهيږم څوکه هر چاکړی وي خدای دې ورته خپله سزاوړکړي."
- "داسې څوک خوله دغې پېښې وروسته دلته ځي راځي نه چې پخوانه
راتلل"
- "دغه تبری راځي، دلته وگرځي راوگرځي او بیرته لاړشي. نه پوهيږم څه
پسې راځي"
- "تبری پخواهم دلته راته.....؟"
- "نه مخکې مې کله نه وليدلې....؟"
اتينا ماته وکتل پوهېده چې ددېرومجرمانويوڅوی دادی چې په کوم ځای
کې جرم ترسره کړي لږترلږه يوځل خامخا دهغه ځای ننداره کوي اوکه څه
وېره ورته نه وي نو بيا کېدای شي ډير هلته تگ راتگ وکړي.
اتينا ترې بياوپوښتل " ترورې ونه پوهېدې چې کله يې شهيدان له کلي
وړل څوک پسې راغلي وو"
- ډيرخلک وو. همدغه تبری هم پکې و.

- "زه وایم چې هغه دلته راځي هم زما په څېر به یې دوی نه هېرېږي ځکه راځي. هغه یې زخمونه ډیر په غور کتل "اتینا بیاماته سترگې راواړولې مانا دا چې هغوی د خپلو گذارونو زورکوت. بیایي هغې ته وویل

- " ترورې هغه سمڅه چرته ده....؟ " وې ویل

- "دغلته نژدې ده راځئ چې ورله بوموځم. " ورسره روان شو. څلور پنځه دقیقې چې په ناوکې پورته لاړو یو کمر مخې له راغی. د کمر د پاسه سمڅه وه. وروختو. دوه گزه به سره وره وه او نژدې درې گزه به اوږده وه. سړی په ټیټه ملاورنوتلای شو. مونږ یې خولې ته ودرېدو. اتینا له بوډۍ نه بیابوښتنه وکړه

- " څومره وخت کېږي چې باران نه دی شوی...؟ "

- " شپږورځې مخکې شوی و "

- " نودلته دامندونه ویني...؟ "

د سمڅې مخې ته په پرتوشکوکې یې مندونوته اشاره وکړه "نوددې مانا داده چې څوک په بیا، بیا دلته راځي.... تاخوڅوک نه دی لیدلی "

- " نا! ماخوڅوک ندی لیدلی چې دلته راغلي وي خو که تېرگی څه وخت راغلی وي اومانه وي لیدلی نوغاره نشم بندولی. خوبل څوک دلته نه راځي. مونږ لا ولاړ وو چې له پورته نه دنیم کیلوپه وزن یوکانی را وغورځېد. نژدې ووچې داتینا په سرولگېږي مونږ حیران شو. هغوی ته مې وویل تاسوسمڅې ته ننوزئ. اتینا وویل

- " مخامخ مه ښکاره کېږه، داسې په څنگ لاړشه اوله هغه ځای نه وگوره " له بډې نه تمانچه راوویسته مرمۍ مې تېره کړې وه خو کولنگ مې پرې وربنکته کړی و، په غټه گوته مې ورله کولنگ راواړوو. له سمڅې ښه لرې

لاړم . وروغوندې مې سر او چټ کړ، خندا راغله، په کړس، کړس مې وځنډل غږ

مې کړ

- "راووخئ د ترور بزه ده"

بريالي چې راووت ، بزې ته يې وکتل وې ځنډل

- "د ترور بزې هم له شكنو نه ډېرې بېرې دي"، ترور خپله بزه پسې روانه

شوه او مونږ ترې ښكته راروان شو. اتينا وروغوندې وويل --

"د سترگو کونج کې کين اړخ ته وگورئ"

مونږ غلي وکتل، د تور پکول او څړو جاموسړی ولاړو، مخ يې واړو، کلاشنکوف

يې له ځان سره جوخت ونيوچې په اوږه پروت څادر کې يې پټ شي . اتينا

وويل

- "څوك دى؟"

بريالي ځواب وركړ

- "د تېرگى كشرى ځوى!"

اتينا وويل

- "زه فكر كوم چې وژنه جنايي ده." ماترې پوښتنه وكړه

- "له څه نه پوى شوې؟"

- "وگوره وژنه چرته شوې او سمخه چرته ده، په خپلو پښو راتلل خو تر

سمخې پورې اسان دي خو د مړو راوړل او بيا هغه هم قاتلانو ته دا ډېره

گرانه ده قاتل ته وژنه دومره گرانه نه ده لکه دا وروستۍ پټونه اوځاى

ته رسونه يې. مونږ وليدل چې د سمخې خولې ته په يوه شپه کې څومره

گټى راوړل شوې دي. ددې دپاره چې مړي ښکاره نه شي. بيا ددلاور د ورور

څبره چې په کومو گټووينې توى شوې وې هغه يې په ډېر شواخون دلاسي

څراغ په مټ پيدا کړي دخوږ په اوبو يې پاکې وينځلې وې، دوى داټولې

هڅې ددې دپاره کولې چې وژنې پټې کړي او چې دپېښې ښکاره کېدو نه يې دومره وېره لرله لامل يې همدادې چې دوی دېل چاپه وينا وژنه نه وه تر سره کړې بلکې دپيسو دتر لاسه کولو دپاره يې کړېده " ماورته وويل -"همدغه فکرزه هم کوم اوددې ترورخبرومې داگومان لاپسې پوخ کړ خو ثبوت څه دی...؟ قضا خوستا فکرونه نه مني ثبوت غواړي"

"په ثبوتونو پسې يې نه گرځو بس همدغسې يو رپورټ ليکم همدا دليلونه پکې راوړم زه پرې هم لاسليک کوم او ته به يې پرې هم وکړې نوره پکې څه خبره نشته . درپورټ يو نقل د شيگل څارنوال ته هم ورکوم. هغه لاپه شک کې دی . اصلي قاتلان لانه پېژني د هغه به دغه شک لرې شي اوزمونږ به دسياست"

"لکه څنگه چې مې مخکې درته وويل رښتيا دادي چې که خپل فکرپکې ملگری نه کړونومونږ تر اوسه يواځې ددې څه تټې نښې ليدلي، سم روغ ثبوت موندی موندلی چې پېښه جنايي ده . کېدای شي ديو جنايي قاتل غوندې سياسي قاتل هم د جرم د ځای بيابياکتنه وکړي" هغې وويل - "دوی خپله سياسي خلک نه دی که وژنه سياسي وای نو دېل په ويناکېده. او هغه به خامخادوی ته دين رامخکې کاوه. او که وژنې ديني اړخ لرلای بيا به دوی دومره ډېر د ضمير سره په جگړه نه وو اخته. بس خبره به وه تېره به وه اودوی به هم هېره کړې وه"

بريالي وويل

"کېدای شي دوی د جرمونو ډېر اوږد تاريخ ونه لري. اتيناعصباني شوه خپل سر يې په دواړو لاسونو ونيو وې ويل

- "تاسو خبره اوږدوئ، داځلك ډېر خطرناك دي، مونږ په يو ډېراحمقانه پلان كاركوو، زمونږ ژوند په خطر كې دى، بايد له فكرنه كار واخلو، په سترگو كې يې اوبنكې رابنكاره شوې.

- "خداى مه كړه كه په تا يابريالي څه وشي زه به څه كووم، ټول ژوند به ځان مجرمه كېم" په سر مې ورله لاس رابنكه

- "دزړه سره خپه كېږه مه، چې زه درسره يم هيڅ غم مه كوه، خداى به هر څه اسان كړي، حوصله كوه"

اوبنكې يې پاكې كړې. ماته يې مخ راواړوو "ته خو ورسره تېره ورځ ميلمستياكې گډناست وې څه فكركوې...؟" ماويل "ښه پوخ مجرم دى. د كسين سلطان ټولې نښې پكې شته. هيڅ ته په ارزښت نه گوري" اتينا پداسې حال كې په خندا شوه چې په سترگو كې يې لا اوبنكې ځلېدې. "چندان اهميت يې درنه كه" ماويل "په يوه كاسه راسره ناست و، غوښه يې رانه ټوله وخوړه، ماورته څو خبرې پيل كړې خو ډېرې په لنډه يې ختمې كړې"

- "تا ورسره څه خبرې كولې"

- "ماورته خبره لومړى له ډوډى راوښووله، غوښه يې هسې په اوبوكې سپينه ځوښولې وه. زمانه يې پوښتنه هم ونه كړه په كاسه كې يې ډوډى په ماتولو پيل وكړ، ماورته وويل پكې ماتوويې...؟" وې ويل "زه خوبه يې پكې ماته كړم" اتينا وخنډل "مانا يې داچې زه يې پكې ماتوم او ستا خپله خوبه" ماويل "هو... اوچې څو ښوونى مو وخوړې ماورته وويل "ستاسو د ځاى خواره مې ډېر خوبښ شو" وې ويل "كوركې يې هم همداسې پخوه" بيامې ورته وويل

- "ډېره ښکلې سيمه ده ډېره مې خوښه شوه" وې ويل "چې خوښه دې شوه پکې واوسېږه". اتيناوويل

- "که خوښه مووي شپه به دهمدې اسلم خان کاکاسره وکړو او سهار به لاړشو". بريالي وخنډل

- "که تېرگی مو روغ پرېږدي"

- اتيناوويل "زه هم همدغه فکر کوم. خوڅه به وکړي لار به راته ونيسي؟"

ماورته وويل "لار به راته هله نيسي که له نن شپې مونږ او هغوی دواړه ژوندي ووتو، اوکه يوه ډله له منځه لاړه نو هغه خبره شوه چې "خس کم او جهان پاک"

مانښام نژدې و چې بېرته کلي ته راوړسېدو. اسلم کاکا په لار کې ولاړو.

فکر مند غوندې و. پخپل راغلی يې ووايه او دکور په لور راسره روان شو. زما سره څنگ په څنگ روان و، خو چې حواسو ته مې ورله کتل پوهېدم چې څه انډېښنه لري. پوښتنه مې ترې وکړه.

- "کاکا! ولې انډېښمن غوندې يې؟"

- "تاسو چرته تللي وي؟"

- "ښکته دخوړکلي په لور!"

- "دڅه دپاره؟"

- "چې غرونه اوسيمه ووينو."

- "دغه لار خو تاسو ليدلې وه. پرې راغلي وي، او دسيل ځايونه خو د سمه لام نه پورته دي. د خوړ کلي په لور څه دي؟"

- "کېدای شي ډېر دسيل ځايونه وي خو مونږ نور ځايونه، نه ووليدلي."

- "دکوم ځای پورې تلي وي؟"

- "دېنگېرې دکمر پورې، چرته چې پل پروت دی."

- "سمخه مولىده؟"

- "کومه سمخه؟"

- "خه وخت مخکې چې پکې مړي موندل شوي وو."

- "هو!"

- "نورخه خو مو ونه ليدل؟"

- "لکه خه؟"

- "داسې خه چې اندېښنه يې دراچولې وي."

- "دتبرگى خوى مو وليده."

- "سمه ده، تاسو کورته خى اوزه د تبرگي دوى کورته ورخم."

اسلم کاکا لار خو مونږ وگڼله چې خه پېښېدونکي دي. غلي روان وو.

اتينا خاموشي ماته کړه

- "تمانچو ته مو مرمۍ تېرې کړئ. او ځانونه مو هر راز حالت دپاره په

ذهني ډول تيار کړئ"

په تمانچو مو بيا کولنگونه راواړول لږه شېبه وروسته د اسلم خان کاکا

کورته ورسېدو. زه او بريالي پاتې شو او اتينا دننه کورته لاړه.

دماښام د لمانځه وخت و. بريالي ته مې وويل

- "وخت دمانځه دى خو په وار سره به مونځونه کوو"

زه په لمانځه ودرېدم او هغه کړکۍ ته مخا مخ کښېناست، ماچې لمونځ

خلاص کړ هغه ودرېد او زه کړکۍ ته کښېنا ستم. له کړکۍ نه د کور لويه

دروازه ښکارېده. لږه شېبه وروسته خلاصه شوه. اسلم خان کاکا

راننوت. ماورته کتل چې د حجرې په خوا راروان شو. زه دروازې ته ورغلم.

خو هغه غلى حجرې ته راغى. وې ويل

- "ډاکټره! راغلي ياستئ زه به کورته ورشم"

هغه لار خو زه پوهېدم چې حواس يې لا اوس هم په ځای نه دي. اسلم کاکا دډوډۍ سره راووت. په ډوډۍ کې مې هڅه وکړه چې زه او بريالی يوې کاسې ته رانه شو. همدغسې مو وکړل زه داسلم کاکا او بريالی يې دځوی سره يوې کاسې ته کښېناست. دډوډۍ له خوړلو وروسته اسلم کاکا خپل پنځلس کلن ځوی کورته ولېږه او پخپله يې د چای پيالې ډکې کړې او وې ويل

"ډاکټره! مازديگر مې دتبرگي ځوی وليده چې ستاسو نه مخکې راروان و، زه په دويمه ورځ په تاسو شکي شوم. خو زه پښتون يم او تاسو مې په کورکې مېلماننه وي، داراته ډېره کرانه وه چې له خپلو مېلمانونه پوښتنه وکړم. ستامېرمن دتبرگي دوی د کور له کومې ښځې نه څه پوښتنې کړې وې او دغو پوښتنو هغوی هم په شک کې غورځولي وو. اوس يې ماشکونه يوڅه لرې کړل. خو تاسو راته رښتيا ووايئ چې څه پسې راغلي يئ، کوم کسان چې پدغې سمڅه کې مړه موندل شوي وو دهغوی خپلوان خو هم نه ياستئ، ځکه چې که هغوی راتلای نو د ښځې راوستلو ته يې څه اړتيا وه. بس راغلي به وو، مړي به يې کړي وو او تلل به."

ورته ومې ويل "کاکا! ته زما نه څه پوښتنې؟"

"- ستاسو دراتلو مسخد."

"- رښتيا ځواب غواړې؟"

"- وو- رښتيا."

"- په ځان کې د رښتيا د اورېدلو وس وينې؟"

"- ډېر گرځېدلی يم، څو ملکه مې خوړلي دي او دا مې زده کړي چې په سره سينه څنگه خبره واورم او څنگه په سره سينه ځواب ورکړم. که زما په وژلو پسې هم راغلي ياستئ، ښکاره يې ووايئ، داژمنه نه کوم چې ځان به تړلی

در سپارم، ژوند خوږ دی، خان مرگ له نه درکوم خو دا ژبه در سره کوم چې تاسو هم مرگ له نه ورکوم".

"- مونږ دامالومول غواړو چې تېرگي دوی کومې وژنې کړي دي دڅه دپاره یې کړي، دپیسو دپاره که دچاد سیاست دپاره؟"

"- بس دهمدې مالومولو دپاره راغلي یی؟"

"- وو، بس دهمدې لپاره".

"- که درته مالومه شي نو بیا؟"

"- نو که دپیسو دپاره وي هم زمونږ ورسره کارنشته او که دسیاست دپاره وي هم".

"- په خندا شو ټکورجان! نو بیا یې مالوموی څله؟"

"- کاکا ځینې خلک داسې گڼي چې داوژنې سیاسي اړخ لري او که دغه رښتیا وي نو بیا امریکایان غواړي د هغوی په وینا دلته چن او دپاکولو عملیات تر سره کړي او تاسو ته مالومه ده چې دهغوی د پاکولو عملیات د گنده کولو او لاپسې خیرنولو عملیات دي، او دچن عملیات یې د ښو او بدو د گډولو او په یو صف ددرولو عملیات دي. زما پلار هم دکونډی او د یو کونډي په صیپت نه غواړم زما داسیمه بې ستره شي. که خدای مه کړه د تالاشی په وخت د کوم غیر ملکي فوځي شنې سترگې د کومې افغانې خور په سپین مخ ولگېږي نو همدغه د ټولو افغانانو د سر تیتۍ دپاره بس دی. مونږ ښه پوهېږو چې جرم دپیسو دپاره شوی. خو زمونږ خبره بې ثبوته څوک نه مني، زه د یو افغان په توگه له تانه هم غواړم چې زمونږ سره مرسته وکړه او داخپله سیمه بدرنگۍ ته مه پرېږده.

په اوږه یې راله غلی غوندې لاس کېښود

- "پياله دې واخله، سپرېري او بې غمه اوسه زه ستاسو سره يم، هر ډول مرستې ته تيار يم، دا سيمه مونږ له وروسيانونه ساتلې ده هغوی ورته نه دي راغلي، له دوی نه به يې هم ساتو"

د چای له څښلو وروسته څه شېبه ناست وو، بيا يې وويل

- "ډاکټره! ویده کېږو، خو نن به کټونه بدلوو ته به زما په کټ کې ویده کېږې او زه به ستا"

- "ولې...؟"

- "بس پوښتنه مه کوه خو دکور دبلۍ په سرکټ پروت دی ورخېژه او مېرمن دې هم ورخېژه زما هغه به اوس دحجرې بلۍ ته راغلې وي".

زه ټکنی غوندې شوم وې ويل

- "زما او ستا پرده سره شريکه شوې پوهېږې چې مېرمن دې زما مېرمن ته خواښې ويلې ده.

په هغه پسې دکور په لور ور روان شوم په لومړي کُل يې راته مېرمن د بچي په خطاب ستري مشي راکړه. ما ځان کټ ته ورساوه لږه شېبه وروسته اتينا راغله. ځان يې کټ ته راوغورځوو وې ويل

- "د خوب ځای مو څنگه بدل شو" " کېدای شي دامنيتي دليلونو له مخې، خو تا څنگه خواښې پيدا کړه"

مخ يې راله په مخ کېښود

- "لوی ارمان مې دی چې افغانه خواښې ولرم، ماويل که ستا مور ته ژوندي ونه رسېږو نو يوې افغانې مورته خو به مې خواښې ويلې وي".

لسم څپرکی

دمجرم په څرک پسې

دسهار له لمانځه وروسته مې لاسونه ددعا لپاره لپه کړي وو. چې اسلم خان کاکا له جومات نه راغی، حجرې ته راننوت، زه هم راپاڅېدم وې ویل

- "ډاکټره! تبرگی دوی تللي دي"

- "چرته تللي؟"

- "بانډې ته، زمونږ خلک په پاس غرونوکې ورشوگانې او مال چرونه لري، په اوږي کې مالونه هلته بیایي، همدې ته مونږ بانډه یا بانډې ته تلل وایو."

- "ستاسو د کلي بانډې چرته دي..؟"

- "زمونږ بانډې نژدې دي خو تبرگی دوی دخپلو دوستانو بانډې ته

تللي، دوستان یې په لنډي ناو کې دي...."

- " او د دوستانو باندې يې؟ "

- " باندې به يې هم همدغلته چرته وي. "

اسلم کاکا دغه خبرې وکړې او کورته واوښت، زه څه شېبه بېخي بې حسه غوندې وم، هيڅ فکر او پرېکړه مې نشوه کولای. نه پوهېدم څه وکړم، له بېگانه نه مو چې د وژونکو په پېژندو باور يو څه پوخ شوی و، خپل هدف او موخه مو بدله کړې وه. اوس مو هدف يواځې دداسې ثبوتونو لاسته راوړل وو چې وښيي پېښه جنایي ده که سيا سي. خو شپه موپه خواږه خوب تېره کړې وه. هيڅ بيلگه او ثبوت مونه لاسته راوړی و او نه مو پسې هڅه کړې وه. ناڅاپه مې څه ذهن ته ټکان راکړ، يوه شېبه په فکر کې لاپم. گورم چې امريکايانو لوی، لوی وزنونه په شا پسې تړلي ټوپکې يې مخامخ نيولی په ماشو يې گوتې ايښي، ستمېري او د شيگل له پل نه پورته د درې په لور راروان دي. لومړي کلي ته راورسېدل، يو پوځي بل ته د گوتې په اشاره يو کور وروښود. پخپله د څو نورو شين سترگو سره د کور مخې ته ماشه په لاس ودرېد، او نوروته يې کورته د ورننوتو نغوته (اشاره) وکړه، هغوی دروازه ووهله، خلاصه نشوه د ټوپک په کونداغ يې دره ماته کړه، ورننوتل، له دننه د ښځو او ماشومانو شور ماشور راووت، زما په مغزو راننوت سر مې ځنډواوه، ځان ته مې وکتل چاراته په غوږ کې وويل "که په هر ډول کېږي پکارده چې دې سيمې ته د بهرنيو فوځيانو دراتلو مخه ونيول شي" له دې سره اتينا راياده شوه چې زه يې په څومره هيلو له ځان سره ملگری کړی وم. مينه مې وه، دهغې احساساتو درناوی مې خپله پښتو گڼله، او پوهېدم چې ښځه که هر څو مړه پيا وړې، ځواکمنه او بر لاسې شي څو سترگې يې تل د نارينه په مټو ښلي. او بيا هرې خورته خپل ورور اوهرې مينې ته خپل مين په ټو لو بر لاسی اتل او دکرونو شهزاده

ښکاري. اوزه خو د کومې بلې سيمې مين هم نه ووم، پښتون وم . او پښتو داده چې که ښه پوهېږې چې مړې، ژوند دې ختمېږي. هيلې او ارمانونه دې په وينو کې بهېږي خو د ښځو په مخکې څنگه وايې چې دې ځای ته نشم يا نشو تللی، د مرگ وېره پکې ده. دايوه بانه کېدای شوه چې اتينا ته مې ويلي وای، مونږ پښتانه يو. که مونږ مړه شو څه خبره نده. پښتانه هسې هم فکر کوي چې د غيرت دمرگ لپاره پېدایي. خو دپښتنو مړي هم دانشي زغملای چې ښځه دې يې د بل چا لاس ته ورشي. او همدا وجه ده چې ډېرې پښتنې ښځې له کونډتوب وروسته د خپل مړ مېړه غيرت ته گوري او نور ودونه، نه کوي.

خو زه پوهېدم چې داهم تشه يوه بانه ده او داسې بانه چې اتينا خو به پرې وغولوم خو چې بېرته روان يم سر به مې ټيټ وي، سترگې به مې ټيټې وي او پښتنو خو ددنيا لويو، لويو زېر ځواکونو سره ډغرې د همدې سر د هسک ساتلو لپاره وهلې دي.

او ددې سر د هسک ساتلو يو اځې يوه لاره ده چې "داسې څه مه کوه چې داسر پرې ټيټېږي، او دداسې څه له کولو ډډه مه کوه چې په نه کولو يې ټيټ شي" زه پدې فکر کې ووم چې بهر مې د پښو ښکالو تر غور شو چې ومې کتل اسلم کاکا و. سپک راپاڅېدم. ورته ومې ويل

"کاکا! مونږ ورپسې څو"

"چرته؟"

"چرته چې هغوی تللي."

"پوهېږې چې دا ډېره خطر ناکه پرېکړه ده."

"که هر څه وي، خو مونږ به څو."

لږ فکر يې وکړ. بيا يې وويل

- "ماورته پرون ويلى وو چې دوى ځي كوم بل كلي كې د څلكو درملنه كوي، خو كلي مې ورته نه و ښو دلى."

- "نو بيا مونږ ددغې خبرې نه گټه اخيستلى شو. هلته چې مو وويني فكر به وكړي چې زموږ له راتگ نه مخكې يې دا پلان درلود."

- "يوڅه دغه دليل هم د ځان خلاصولو لپاره كاروركولى شئ."

- "نو بيا مونږ څو."

- "كه وروستى پرېكړه همداوي نو بيا چاى وڅكى او روانېږئ."

- "بيخي سمه ده."

دى كور ته واوښت، بريالى هم چې بهرته وتلى و راغى. هغه مې هم خبركړ. ځوى يې چاى راوور. چاى مو وڅښه. او چې كتل مو دى خپله مخكې مېرمن يې او اتينا ورپسې راووتل. مونږ هم راپاڅېدو. مېرمن يې يو ځل بيا د ځوى په خطاب رخصت كړم. چې له دروازې بهر راووتو سامانونه په كچه باروو او دوه كسه ورسره ولاړوو. يو يې د كچرې سره رخصت كړ او بل يې زموږ دلارښود په ډول له مونږ سره پرېښود. اسلم كاكا غاړه راكړه، وې ويل

- "نه پوهېږم ډاكټر درته ووايم كه ټكور" بريالى ورته وويل

- "دواړه يې كړه چې ډاكټر ټكور شي" وې خندل

- "داټكور د حكيم سره ښه لگېږي د ډاكټر سره ښه نه برېښي" بيا يې غلي غوندې وويل

- "ډاكټر ټكور! پدې بوڅكى كې دپېچ دغره يو څو كاني دى. يو څو نه بلكې څلور قلمونه دي. دوه دې دمېرمنې دى يو ستادى او يودې د ملگري".

بوڅكى مې ترې واخيسته

- "کاکا! دپېچ غرونه خو بېروچ لري او که په دومره وزن کې بېروچ مونږ ته راکړې نو داخو ښه خبره نده"

- "په ښو بدو پسې يې مه گرځه، دا په يو ډز راغورځېدلي دي نور مې خرڅ کړل او پدې کې به ستاسو نصيب و"

بس ترې واميږ خيستل اتينا هم راووته چې يو ځل بيا يې تور زړوکې په سر و او روان شو. مونږ نېغ دغره څوکې ته وختو. د غره څوکه دهوايي ډگر په اندازه پراخه او داسې اواره وه چې د هوايي ډگر دجوړولو لپاره يې د زغل ليکې له پخو ولو پرته بل کوم ځای اوارول نه غوښتل زموږ لارښود، محمدين گل چې دپنځه څلوېښت کلونو په شا او خوا کې ښکارېده.

او د اسلم خان کاکا په څېر لويه زيره يې تر سينې راخوره وه وويل - "دې ته باغونه وايي نااشنا خلك ټول فکر کوي چې ددې غرونو څوکې به تېرې څوکې وي خو وگورئ ډېر دلرې پورې دا ټول غرونه اواردي. د غره دغه لمنې چې د شنګس لورته پرته دي هم همدغسې اوار ميدانونه لري، دا ټول ډاگونه همدومره دنگونښترو پوښلي دي نو ځکه يې سرې په اوار والي نه پوهېږي. خو چې پکې وگرځې د لاس دتلي غوندې اوار دي"

لږ چې مخکې لاړو وچ نښتر مو وليدل چې د شپول په ډول يو د بل څنگ ته ولاړ وو. چې نژدې ورغلو دا يو لوی ډنډ و، دومره ډنډ چې د سيل دورو کيښتو دچلولو لپاره ډېر وړ ډنډ و. شنو اوبو يې سترگې نيولې، عجيبه لاداوه چې د شنو اوبو په منځ کې کبان ښکارېدل له محمدين گل نه مې پوښتنه وکړه داخو د باران اوبه دي نو کبان له اسمانه را وورېدل که له کومې راغلل؟. وې ويل

- "ډېر کلونه پخوا ورته دسيمې خلکو په وار سره اشرونه وکړل په خوږ کې يې کبان ونيول او په اوبو کې يې دلته راوړسول اوس هغه ډېر شوي دي او غټ شوي هم دي"

خو مونږ لا اوس هم پدې نه پوهېدو چې د نښترو دلرگو داشپول يې ورته ولې وهلی ؟ محمدین گل وويل

- "د مالونو دپاره، مخکې به مالونه اوبو ته راتلل ورغورخېدل به داشپول ورته ولس تاوکړ چې مالونه ور ونه غورخېږي"

مونږ د باغونو چې رښتيا هم اوار ډاگونه وو په مينځ ووتو او شنګس ته ورسېدو. شنګس کې مو د اسلم کاکا ديو دوست په کور کې د غرمې ډوډۍ وخوړه. د شنګس کور به مو شېرگل و. چې د دېرش دوه دېرشو کلونو په عمر لوستی ځوان و. او همدغلته په کوم ښوونځي کې ښوونکی و. ويل يې د شعر او شاعرۍ سره هم مينه لري. ورته ومې ويل "قدرت چې کومه ښکلا ستاسو سيمې له ورکړې پکارده چې پدې غرونو کې د نړۍ تر ټولو شهکار ادب وپنځول شي"

له غرمې وروسته د شېرگل نه رخصت شو او بيا مخ پورته روان شو. دا ډېر گران مزل و. دغه غرنۍ سيمه ده محمدین گل ويل "دغربه په بېخ کې ياپه سر" مونږ يې رساپه سر روان شو، په يوه څوکه ختو او په بله کوزېدو چې قضامازديگر دلندي ناو کورونو ته ورسېدو. مونږ چې د چاکورته راغلي وو هغه هم بانډې ته تللی و. خو بانډه يې محمدین گل په دوه پوښتنو مالومه کړه او نېغ يې ور وستوده ته نو محمدین گل ټوله خبره په درې ټکو کې رالنده کړه.

"دا دا سلم خان کاکا مېلماننه دي. دادهغې ډاکټرې مېړه دی چې اوس ستاسو کورته ننوته. او دابل ددې دواړو ملګری دی. که کچرو سامان

راوړی وي نو په هغې کې، دارو او نور بلا، بتر دي دوی يې خلکوته ورکوي او کاکا اول سلام کوو او بيا يې ويل چې ښه به يې وساتې" بس دمحمدين گل خبره نوره ختمه وه. د کور به سترگې وړې تنگې تنگې خوتکې شنبې وې، خر پکول او می وريچې ريره، شونډې يې پېرې نه وې خو ډېرې په بې خونده ډول بهر ته راوتلې غونډې وې او نوم يې هم ځواکمن و، ماچې ورته په غور وکتل، زړه مې وانه خيست. د چاچې شونډې او په ځانگړي ډول لاندينی شونډه بهرته راپاسترغونډې وې او يايې لاندينی شونډه له پاسنی هغې جوت پېر والی ولري، چې دشونډې دغه ډول هم بهر لوري ته يوڅه ځورند غونډې ښکاري دغه ډول خلک يا خو بېخي رازنشي ساتلی او يادخولې ډېر لوی څارښ لري. په هغه څه کې گوتې وهي چې کار يې ورسره نه وي، او زمونږ نوی کور به همدغسې و. زه پوهېدم چې سبابه رابانډې ډېرې بانډې خبرکړي.

خو بله لار هم نه وه او کله، کله داسې هم وي چې روغ سړی به دې هسې په نظر کې ښه رانشي. اودچاپه نظر بد راتلل ددې دپاره دليل نشي کېدای چې دغه سړی به خامخا بد وي. هغه يو څه په شکمنه کتل خو په مسکايې وويل

"دامو خپل کور دی هر څومره وخت چې تاسو غواړئ دلته داسې واوسئ لکه په خپل کور کې چې اوسېږئ، اورښتيا دکچرې واله ستاسو سامانونه رارسولي دي. دننه مې خوندي ايښي"

ددوی بانډه دغره په لمنه کې وه. دغره لمنه هم ورته نشوه ويل کېدای رسا دغره په نيمه کې وه، خو غر دومره لوړ نه و. د دوی سره يواځې دوه کټونه وو. دخپلې کېږدی ډولې کوټې نه څوقدمه لرې يې واچول. دماستن ډوډی مو په همدغو کټونو کې وخوړه. چای موپسې وڅښه. بيا يې يو کټ

واخيست. د غره په لمنه کې پورته روان شو. د سپورمي په تته رټا کې مې وليدل چې ښځې يې بستره اخيستې، پسې روانه وه. کټ يې برابر کړ. ښځه يې کېږدې. ته اودې زمونږ خواته راغی. راته يې وويل "ډاکټر صيب! تاسو له مې کټ جوړکړی. ښه ډاډه پکې ويده شئ. او ملگری به دې همدلته ويده شي زه او محمدین گل به هم ورسره پرېوزو" بريالي ته مې سترگوکې ور وکتل، موسکې شو په سر يې اشاره وکړه چې ورځه شپه موبه خبر.

بس روان شوم. چې کټ ته ورسېدم اتينا لا پخوا رسېدلې وه. کټ کې ناسته وه. په خندا يې وويل

- "لکه چې پښتو دې کچه کېږي، دلته به د کټ مينځ کې پوله د څه نه جوړوې کمبله هم نشته" ورته ومې ويل
- "پاڅه"

پاخېده، توشک مې په اوږدو رساپه منځ راغبرگ کړ. په کټ کې مې اوږد وغزاوه. په خندامې ورته وويل
- "پښتو مې وساتله" وې خندل

- "ما اوږدلي وو چې پښتانه ښځوته شا نه وراړوي"
د دې سره مې په مغزو کې کوم چينجی وڅوڅېد، توشک مې ونيو، ښکته مې وغورځاوه

- "بس راځه چې نن يې مالومه کړو، د پښتو يوه لار به پرېږدم په بله به روان شم"

هغه له خندا شنه وه. بېرته يې توشک راواخيست. خو ما بيا وغورځاوه. له لاسه مې ونيوله. کټ کې مې راڅملوله. زريپې وويل

- "دمور نصيحتونو ته دې وگوره، ډېرې لږې ورځې پاتې دې پدې کې دې خپل ښاغلی ځلميتوب او زما پاك پېغلټوب دگناه په سيند مه لاهو كوه" په سترگو کې يې اوبنكې راغلې

- "ماخو ستانه سپيڅلتيا او پاكي زده كړه، ټوكه مې درسره كوله. خدای دې ټول ځلميان همدغسې سپيڅلي او پاك زړي كړي"

پاڅېده توشك يې هماغه شان په كت کې وغزاوه ماته يې وويل

وخېژه! اورېدلي مې دې چې افغانی مېرمنې د مړونو كت له ورځي، مړونه يې دهغوی كت ته نه ځي" ماويل

- "خدایه خبر بيا په بله لاره نه شي" وې ويل

- "نولې داسې كوي؟"

- "ځكه چې دښځو سره اكثر بچي وېده كېږي او كه مېرې يې دهغې كت ته ورشي نو كېدای شي دوی په ځان پوه نه شي او ماشومانو ته زيان ورسېږي" زړيې وويل

- "او كه زيان ورونه رسېږي نو راوينس خو به شي" بيا يې وخنډل

- "پښتو هم عجيبه ده، د همدغې پښتو دپاره دې دا څوشپې په ځان څومره سخته تېره كړه. زه در باندې پوهېدم چې په زړه دې څه تېرېږي، او هغه يوه شپه خو نيمه شپه راپاڅېدې، د سپورمۍ رڼا ته دې راله مخ ته په ځير، ځير كتل، ما په زړه کې ويل لكه چې پښتو او د مور نصيحتونو ته همدلته شاكوي، خو بيادې يو سوړ اسويلى وويست او سر دې كېښود خو اوس دې دغه هر څه په اوبو وړل" ورته ومې ويل

- "په استنبول کې دې دا په فكر کې تېرېدل چې كله به دداسې اوچت غره په نيمه کې كت اچوې او ويده كېږې به؟" وې ويل

- "نه ، او بيا دافکر مې کله کولی شو چې په هغه کټ کې به راسره ته هم نژدې گاوندی يې،زه به درته خبره کوم او ته به يې په بله اړوې"
غبرگ مو ښه په کټ،کټ وخندل بيا مې خوله سپين انگي ته ورنژدې کړه
هسې مې ترې يو چرپ وويست او ورته ومې ويل
"کرانې ويده شه داسې دپاټکونو شپې ډېرې نه دي پاتې"

يولسم څپرکی:

دشنو گټو قاضي

ځواکمن دوی په باندې کې اوسېدل، کلی نه و چې گڼ کورونه سره يو ځای پراته وای.که څه هم دغه غرونه ټول د خلکو باندې وې. خو يوه باندې له بلې دومره لرې وه چې خبرول يې او بيا د کتنې لپاره د هغوی راتلل اسان نه و.او ددوی دبانډې تر څنگ نورې درې څلور باندې وې،چې په کرانه به پکې پنځلس، شل کسه اوسېدل هغوی ته يې خبر ولېږه، راغلل،چې يوکور پکې دتبرگي هم و. تر غرمې پورې اتينا وکتل وروسته وزگاروو. مونږ غوښتل دغه سيمه ووينو او محمدین گل ته ددغو غرونو لوېشت،لوېشت مالومه وه. هغه مو له ځان سره واخيست او په غره کې مخ پورته روان شو.دغره څوکې ته چې ورسېدو.هغه راته په گوته د غرونو

سرونه راوښودل

- "هاغه مخامخ غر ته چيل گټې وايي چې له سمه لام نه مخامخ پورته راشې

همدغې څوکې ته رار سپړې. مونږ ته مخامخ دې څوکې ته پندسر

وايي "پوښتنه مې ترې وکړه

"چيل گټې ورته ولې وايي؟"

"دغلته گټې يوه دبلې په سرچيل پرته دي کېدای شي له دې امله"

بيا يې وويل "د چيل گټو او پندسرتړمنخ چې کومه کړپه ده پدې چې

وخېژې همدغلته دشنوگټوقاضي دی" اتينا ترې پوښتنه وکړه

- "دغلته خو مونږ دشنو ونونه پرته نور څه نه وينو ولې کومه ابادي هم

شته چې دغه قاضي پکې اوسېږي؟"

- "نه! دغه په غره کې ښکته يوه لويه کنده ده، کنده هم نه ده يو سوری

دی. اودغه قدرتي دی، دومره ژور دی چې کاینې وروغورځوي تر څودقيقو

پورې يې کړنگا اورې خو تر اوسه يې لا چا ښکته دلگېدو غږ نه دی

اورېدلې، خلک وايي چې داڅوميله ژور دی" پوښتنه مې ترې وکړه - "نو

قاضي ورته څنگه وايي؟"

- "داد پخوا زمانو نه په قاضي مشهور دی، دټولې سيمې خلک چې دشپې

مرگونه کوي، خلک همدې ته غورځوي" مونږ ورته وويل

- "ولې يې وينو نه؟"

- "راځئ چې ورشو" اتينا ترې پوښتنه وکړه

- "ددې قاضي سينې ته به څومره ارمانونه وروغورځېدلي وي؟"

محمدین گل وخنډل

"په سلگونو خو يواځې دجهاد په وخت کې وروغورځول شوي دي"

"تاهم ورته څوک وروغورځولي؟" وې خنډل

- "رښتيا به درته ووايم، يو ملا مې وروغورځولی دی"

- "ملا دې ولې ورغوځوو؟"
- هغه دوروسيانو ملاو.
- "د وروسيانو ملا؟"
- "وو.... وروسيانو له يې مونځ ورکوو" بريالي ورته وځنډل
- "تاته چا وويل چې دوروسيانو ملادی؟"
- "قومندان صيب راته وويل چې دا د وروسيانو ملا دی، دشنوگټو قاضي له
يې بوځئ چې څه پرېکړه پرې کوي ، بس مونږ هم راووست"
اتينا ترې وپوښتل
- "ښځې به هم چاورغورځولې وي؟"
- "دلته دښځو ورکېدل پخپله يو شرم دی، پېغور دی، بيا خلک وايي د
فلانکي لور يابښځه تښتېدلې ده نو ځکه ورته ښځې ډېرې کمې ورغورځول
شوي دي، خو دښځو د انډيوالانو ځای همدغه دی. انډيوال يې دې ته
ورغورځوي او ښځه بياله غره نه ورغروي. خو يوه سړي خپله لور چې له
بانډې نه يې بزې څرولوله بيولې وې او انډيوال يې پسې هم راغلی و، دواړو
سره څه نوکې لگولې وې، ده ليدلي وو، دواړه يې وروغورځول"
مونږ لا دا خبرې کولې چې محمدين گل وځنډل
- "ملا صيب چې مودې ځای ته راوړسو، په ځان پوی شو، وې ويل
- "پدې گټه به يو دوه رکعته لمونځ وکړم"
زما ملگری ورته وويل
- "وروسيان نشته دی چې درپسې ودرېږي، دهغو سره دې گډ ډېر مونځونه
کړيدي، هغه دې بس دی، رامو ووست د ډډم پدې بوټي مو ودروو او ښکته
مو تېله کړ"

دشنو گټو قاضي ديوې څاه په ډول ددوه مربع مترو په کچه پراخه او تر نامالوم ژور والي پورې ژوره کنده وه. په غاړه يې يو د ډډم بوټی ولاړ و چې څنې يې قاضي ته وربښکته شوې وې او قاضي يې نژدې په خپلو څنو کې پټ کړی و. محمدین گل ویل چې دی کله وړوکی و هم دا ډډم د قاضي په څنډو همدغسې راخور و. له قاضي نه څومتره لرې د نښتر یوه لویه ونه ولاړه وه. محمدین گل ویل چې " له ده نه ورته دوه بزې هم ورغورځېدلې دي او خلکو یو وخت کوم لېوه هم ورغورځولی و"

بريالي ورته وویل

"نو دقاضي سينه نده دپاکستاني اچار بوتل دی، چې امونه او تېپر پکې

يو ځای پراته وي"

مونږ درې واړو په وار سره سروونه وربښکاره کړه چې بښکته توره یو کنده وه نور څه نه بښکار بدل، خو دغه ټولې سيمې یو وحشت غوندې لاره، د انسانانو یو په بل باور ختمېده، تردې پورې چې کېدای شي د اتینا به په ما باور نه و، لومړی یې محمدین گل ته وویل

"ته لرې شه،"

چې هغه څو قدمه لرې لاړ، بیا یې زه له لاسه ونيولم او سر یې ډېر په وېره وربښکته کړ. مونږ وروغوندې له قاضي نه راستانه شو خو پداسې حال کې چې تر ډېره پورې یو هم خبرې نشوې کولای او یا یې زړه نه غوښتې.

ما بښام نژدې و چې د ځواکمن باندي ته راوړسېدو. هغه له خپلو څونو څو قدمه لرې ولاړو، روغېر یې وکړ، راسره ستون شو. راته وې ویل

"ډانگترصېب مانه پرېښودی خودگنډېري پلار خپله راغلی و. ډېرټينگ شو

ویل یې چې دوی به بېگاته زما مېلمانان وي". زړه مې وښوید چې په بلا

واوښتو. اتینا ماته وکتل ماورته وویل

- "زمونږ سامانونه چرته دي" وې ويل

- "هغه يې هم يوړل"

دلته چې مې ورته وکتل سترگې يې دمارغوندي تېرې، تېرې راته ښکاره شوې. غلي، غلي يې راته ويل چې "زه هم ورسره شريك يم" زما رنگ والوت، زه پوهېدم چې هغوی زمونږ بايكونه دڅه دپاره وړل. دهمدې لپاره چې وې گوري. اوخپل شک په يقين بدل کړي. او هغوبايكونودوی شک په باور بدلولی شو، په هغو کې ستيلايټ ټلېفون، تمانچې، بې هوشه کوونکې سپری گانې، برچې (چرې) اودقضيې په هکله د اتينا څه نوټونه وو. اودا هريوځانله زمونږ دمرگ لپاره پوره و. اتينا ماته وکتل چې زه يې عصباني وليدم وې وېل

- "خبردی کاکا ياستاسره شپه يادهغوی سره شپه. ټوله يوه سيمه ده، او تاسو ټول يوورونه يئ" هغه ووېل "راځئ چې زه درسره ملگری شم چې ومور سووم" بريالي ورته وويل

- "دغه مخامخ بانډه ده ستاتللو ته اړتيا نشته، پخپله به ورشو" محمدین گل وويل "زه دتبرگي مېلمستيا نه خورم، همدلته دځواکمن سره پاتې کېږم او سهار چربانگ مال(مهال) کم. "لاس يې راکړ اودهغه مارسترگي سره روان شو. مونږ هم ترې را وگرځېدو. اتينا ته مې وويل - " تمانچې دې بايک کې دي.....؟"

وې ويل "يوه مې په بډه ده او بله په بايک کې"

- اوچاره . . ؟

- "هغه مې هم په پنډۍ پورې په خپل ځای تړلې..."

- "اوکار توس.....؟"

- "درې جاغوره زما سره دي، درې په بايك کې او نور زياتيگړي کارتوس هم په بايك کې دي، خو ستاسو څنگه چل دی دواړه تمانچې درسره دي.؟"

- "نه زموږ سره هم، يوه، يوه درې، درې جاغوره او يوه چاره راسره ده او يوه، يوه تمانچه او نور کارتوس مو په بايك کې دي"

- "بيانومونږ هغوی ته بې وسلې ښکارو"

- "هو... چې سپری گانې ونه پېژني"

- اتينا په فکرمندي وويل "وبه يې نه پېژني"

- "په څه ډاډه يې.؟"

- "پدې چې دهغوی دکور يوې ښځې ته چې په خوارځواکۍ اخته وه، او ماله راغلې وه دېسکتو او تودو کاليو سره مې دماشو يوه سپری هم ورکړه. کېدای شي هغوی پرې د هغې گومان وکړي. څوکه وه يې پېژني نوڅه فکرکوی چې لومړی به څه کوي...؟"

- "لومړی به تاپې هوبڼه کوي"

- بريالي وخنډل "او بيا به مونږ پسې راځي"

- اتينا وويل "څه فکر کوی چې ددوی د کور ښځې به هم ددوی له جرمونو خبرې وي"

- بريالي ورته وويل "هو! خبرې نه چې پکې شريکې دي"

- ماورته وويل "مالومه خبره ده چې له جرمونو يې خبرېږي اوکه دهغوی ورسره هم لاره نه وای نوخامخايې هڅه کوله چې له دغې لارې يې راوگرځوي اود کوم کور ښځې چې وغواړي کور په سمه لار روان کړي روانولی يې شي. داهسې خبره ده چې د افغانستان ټولنه نرپاله ياسړی پاله ټولنه ده ، له حضرت ادمه تردې دمه نړۍ د ښځې په فکرونو پسې ځغلي"

- "اتينا وويل دانوبيا يوه بله لويه خطرناکه خبره ده"

-ورته ومې ويل

- "خطر قدم په قدم شته خومونږ بايد پوه شو چې كه ځان خلاصوو د خوشحال خټك په شعر به عمل كووچې (كه فلك دې د زمري په خوله كې ورکا + د زمري په خوله كې مه پرېږده همت)"

-اتينا وويل

- "سمه ده! زه به دننه ددوی په كور كې يم ځكه چې په نورو كورونو كې هم زه له تاسو جلاوم، دوی به ماته ديو كمزوري بنيادم په سترگه گوري، لومړی به له تاسونه ځان خلاصوي او بيا به زما واروي. زه به دننه حالات څارم، كه پوه شوم چې په تاسو د حملې وخت رارسېدلې زه به په هر ډول چې وي تاسو ته ځان در رسوم، خو تاسو به لږ تر لږه شل دقيقې ځانونه مرگ ته نه وركوي"

-ماورته وويل

- "كېدای شي د حملې وخت دوی د شپې دلسو بجونه وروسته وټاكي"

-اتينا وويل

- "هو... ځكه چې يود كلي خلك ويده شي. مادلته وليدل چې دا خلك ډېر وختي ويده كېږي...."

- "او بل يې د كور ماشومان ويده شي" بيا يې لږ فكر وكړ وې ويل

"اوچې بېخي ورنشو نو څه" بريالي وويل چرته به لاړ شو.

"بس همداسې به د شنګس په لار بېرته وخوځو"

ماورته وويل

"دوی زمونږ سامانونه وړي دي، هغه به يې كټلي وي. كه مونږ اوس څو هم، دوی مو روغ نه پرېږدي" او كېدای شي لا دغسې نورو ته زمونږ د سامانونو په ښودلو هغوی هم له ځان سره ملكري كړي. اوبله دا چې غږ دی مونږ پكې

ناشنا يو او دوی ته سم مالوم دی . کېدای شي ډېر له لرې مو وولي .
دومره له لرې چې زمونږ دتمانچو مرمی ورونه رسېږي . دتېبنتې لارنشته
خو ځانونه تکړه کړی .

مونږ لادغه خبرې کولې چې وموکتل دتبرگي دوی کورته رسېدلي و.اولنډ،
پنډتبرگی مو لکه يږ(مېلو) مخې ته ولاړو. په شيطان وزمه ځندا کې يې
پټ، پټ دا احساس راکوو چې " تبرگی مې درته تېره کړی"

- وې ځندل

- "ډانگټرصیب ډېر ورو، ورو په خوند، خوند راروان یی، له ډېروختي نه
ستاسو نندارې ته ولاړووم"

- ورته ومې ويل

- "خوراغلي دې له يو چې ستاسودسيمې دهوا اوبنکلانه خوند واخلو"

- وې ويل

- "زمونږ سيمه ډېره بنکلې ده، خو په ځينوخلکونښه ونه لگېږي"

- "هغه خلك له مونږ سره توپيرلري، مونږ پوهېدو چې ښه راباندې لگېږي ځکه
خوراغلي يو"

بيا يې په ترخه ځندا وويل

- "ښه! پخیر راغلی" اتیناته يې نغوته وکړه " خورې ! کورخونه لرو، بانډه
ده، خوته د خونې مخې ته لاړه شه" بيا يې د ټوکې په دود خوله چوله کړه
- "نه پوهېږو په ښځودې څه جادوکړی له سهاره يې همدا ويل چې ډانگټره
مېلمنه کړی"

دتبرگي دوی بانډه دځواکمن له بانډې نه ښه وه. يوه ښېگڼه يې داوه چې
دادغره دډډې پرځای ديوې لويې غونډۍ په سر جوړه وه چې هر اړخ ته يې
خلاصه مخه لرله شاته يې وچ خورې و او په وچ خورې پسې غر، چې دغه

خوایې هم غره ته دومره نژدې نه وه چې سړی تنگ کړي او نورې درې خواوې خوېې پراخې درې ته خلاصې وې. بله داچې پدې کې دیوې کوټې پرکای څنگ په څنگ له گټوجورې دوه خونې وې ددواړو په سرونو وابښه اودونو څانگې اچول شوې وې. دخونو شا د غره لورته وه مخې ته یې لوی میدان و، دخونو کین لورته دبزودپاره شپول جوړ شوی و. اوبښي اړخ ته یې اواره دپوسه(صفه)وه دخونې دېوال ته مخامخ څوکزه لرې یو لرگی درول شوی و، دلرگي په سر بل لرگی داسې ټینگ شوی و چې یو سر یې په ولاړ لرگي او بل سر یې دخونې په دېوال پروت و. څوڅیرنې، څیرنې ټوټې پرې دپردې په موخه اچول شوې وې، چې کور او "مېلمستون" سره جلا کړي. په دېوسه باندې یو ټغر اوپه ټغر دپاسه څلور لېمڅي یو بل ته مخامخ پراته و. مونږ په همدغو لېمڅو کښېناستو، بالښتونه موشاته راغلل تېرگی هم کښېناست. بیا سپک پاڅېد وې ویل

- "ډانگټر صیب! کښنئ سترې یی، زه به درته چای رادم کړم" چې وموکتل دماښام تیاره په خورېدو وه ورته وموویل

- "دچای وخت نه دی، لمونځونه به کوو"

تبرگی اومېلمستيايي

اسمان ځای، ځای وربخ و . دڅوارلسمې سپوږمۍ ورو، ورو راروانه وه زمونږ تر سرونو چې راورسېده ودرېده دغلته دسپوږمۍ دمخ پټولو لپاره وربخې هم نه وې ، چې رانه پټه يې کړي او دسپوږمۍ دپټېدو سره ددوی بدرنگه سترگې هم راته سپينې، سپينې ونه برينبي شپه داسې روښانه وه چې دلالتين رڼا ته راتلونکی يو، يو پتنگ مې په هوا لیده، دهمدې پتنگانو له امله به وو چې څراغ زمونږ مخې ته نه وپروت، زمونږ تر څنگه دخونې دگټو، خټو جوړ دېوال کې يوه ښځ شوي موگي ته څرېده . برگوت ته زه ناست وم خوهغه برگوت ته نه چې شامې د خونې دېوال ته راشي پاس سرته پراته لمځي ته گنډېرې ناست و. زما کين لاس ته بريالی په هغه پسې د گنډېرې پلار تبرگی ، ماته مخامخ دتبرگي زوم شادل او ورپسې دگنډېرې کشری وروړ سرکينې ناست و. گنډېرې دپښتنو په حساب له ټولو نه په معتبر ځای کې ناست و. ځکه چې شايې دخونې دېوال ته وه. اودسړي پرې شک راته چې گوندې له پلاره مشردی . مونږ سره نږدې ناست وو . خو ډېرې کمې خبرې کېدې . اودکمو خبروډېرې يې هم گنډېرې او شادل کولې تبرگی غلی و، دگنډېرې له څو خبرو اودتبرگي له بې نيازې خاموشۍ نه پوه شوم چې زمونږ اټکل او فکر سم نه و. مونږ فکرکوو چې گنډېرې دجرمونو جرړه ده. خو گنډېرې يو اڅې مغرور بداخلاقه او د پلار نافرمانه و. داسې نافرمانه ، نه چې دپلار سره دې په جرمونوکې ورگډنشي بلکې يو ډول بې ځايه مغرور و . جرمونه يې پلار کول اوده گڼله چې که دی ورسره نه وي پلار يې هيڅ نشي کولای. خو حقيقت دغسې نه و. ددوی سرکار او سرلاری دده پلار تبرگی و. خو ښايي دپلار يې دده سره مينه وه . دا يې نه خپه کاوه

او ياخيڼې پلاران دخپلې ډېرې مينې له امله بچو ته دهغوی دروغجن
حيثيت ورکوي، اودغه دروغجن حيثيت اواحاساس دهغوی دژوند دبربادۍ
لامل گرځي، هغوی غرور او له خپل حيثيت نه لوړ فکر کوي، او دگنډېري
سره هم لکه چې همدغه کانه شوې وه. د مجرمانو بچي هسې هم د مشرانو
ډېر درناوی نه کوي. ځکه چې مجرم داخلاقونه لرې وي او دمشرانو درناوی
د اخلاقو برخه ده. څوک چې اخلاق نه مني اونه يې پېژني د اخلاقو يوه برخه
به څنگه په ځان ومنې. ددې بد اخلاقۍ اروايي دليل داوي چې مجرم ځان له
ولس او ټولنې نه برگڼي او فکر کوي چې بچي يې هم له هر چا بر او بر لاسي
دي او نه غواړي دغه بر او بر لاسي بچي يې د چا درناوی، عزت او احترام
وکړي.

هغوی زمونږ خبرې ډېرې په غور اور بډې اومونږ ته بيا دهغوی هره خبره
يوشيفر بنکار بده، شادل سپورمۍ ته وکتل وې ويل

- "نن داسپورمۍ ډېره روښانه ده"

- گنډېري ورته وويل

- "ځينې، ځينې شپه داسې وي، چې کله "ښه" مېلمانې ولروسپورمۍ هم
ورته لکه چې خوشحاله وي ډېره ښه رڼا کوي"

شادل ماته وويل

- "ډاکټر صيب څومياشتې مخکې موهم ستاسو غونډې درانه مېلمانې لرل،
هغه هم دهمدې غونډې روښانه شپه وه، اوهغوی هم ستا غونډې سپورمۍ

ته مخامخ ناست وو. اوس چې مې ستا تندي ته وکتل هغه مېلمانې

رايادشول، همدغسې يې د سپورمۍ رڼا په پراخ تندي لگېده. له تندي مې
وپېژنده چې سړی بختور دی اورښتيا هم دهغه له راتگه وروسته موبه

کور برکتونه ور بډلي "ماورته وځنډل" زه به خدای خبر که تاله

بختورشم، چارانه کله داسې ډېرڅيرنه دی وړی، خوچې ستاپه څټ د سپورمۍ رڼا احساسوم فکر کوم چې ستادتېرو مېلمنو په څېر به زه تاله نه، ته ماله بختورشي" وې خندل "له مونږ نه هم څيروړل دکونږ له سينده دمړي گټل دي"

بريالي ترې پوښتنه وکړه "بيا هغه مېلمانه څه شول، سرکښ ځواب ورکړ، "بس لاپل، تاسو چې چرته ځی هغوی هم هلته لړل"

بريالي وويل "مونږ خو لاچرته نه ځو، ناست يو"

هغه په خندا وويل "هغوی هم همدغسې ناست وو بيا لاپل"

پلاريې خبره سمه کړه "هو، مېلمه څه کوي خوځپل نصيب وړي اوځي" ددې خبرو له اورېدونه زه پوه شوم چې دوی ته له پروگرام نه مخکې زمونږ خبرېدل اونه خبريدل څه ارزښت نه لري، که دادجرمونو پاڅه لوبغاړي نه وای اوعام خلک وای پکاروه چې دهغوی سره ددې وېره وای چې که مونږ خبرشو بيا به ورسره چرته لارنشاوويادالاماسختن دی په گرانه به نهه بچي وې، د ځوا اوشاله رڼاگانو مالومېده چې ډېرې بانډې شته او بياد ځواکمن بانډه څو دومره لږې نه وه . او که مونږ پدغه وخت خبرېدای نو پکاروه دهغوی سره داوېره وای چې هسې نه، مونږله خبرېدوسره شور جوړکړو، په شور گاونډۍ بانډې خبرې شي اودهغوی پلان به شنډ شي.

دهغوی سره داوېره نه وه، ښايي دليل يې داو چې هغوی څلورکسه وو، اومونږدوه کسه، هغوی دغرونوخلک وو، اودغرونوخلک په لويه کې ځان دښارله اوسېدونکو قوی اوتکره گڼي او بله خبره داهم وه چې هغوی به خامخا زمونږ بایکونه کتلي وو او په هغوکې دتمانچوشتون به دوی ډاډه کړي ووچې مونږ بې وسلې يو، اوکه وسله راسره هم وي نومونږ سره ډېرخوله په خوله ناست وو، هغوی ښايي فکرکوو چې که دوی شورجوړول

غواړي هم نومونږ کولی شوډېر په اسانۍ يې ښکته وچ خوړي ته وغورځوو، چې څوگزه ژور گړنگ دی اوله دې چې وغورزېږي روغ نشي پاتې کېدای. زما سره يو بل خپگان هم ملگری و. اسلم خان کاکا راته ويلي وو چې مونږ دځواکمن باندې ته لېږي او تېرگی دوی دده باندې ته څېرمه دبل چاباندې ته تللي، دځواکمن سره هم پېژني خو دومره ډېرسره جوړ نه دي، خو ريښتيا دغسې نه وو. دوی دځواکمن باندې ته راغلي وو. او هغه يې دومره درناوی کړی و چې ښه باندې يې دوی ته پريښې وه او خپله په وړه او تنگه کې اوسېده. ما ته دا وېره هم رالوېدلې وه چې کېدای شي داسلم خان هم ورسره خبره يوه وي او محمدین گل يې دهمدې دپاره زمونږ سره رالېږلی وي چې دلته دوی ته زمونږ دپلان او ارادو په هکله ملومات ورکړي اوزمونږ په "خوندي کولو" کې ورسره مرسته وکړي. دا شک مې دمحمدین گل نه راتگ او په چربانگ مهال دتگ خبرې لاپسې پخواه. ماله دې فکروروسته په دوی څلورواړونظر تېرکړ، او پوهېدم چې په يواځې خان ددوی چاره کولی شم، زه اواتينا دواړه دمارشل اړت کلبونو ته تللي وو، څلورملاوستوني (کمر بندونه) مواخيستي و، او اوس ددې وړ وو چې په څوټانيوکې ددوی ديو، يوورمېرونه ورمات کړو، زما سره غم دبريالي و، ځکه چې دوی زمادمارشل اړت نه نه ووخبر، زمونږ دوزلوسټراتيژي به دوی خامخاپه مساوي ډول جوړه کړې وه يانې دوه به زمادپاره ټاکل شوي وو اودوه دبريالي دپاره، زما وېره دتبرگی هغه دلنډي لاستي تک سپين تبرگی و چې دبزې دښکرو غوندې ښکرونه يې لرل مونږ ته په سمه لام کې ويل شوي وو چې تبرگی له وړوکوالي نه دځان سره تبرگی گرځوو. نورو خلکو بزې په چاره حالولې خوتبرگی راڅمولې او خپل تېره تبرگی يې پرې رانېکه، او بزه يې حالوله. بيا يې يوه ورځ دخپل ملگري بزې ته په څه غوسه راغله، دتبرگی کوزار يې پرې وکړ، تبرگی د بزې

په ورمېر داسې ولگېد چې سړيې ترې لرې وغورځاوه. دی ورته له لرې په خندا شو او الله اکبر يې پرې ووايه .

له ملگري نه يې پلار پوښتنه وکړه چې بزه چامېه کړه هغه ورته وويل "تبرگي" بس له دغې ورځې په تبرگي مشهور شو.

تبرگي ورو، وروڅولاسه مخکې لاړ او چې کله به يې کومه بزه حلالوله نو مخکې به يې څو ځايه په تبرگي ووهله او بيا به يې ورله په ورمېر دتبرگي گوزار وکړ. ده به ويل

"لومړی يې لږه کمزورې کوم څوک يې دومره پښې تړي، بس ښه دغه ده چې له حلالولو مخکې يې له پاڅېدو او زور وهلو وباسې" تبرگي د انسانانو د وژنې پيل له خپل پلار نه وکړ، پلار يې دويم واده کړی و، دی دپلار دواده په ورځ کورته راغی، مور يې په ژړا وليده، خپل کشری ورور يې له ځان سره ملگري کړ، پلار يې د خلکو له گڼې، گونې رابېل کړ او په ور مېر يې په تبرگي ووايه، له دې وروسته تبرگي يو لوی قاتل جوړ شو، ورور به يې هم ورسره و. او چې هر څوک به يې واژه، ده به ورته تبرگي اوچت کړ، بيا به يې کشری ورور ته وکتل هغه به ورته وويل

- " لالا وهه يې، له دادا نه به ښه نه وي" دغسې دوی د جرمونو پاخه لوبغاړي شول خو څه وخت مخکې يې ورور کوم دښمن وواژه او ده خپل زامن او زوم د ځان سره ملگري کړل. دی لنډ، پنډسړی و، غټې، غټې شونډې يې بهر ته دومره را ځوړندې وې چې په زنه پرتې ښکارېدې. او دپچو غونډې سترگې يې رڼې، رڼې اړولې، دزيرې وينسته يې پېر، پېر اوشخ، شخ ولاړوو. ما چې هرځل لیده د کابل دژوبن تور يې راياداوه. اوس يې هم تبرگي تر څنگ پروت و، ماغوبنل بريالی پدې وپوهوم چې له تبرگي ځان وساتي، که د تبرگي لومړی گوزار زما دپاره ټاکل شوی وي خو

بيادېره بڼه خبره وه ځکه چې ماپه اسانۍ کولى شوددويم او دريم کس له
گوزاره ځان وساتم خوکه لومړى گوزار دبريالي دپاره و، نوهغه مارشل اړت
نه وکړى او ورته گرانه وه چې ځان ترې وساتي. ماغوبستل بريالي ته ووايم
چې دتبرگي له گوزاره ځان ساته او هڅه وکړه چې زما لخوانه دې لرې نه
کړي. نو تبرگى چې دتبرگي بڼي لاس ته پروت و، وروغوندې مې ورته وکتل
او په موسکامې وويل

- "کاکا! ډېر خطرناک تبرگى دې پيدا کړى دى"

هغه تبرگى ته وکتل وې ويل

- "خطرناک نه دى خوزمونږ دژوند ضرورت دى" ما بريالي ته مخ واړوو، ورته

ومې ويل

- "بريالیه! له دې تبرگو ځان ساته"

هغه وځنډل وې ويل

- "خداى مودې ترې وساتي، زه به ترې څنگه ځان وساتم، ددې تبرگى

گوزارخومخامخ نه کېږي" ماورته وځنډل

- "بريالیه! چې زما سره څنگ کې يې هيڅ غم مه کوه" هغه وويل

- "زه به نه ځم خو چې څوک مې ستاله خوانه جلانه کړي" ماورته وويل

- "مونږ خو په بڼارکې اوسېدلي يو ته خو اوس په غره کې پروت يې، پرې

کړې پرېکړه کوه، چې څوک دې له ملگري جلاکوي همغلته يې ختمه

کړه" هغه په مطلب ورسېد وې ويل

- "دکاکا تبرگى زمونږ د ساتنې لپاره بس دى" هغه په خنداوويل

- "دادى هم ستاسو دپاره" اوله دې وروسته يې خپل کشري ځوى ته مخ

واړو وې ويل

- "ته ورشه هلکه ډوډی ځنگه شوه، داخلک به وړي وي" هغه کورته ننووت دغره له ډډې نه څه کړيا راتله، دوی ورته ټول غوږ شول، بيا زر، تبرگی پاڅېد، بنکته يې وکتل، گنډېري ترې پوښتنه وکړه.

- "څوک دې"

- "نه پوهېږم"

دوی هم ورپاڅېدل ماښامه يالي ته اشاره وکړه چې دا يې وخت دی. مونږ چټک راپاڅېدو. خو دوی له نظر لاندې ساتلو گنډېري او شادل په تېزۍ مخونه راواړول او تبرگی وويل

کريم خان دی، بيا يې ورغږ کړ. راځه. پخیر راغلي. هغه راغی وې ويل
- "اورېدلي مې دي دلته ډاکټران راغلي. زما يو ماشوم ناروغ دی" ماورته

وويل

"مونږ خو سهار څو" وې ويل

"سهار به يې وختي راوړم. له مانځه نه مخکې خوبه نه ځئ" تبرگی ورته

وويل

"دوی به ځانونه رسوي نو خامخا دمانځه نه مخکې به روانېږي" هغه مړاوی غوندی بېرته روان شو. دوی ورته د چای، ډوډۍ ست هم ونه کړ. پوهېدم چې نه غواړي خپل پلان خراب کړي. خو دمانځه نه مخکې د تلو خبرې يې ټکان راکړ. ددې وينا مطلب يې دا وچې له شپې به روغ نه ووځي. چې هغه لار. سرکېن هم د يولوی دسترخوان سره راووت، هغه يې کېښود، لوټه يې راواخيسته وې ويل

- "راځئ لاسونه ووينئ" شادل ورته وويل

- "دلاسونو اوبه به زه واچووم ته کاسې، ماسې راوړه"

پلار يې هم پسې ورغی، څه شېبه وروسته چې مې کتل په دوه کاسو کې لږه، لږه غونډې سپينه بنسوروا وه او دوه غوري (مجمې) له غوښوډکې وې. پوه شوم چې له سيرلي يې سر پرې کړی دی. گندېري ته مې وويل

- "ډېر تاوان موکړی دی" وې ځنډل

- "غم مه کوه گټه په تاوان کېري"

له دې سره شادل هم چې زما او گندېري سره يوې کاسې ته ناست و، وځنډل، گندېري هغه په ښکاره ټوکه کوله خوشادل ته يې اوروله چې زه رښتيا وایم، ما اوریدلي وو چې مجرمان له دغه ډول څېرونه ځوند اخلي، بيا د جرم له تر سره کولو وروسته هم دغه څېرې خپلو کې په بيا، بيا رايادوي، او ډېر وختونه د کوم وژل شوي کس خبره دومره ډېره يادوي چې "تکيه کلام" يې وگرځي، په بيا، بيا يې رايادوي او ځوند ترې اخلي. کوم مجرم چې دغه ډول ځوی ولري، هغوی بيا له جرم کولو پرته ارام خوب نه کوي، او هغه وخت ارام کوي چې جرم تر سره کړي، که دوی په وژنو روږدي وي نو ددې لپاره چې له خپل جرم نه په ښه ډول ځوندواخلي د ساه وتلو په وخت د وژل شوي کس څرار او يانور حرکتونه ډېر په ځير څاري. لکه څنگه چې د کابل د جنگونو په مهال دملېشو غړو د "رقص مرده او رقص بسمل" اصطلاحگانې راوويستې، دبل توکم خلک به يې په لارو، کوڅو کې ونيول، لغړ به يې کړه بيا به يې ورته چوکۍ اچولې وې د يو کنسرت په ډول به دندارې په هيله ناست و و خلک به يې مخې ته ودرول شول، بيا به ترې په يو وار سرورنه په توره ووهل شو، هغوی به د څو ثانيو دپاره له سرورنو پرته تاوېدل، راتاوېدل، خپلو پرې شوو مريو ته به يې لاسونه اچول، بيا به په ځمکه وغورځيدل او ترهغه وخته به تاوېدل چې ساه به ترې ووته. او دوی به دهغو له دغو حرکتونو نه ځوند اخيست. K.G.B. خپل غړي همدغه

ډول روزل چې د نورو له مرگونو خوند واخلي، د پخواني شوروي اتحاد د Close party په نامه روزنيز مرکز کې دروزلو لارداوه چې لومړی به يې پرې دوړو، مرغيو ورمېرونه ماتول هغوی به يې ترهغه بريده ورسول چې د مرغيو دورمېرونو د ماتولو نه خوند واخلي. له هغې وروسته به يې بيا پرې د لږو غټو ځناورو لکه پيشو او سپي ورمېرونه تاوول اوماتول او په دغه ډول به د سياسي بنديانو ورمېرونو ته ورسېدل او داسې به روږدي شول چې بيا به يې د انسانانو له مرگ او ورمېر ماتولونه خوند اخیسته، اوس، اوس د استراليايو تلوبزون دکندهار په يوه کلي کې امريکايي سرتېري پداسې حال کې ښکاره کړيدي چې دهغوی په وينا ددوه طالبانو مړي سوزوي. اوعلت يې دابنيي چې له مړو نه په سيمه کې ناروغۍ خورې نشي. همدغسې ځينې دملي اردو تنکي ځوانان وژني، که په سپينو جامو کې يې څوک وليد دموسيې دکارکوونکي تر نامه لاندې تري خړپ وباسي.

داټول کارونه دهمدغه ډول لېونو مجرمانو دي که په سمه لام کې وي که د "KGB" غړی وي او که دپرمختللي امريکې د فوځي ځواکونو سر تېری وي او که زمونږ خپل ورور يا برېڅی وي، ټول يو ډول مجرمان دي، يو ډول لېوني دي او بايد له يو ډول برخليک سره مخامخ شي. ماددوی دمجرم کېدو په ډول غور کوو او پدې فکر کې هم وم چې زمونږ اوددوی د لاس لگولو بڼه ځای به کوم وي، چې گنډېري راته په خنداوويل

- "ډاکټر صيب ځان ښه مور که ، دنيا هسې هم پاتې ده"

زه دکوم ځواب ورکولو په حالت کې نه وم ورته ومې ويل

- "مننه لگيا يم" بيا يې شادل ته وويل

- "ته خو ځان ښه مورکړه ، چې بيا راته د شپې وړی نشې"

له دې نه مې داسې وانگېرله چې دوی مونږ کوم لرې ځای ته بيول غواړي. زما له نژدې نه لرې تلل خوښ وو ځکه چې مافکر کوو اتینا ته به له کورنه دځان راخلاصولو دپاره مناسب وخت په لاس ورشي خو ستونزه راته دابربښېده چې اتینا به څنگه هغه ځای مالوم کړي، بیا مې له ځان سره پرېکړه وکړه چې که دوی مونږ هر ځای ته بيول غواړي ورسره څوخوله چې ځای ترې مالوم کړو او بیا ترې اتینا هم خبره کړو، او که دوی راوښوديوځای اوبل ځای ته يې بيولونوهڅه به کوو چې ټاکلي ځای ته د اتینالپاره ځان ورسوو. څه کم لس بجې به وې چې مونږ دډوډۍ دسترخوان ټول کړی، چای موپسې ښېلی وو ، اوزه په ذهني ډول دوه کارونو ته تيارووم، لومړی تگ ته ، هر چرته چې دوی غواړي، دهمغه ځای تگ ته، خو پدې شرط چې ځای راته مالوم شي اوزه يې اتینا ته هم ووايم. په تگ کې مې بیا له ځان سره دا پتيلې وه چې بريالی به له مامخکې وي ځکه چې زه له تبرکي ډېرويرېدم، او ماغوښتل چې بريالی که په هر ډول وي داسې لارشي چې دتبرگوزار پرې لږترلږه څوټانيې وخت ونيسي، ځکه چې په څو ثانيو کې د چټک غبرگون په ښودلو سره ماکولی شول چې هغه د تېرله گوزاره بچ کړم اوتېرله تبرکي نه واخلم. ځکه زما دغه شرطونه نه پوره کېدل نو بیا مې له ځان سره پرېکړه کړې وه چې له لسو دقيقو نه اورډمزل به نه کوم اوپه لسودقيقوکې دننه به مونږ حمله کوو. ځکه چې که مونږ دغسی نه وای کړي ما باوردردلوچې اتینا دمارشل اړت نه په کاراخستلوکولی شي ځان له دغه کوره په هرډول چې وي ځان راوباسي خو چې زمونږ دلارې مالومات ورته نه وي لاربه ترې ورکه شي.

اوکه داسې حالت راځي چې مونږ له منځه ځونو اتينا هم ځان نشي ساتلای ځکه چې هغه به په همدې تمه وي چې مونږ لابهري ناست يو. زه لاپدې فکر کې ووم چې تبرگي وويل

"- ډانگتر صيب دشنوگتو دقاضي نوم دې اورېدلې "ماورته وويل

"-يره! دانوم يې راباندې اشنا غوندې لگېږي" وې ويل

"-لکه چې ته يې پېژنې ماورته وويل "نه! نه يې پېژنم"

وې خندل

"-څه فکرکوې چې څنگه سرې به وي" ماورته په خنداوويل

"-له دې نوم يې داسې انگېرم چې دزاره عمر به وي، دبريليانو غوندې شنې

جامې او شنه پکړۍ به يې په سروې، او دخلکو دمرگونو پرېکړې به

کوي" وې ويل

"-دمرگونو څنگه؟"

ماويل "خوقاضي دى کنه" وې خندل

"-ډېرهوښيار سرې يې رښتياهم همدغسې دى، خوڅه وکړو زما د سپينې

سينې ياردې اوخوارته اوس يو تکليف پېداشوى، پښې يې بېخي شلې

شوي له ځاى نه خوځېدای نشي، اوستاسو په شان پوه ډانگتران خوهله

دلته راپېښېږي چې زمونږ قسمت ښه سم راويښ شي، نو که لېرو شو او

تاسو يې ووينئ اولږ دارو، درمل موورته وليکل نو دخدای سره ښه

دي" ماورته وويل

"-خوزه دشلو، شوټو په دارو سم نه پوهېږم، مېرمن مې ښه پوهېږي، هغه

به هم د ځان سره بوځو" وې ويل

"-ډانگترگله! ملك دپښتودى د شپې ښځې دخان سره نشو گرځول" ماورته

وويل

پوليسي ناول

دشنو گټو قاضي

- "پدې کې د پښتوڅه خبره ده، زه يې مېړه يم زه ورسره يم او بيا د ثواب

کاردی" وې ويل

- "که په ښه کېدو کې يې نصیب وي ستالاس به ورته داروشي اوکه نصیب

يې نه وي نو (په خندا شو) بلامې توره ورپسې"

- ماويل

- "سمه ده کاکا! خو دامېرمن مې لږه راوغواړه چې زه ورته ووايم چې مونږ

چرته څو، زربېرته راځو" وې ويل

- "بېخي مې خوښه ده، ننوت، ددروازې ترڅنگ يې دکورڅوک وليدل ورته

وې ويل

- "د ډانگترصیب ښځې ته ووايه چې دروازې ته راشه ډانگترصیب درسره

څوڅېرې لري"

او بېرته راووت. زه له خپل ځای نه راپاڅېدم، لږه شېبه ددروازې مخې ته

تم شوم چې اتينا ور پرانيست. دوی غوړونه لک، څک کړل چې څه وايي،

هسې هم دوی راته دومره نژدې وو چې ډېره په وروڅېره يې هم په

اسانۍ اورېدای شوه، اتيناته مې وويل .

- "مونږ ورځو د شنو گټو قاضي ته"

- "د شنو گټو قاضي څوک دی...؟"

- "دلته نژدې کوم ځای دی."

تېرگي غږکړ

- "ځای نه دی سړی دی، اوپه پښوشل دی، ماويل که ډانگترصیب يې لږ

ماينه کړي"

اتينا وويل

- "داڅوډېره ښه خبره ده"

ماويل

- "قيد شوې خوبه نه يې...؟"

- "نه ډيره خوشحاله يم، ډېرې خوږې مېرمنې دي (وې خندل) يوې

خودخوړوالی لاس راکړ"

ماويل

" څومره بڼه، څه چې ته خوشحاله يې مونږ هم خوشحاله يو".

- "لږ، لږ ماشي دي، خودماشو سپړی گانې راسره دی، په ټولوکوټوکې به يې

وشيندو، تاسوېې غمه لارشی".

دروازه يې بنده کړه. هغه ستنه شوه او تېرگی، گنډېری، سرکښ، شادل او

بريالی يوځای راپاڅېدل.

ديارلسم څپرکی:

دمرگ سيوری

رحمان باباويلي: زه عاشق يم سروکارمې دی له عشقه + نه خليل نه داودزی

يم نه مومند. داځکه چې رحمان باباپه ټولنه کې دخپل شخصيت په

ستروالي اوپه ځای اومقام پوهېده اوپدې هم پوهېده چې سترځلک له

قومي محدودونه پراخ او لوړوي.

خومجرم خدای وهلی له قوم، نژاد، مذهب، کلتور او اخلاقونه ټیټ دی، دی دژوندبله هیڅ لاره اوارزښت نه لري، بس دخپل هدف سره یې کار دی، چې څنگه به خپل جرم تر سره کړي. زه پوهېدم چې که تبریگی له مونږ نه مخکی کېږي نو بیاتبریگی ولې په لاس کې نیسي، تېردلرگودپاره جوړدی، یالرگی پراته وي چې پرې وهل کېږي او یاپرې د ونو"پنبې پرې کېږي. او یاترې ورو، وروڅانگونه (څانگې) راکمېږي، خو تبریگی کله هم دټنډې دپاره نه دی جوړ، نه دانسان اونه دونې، کوم مجرم چې تبریگی گرځوي مانایې داده چې دی بې غېرته له شانته دگوزارکولو دووس خوی لري. مونږ چې روان شو، ما غوښتل زه تبریگی مالوم کړم چې دپښتنو رواجونواولارو ته په کوم نظر

گوري، نو ورته ومې ویل

- "کاکا! تاسومخکې شی" وې ویل

- "نه! ډانگټر صیب! تاسو پوه خلک یاستی، له تاسو کله مخکې کېدای

شم" ورته ومې ویل

- "خبره دپوهې نه ده دمشري ده او ته مشريې، ریره دې سپینه ده"

- وې ویل "مشري مې خپل کشري خوی له ورکړه، هغه به مخکې ځي لاربه

رابنيي" ماویل "کاکا، ملک دپښتودی، پښتانه یو، زه له تانه کله مخکی

تلی شم" په کلکه یې وویل "ډانگټره څه! په سمه لام کې پښتومه غواړه

، او په لگړۍ کې سېنما"

کشري خوی یې مخکې شو، شادل بریالي ته وویل

- "وروره څه" بله لاره نه وه ماهم بریالي ته وویل

- "بریالی جانه! ورځه پسې" بریالی ورپسې شو، بیاپسې په خپل سرشادل

روان شوپه شادل پسې گنډېری او ورپسې زه شوم او تبریگی په څت

راپسې روان شو. زه پوهېدم چې ددوی د فکر په هکله زما اندازه غلطه وه،

ماويل دوى به فكر كوي چې بريالى بايد لومړى شي خو دغسې نه وه،
تبرگي ځان، ماته راوهلى و، اوهمدې خبرې ماله ډاډ راکاوه، ځکه چې که
تبرگی په بريالي پسې روان وای مانشو کولى په شپه کې يې په نيت هم
پوه شم او بيا دڅومترو له واټن دومره تېز عمل وکړم چې بريالى له
کوزارنه وساتم. ځکه چې دتبرگي کوزار په دوه ثانيو کې هم کېدای شي
خو اوس يې دپلان په هکله داسې انگېرله چې تبرگی به لومړى په
مادتبرگي کوزارکوي. دوارسره به يوچيغه کوي، پدې به گنډېرى چې زمانه
مخکې روان و راگرځي له ده سره به مرسته کوي، شادل به په بريالي برید
کوي او سرکېنې به ورسره مرسته کوي.

مونږ چې نژدې لس ملتېه (منټېه) په غره کې مخ پورته مزل وکړ، يوه
اندېښنه راولېده چې دشنو گټو قاضي ته چې مونږ په کومه لاره ورغلي وو.
له هغې لارې يې چپه کړه. همدغه لار وه چې اټينا ته معلومه وه. خو بيامې
فکر شو چې هغه لاره ديوې بانډې له څنگه تېرېده او دوى اوس اوږده، خو
پاکه لار غوره کړه. نوره وېره راسره نه وه، پوهېدم چې دوى زمونږ مړي
نشي پټولى، اومونږ به يادشونوگټوقاضي ته بيایي او يابه مولږ ترلږه له
يوه ساعت نه په اوږده مزل له بانډو نه لرې باسي. خو بيامې هم له
احتياطه کاراخيست او هڅه مې کوله چې له تبرگي نه لږ، ترلږه درې گزه
فاصله ولرم. ځکه چې درې گزه فاصله هغه په منډه هم په گرانه په دوه
ثانيو کې وهلى شوه او هغه چې له دوه ثانيو وروسته ماته رارسېدلى
نوماکولى شو چې هغه له کوزارکولونه مخکې يې سينه او يامخ په لټه ووهم
او داسې ځای ته يې کوزارکړم چې ترڅواوچتېري اوبيا ځان ترمارارسوي
يوخوترې تبرگی ورك وي او بل به يې ماته دومره وخت راکړى وي چې
ما به دگنډېري او شادل چاره هم کړې وي. دده داليونتوب ما بېخي په خپله

گټه گانه چې دی که مري هم خو لومړی گوزار په تېرگي کوي. دگنډېري او شادل په هکله مې له اوله دا پرېکړه کړې وه چې زه به هڅه کوم چې دتبرگي له وهلو وروسته گنډېري پرېږدم او په شادل پسې ورشم. ځکه چې شادل هسې هم زمانه دلسوگزو په اوږدو لرې و، اوکه ځان يې تر بريالي رسولای وای نو بيا دغه واټن لاپسې زياتېده او که هغه لېدلی وای چې ما تبرگی اوگنډېري دواړه وهلي دی نو هغه به خامخا ډزکاوه، مرمی يې چلولې، تمانچه زما سره هم وه اود بريالي سره هم خو ددې هيڅ مالومات نه کېږي چې ماشې ته لومړی گوته دچا ور رسي. نو ماغوبنډل دهغه مخه ونيسم، زه پوهېدم چې دتبرگي له وهلو وروسته به گنډېري نژدې ديوي ثانيې پورې خپل پلارته گوري چې چرته غورزېږي او څنگه وغورزېد، بيا به يې وېره اخلي، ديوي ثانيې پورې به نه پوهېږي څه وکړي، ځکه چې هغوی ددې تصورنه کوي چې زمونږ غونډې ښاري ځلک دې هم هغوی ووهي او بل هغوی مجرمان دي، دمجرم دوزخي زړه دچاپه ژر وژلو نه يخېږي، هغوی به خامخاداپلان جوړکړی وي چې مابه تبرگی دشالخوانه په سر دتبرگي په څټۍ وهي، زه به گنگس کېږم، تاوېږم راتاوېږم به بريالی به يې هم وهلی يانيولی وي. دوی به راته کنځل اوبدې خبرې کوي اوماه په دواړولاسوسرنيولی وي دوی له دغه حالت نه خونداخلي او بيا به راباندې بل گوزارکوي .

زه پوهېدم چې ترټولوکمزوری پلان هغه وي چې دمقابل لوري دزور او ځواک داندازې کره اټکل پکې نه وي شوی. اوددوی په پلان کې همدغسې شوي وو، ځکه چې که دوی زمونږ له ځواک اوچنگي مهارت نه خبروای، ديو بل منځ کې به يې ددرې گزو واټن نه ساته. بلکې له لسو گزوبه زيات و. ترڅوهغوی ته زما له وررسيډو دمخه ماپه مرمی وولي، هغوی دغسې نه

ووکړي. او زه خوشحاله وم چې همدغه ناسم اټکل به ددوی دناکامۍ لامل وي. هغوی فکرکاوه چې له مونږ سره یوه تمانچه ده ، خو پدې هم ډاډه نه وو ځکه چې هغوی په بایکونو کې دوه تمانچې لیدلې وې اوکېدای شي فکر یې داو چې دغه دواړه زموږ دي. او مونږ ددوی سره بې وسلې روان یوو. زه لاپه همدغو فکرونو کې وم چې دکلاشینکوف لټ ووهل شو او شادل په لور غږ وویل تمانچه راکړه.

دوی ناڅاپه له مونږ یوې او بلې خواشول، تېرگي، تېرپه لاس کې برابرکړ اوگنډېري ماته زما تمانچه ونيوله چې زموږ له بایک نه یې راخیستې وه. بله تمانچه دشادل سره وه. دسرکین سره کلاشینکوف وچې مور ته ښکاره و او داسې یې رابښوده چې د ده کلاشینکوف زموږ د ساتنې لپاره دی. تېرگي غږکړ "دچاسره تمانچه ده" شادل بريالي ته اشاره وکړه "دده سره ده اوس یې ورله کولنگ راواړوو" ماغوښتل هغوی له احساس ورکړم چې مونږ لا اوس هم په تاسو باورلرو نو بريالي ته مې وویل "برياليه! داددوی سیمه ده؟، مونږددوی مېلماننه یوو؟، زموږ ساتنه ددوی دنده ده ، نو ته تمانچه څه کوې ور یې کړه" دهغوی له باوره مو دوه گټې کولې یوه داچې خپله تمانچه مې دځان سره ساتله او بل داچې ډېری مجرمان پداسې وختونو کې چې څوک یې مرگ ته روان کړی وي او پوه شي چې دی هم پوهېږي چې وژنويې اوڅه یې دلایسه نه دي پوره نو ډېرې بدې خبرې ورته کوي. کنځي یې، رټي یې، وهي یې، اوماږ ترلږه دبريالي په حق کې دغه شیان نشو زغملی. ماویل داسې نه چې پد غسې حرکتونو زما د صبرکاسه راډکه شي اوله وخت نه مخکې لاس واچوو. ټاکلي ځای ته دنه رسېدوله امله به یا اتینا ورکه شي او یا به پداسې وخت کې چې دوی زموږ عکس العمل ته ځیر وي. زموږ حمله به خپله مونږ ته زیان ورسوي. خو بريالي چې تمانچه ورکړه

تبرگی زما په لور راروان شو وې ويل "ډانگترگله زه به ستاهم تالاشي
واخلم" ماويل "دڅه دپاره؟"
که ته هم کومه تمانچه گوټې لرې نو په تاسو خلکو باورنه دی پکار له
انگريزانو سره مو په يوه کاسه ډوډۍ خوړلې ده. ما بريالي ته وکتل هغه
تمانچه ورکړې وه او ديوې تمانچې او يوه کلاشينکوف شپيلۍ هغه ته
مخامخ وې. ددوه تمانچو شپيلۍ ماته. گوټې په ماشو پرتې وې. دواړو
خواوو ته مې وکتل بله لارمې نه لرله. ورته ومې خندل "واخله تمانچه،
تاسو چې راسره یئ، مونږ په تمانچوڅه کوو؟"
وې ويل "همدغسې هونښياره، پلاردي درنه څارشي" مافکر کاوه دا خبرې
ددوی د سپکواوبدو خبرو پيلامه ده. خودوی پدې هڅه کې وو چې مونږ تر
منزل پورې ورسوي ځکه چې نژدې بانډې او ان تر کلي پورې خلک خبروو
چې مونږ نن شپه ددوی مېلماننه يوو اوکه سبا مو مړي موندل کېدل
نوخبره پدوی وراوښته. اوددلاور دوی له قضیې نه وروسته دوی ته
احساس شوی و. چې اوس په افغانستان کې يوڅه دانسانانو پوښتنې دود
موندلی دی. چپه خوله روان وو. هماغسې يو مخکې بريالی ورپسې دوه
ورپسې بيا زه او وروسته مې تبرگی ښکروم تبر په لاس راروان و. ځان ته
مې فکر شو وجود مې نرۍ غوندې لړزه کوله، رچ راباندي لگېدلی و، که
دځنگل خپل شور او شپار نوای کېدای شي چې دخپلو ژامو وروغوندي
گړز، گړز مې هم اورېدلی وای. پېښو مې هم يوڅه سستې کوله. خو چې په
ځان پوه شوم خپله مې خپل ځانته ددرواغو ډاډ ورکاوه چې گوندي، پخني
ده بيامې هڅه وکړه چې خپل ځان ورو، ورو عادي حالت ته راستون
کړم، ځکه چې په وېره کې جگړه نه کېږي او ويږېدونکی تل جنگونه بايلي. له
ځان سره مې دجگړې ځای له قاضي نه راښکته دغره ډډه وټا کله. پدې کې

مې دوه هدفونه وو. يو داچې له دغه ځای نه غږ او شور هم تر قاضي پورې رسېږي او هم قاضي ته تر راغلې بلې لارې پورې چې دغره په سرده اوکه اتينا ځان پدغې لنډه لاره چې مونږ ليدلې وه قاضي ته رارسولی وي او يا لا په لاره راروانه وي نو زمونږ په شور کولی شي ياځان راورسوي او که پوه شي چې مونږ له منځه تللي يو نو ځان به ډډې ته کړي. وبه ساتل شي. بله مې داوه چې مونږ ددوی له اروايي غير چمتو حالت نه گټه وکړو. دوی به قاضي ته درارسېدو په فکر کې وي، له ځان سره به کرل، رېبل کوي او مونږ به پرې ناڅاپه حمله وکړو. مونږ دغره څوکوته ونه ختو اونه دغره لمنه کې لارو، دغره ډډه کې په يوه غونډۍ ختو اوپه بله کوزېدو دغزني والو خبره بس په "څور او تيره" روان وو. نه پوهېږم څوساعته مزل به موکړی و. ساعت ته مې وکتل هغه هم نه ښکارېده ډېر پسې ما هم سرخوږ نه که، په روانه کې چې لابيلا مزل هم په غره کې وي اوهره شېبه دغورځېدو وېره هم وي ښکرورتبرگی هم درپسې وي او تکه توره شپه هم وي سړی کله ساعت کتلی شي. او بل داوخت او دادساعتونو ورځو اوکلونو حساب دژوند لپاره دی څوک چې د مرگ سيوری په خپل سرويني دهغه يې په ساعتونو او دقيقو څه...؟

شپه په پخېدو وه چې نورپه "تيره" وربرابر شو، مخ پورته ختو، چې غلي، غلي مې اخوادېخوا وکتل بيا مې کين اړخ ته لوی غرته وکتل پوه شوم چې ټاکلي ځای ته په رارسېدو يو. گام پرگام دمرگ لوبې ته ورنژدې کېږو، دقاضي توره خوله لکه دافريقا کومه تور پوستې چې لا پسې دکونډوگور گورې وخوري. اودمحمدین گل کيسه مې رايادېده چې ويل يې "'ددوه رکعته لمانځه وخت يې غوښت، مونږ ورته وويل بس دی لمونځونه دې ډېرکړي، گناه يې څه وه.....؟ دروسيانو ملاو. دروسيانو امامت يې کاوه. ښه بې ننگه قومندان

صيب خودرته دغه خبره كوله. له سرنه خلاص شې نو تافكرنه كاوه چې روسيان هم لمونځ كوي چې ده يې امامت وكړ؟ “

بس دقوماندان صيب حكم و نو....مونږ به څه وييلې واي" ښه نو مونږ به تركومې لكه ړانده چرگان دېل په "تيتې،تيتې" پسې رواسن يوو. عالمان او پوهان به دپوهې په جرم ، انجينران به دودانولو په جرم، ماليم خواركي به يې پدې وژنو چې جغرافيه يې لوستې ده، كله به خپله فكر كول زده كړو. دغه ټولې خبرې مې لكه د فلم پرده زر، زر په ذهن كې اوبښتې ، راوبښتې، سرکښ، بريالي، شادل، اوگنډېرې ته مې وکتل څه سورتونه اوکليمې چې مې زده وې هغه مې په لاره په ځان چوف کړې وې. دسورت واقعي څو ايتونه مې هم تکرار کړه، ځکه چې دادژوند او مرگ لوبه وه. او پدې لوبوکې کله، کله ډېر ډاډ هم سپړی وړي، زه هم انسان وم، يوه مرمی مې دارووه. اوراته مالومه وه چې دسورت واقعي په تلاوت سره په ځنکدن کې دخولې خونديښه کېږي. نوره مې فيصله وکړه چې دډېرفکر اوخبرو وخت نشته ، د خوشحال خټک دزمري په خوله کې دهمت دنه پرېښودلو توصيه راياده شوه نورمې پېښوله لږغونډې اوار ځای کوت، بيا مې بره وکتل ، که کومه ونه وي چې لاس ورواچوم، لومړی تېرگی په لته ووهم اوور پسې په گنډېرې ورو دانگم او ځان شادل ته ورسوم . زړه مې وښوېد، يوه ښه موکه مې له لاسه وتلې وه.دونې يو ښاخ مې له سره تېر شو خو لاس مې وروانه چوو، لا روان وم.

بس نور نو وخت و. چې لومړی پورته شم او بيا له لتې کارواخلم . چې ناڅاپه غږ شو"يه سړيه وژني مو"دغږ سره گنډېرې ورمنډه کړه، يه جينۍ ته دلته څه کوي؟ددې سره نور پوه نشوم خودغورونو سره مې يو ښه په زوره درز وشواوددرز سره تېرگي يوه لويه کريکه (کريغه)وکړه ،چې شاته مې وکتل،

تبرگی څو گزه وړاندې ولوبد چې په ناو کې ښکته کوولې شواوکړنگايې کوله، نه پوهېدم دا اسماني مرسته له کومه راغله چې ومې کتل چاله ونې نه راودانگل تور پتلون، تور کميس، وېښته يې راټول کړې او شاته يې کلک تړلې وو. پوه شوم چې ښځه ده. تبرگي ته يې وکتل چې زرد را پا څېدونه وو، په گنډېرې پسې يې ورمندې کړې. شادل ته مې وکتل وارخطا شوی و. تمانچه يې لاس کې وه، هغه چې ماته نيوله ما په لته وواهه، وغورځېد، تمانچه هم ترې وغورځېده، او ښايسته لرې ترې وښویده، بډې ته يې لاس کړ بله تمانچه يې راوويسته، چې درزشو، گنډېرې پرې دپاسه وروغورځېده، بريالي ته مې فکر شو، خو هغه ښه په دمه لگياو، تبرگي کشری ځوی يې په سجده کړی و او په څنگل يې ورو، ورويو، يوگوزار ورکاوه. دهغه خوله به له تېرو سره لگېده، اوچيغې يې وهلې، مادگنډېرې دجگېدوانتظارکاوه. چې اتينا غږ کړ. "پروت، ولې دې" ماپروت وکړ، ځان مې ورغږاوه، چې ډز شو، ومې کتل ډز راباندې تبرگي کړی و. خو اتينا ورته راورسېده، تر سينې پورې يې او چته شوه او په غبرگو لتويې وواهه، زه هم راپاڅېدم، گنډېرې اوشادل هم راپاڅېدل، ددوه کيلو په اندازه په يوه کاني يې راباندې گوزاروکړماورته خپل بوت ورمخامخ کړ. تېره مې وتنبوله اوپسې ورغلم. دوه ضربه لتې مې ورکړې، ډېرښکته ورغږېد، او گنډېرې مې راوښو، بريالی هماغسې سوکه، سوکه لگياو. اولمگري يې همغسې چيغې وهلې. گنډېرې مې ښه وواهه بيا اتينا زولنه راوړه، لاسونه يې ورله شاته وړول اووروايې چوله. بيا دبريالي خواته ورغله دسرکښ لاسونو ته يې هم زولنه واچوله، بيا ترې هغوی دواړه دشادل په لور روان شو، اوزه هغه ځای ته ورغلم له کومه چې لومړی ځل غږ راغلی و.

کورم چې یوه ښځه په ونه پورې کلکه تړل شوې ده. پوښتنه مې ترې

وکره "ته څوک یې؟"

دگنډېري ښځه یم!

ماویل نودلته څه بلاغواړې؟

"ډاکټرې راوستلم"

- نوولې ورسره راتلې؟

- په زوره یې راوستلم! یه وروره دخدای دپاره ماخلاصه کړه.

- چې ته یې په زوره راوستلې نو نور کورڅه کول....؟

- هغوی یې دماشو په دارو بې هوشه کړل.

- څنگه....؟

- زما ایندرورته یې دارو ورکړل ورته وې ویل ددې سره به ماشي مړه

شي، هغې په کوټه دارو وشیندل زه یې بهر دخان سره ایساره کړم. هغوی

ټول بې هوشه شول. دوه درانه بایکونه یې هم تردې ځای پورې راباندې

راوړل. زه خو تورسړې یم زما څه گناه ده.

- څه وخت چې ستامېرې، ستاورور لیور او خسر بې گناه خلک وژل ته ترې

خبره وې؟

- خبره ووم خو ماڅه کولی شول؟

- څنگه دې نشو کولی. ته ددغه کور مېرمن وې تالېرتلرېه دخپل ماشوم بچي

په خوله مېلمانې خبرولی شول چې وژني موځان ساتئ.

هغې لاثواب نه وراکړی چې اتینا غرکې "داله هغوی لویه مجرمه ده، دټولو

مرگونو او شوکو، ډاکو مالومات ورسره دي" اووايي چې سوداگر یې یواځې

دپیسو دپاره وژلي، وسلې ورسره نه وې، هوايې پرې خرڅه کړه، رایې وستل

او بیا یې دشپې پدې بانه چې دلته نژدې په بل کورکې سټینگر توغندي دی.

بوتلل او په لاره يې ووژل. داترې ښه خبره وه خو همداوايي چې "تورسرې يم ماڅه کولی شول"

تورسرې ولې څه نشي کولی. اوس له دې پلان نه هم ښه خبر وه. اوکه کومه شخړه راتله زما دوژلو دنده يې دې ته سپارلې وه. ماچې داتينا له دې خبرو سره هغې ته مخ راواړوو، شاته يې څلور واړه قاتلان ولاړوو، چې ومې کتل دټولو لاسونه شاته تړل شوي وو، بيا يو له بل څخه ديوه گز په واټن په پري سره خپلو کې سم او بدل شوي وو، دهر يو په تخرک کې پري وراچول شوي وويواړخ يې له يوه سره او بل اړخ يې له بل سره تړل شوی و. اوس ښه په کرښه کې منظم ولاړو. نه له يوبل نه لرې تللی شو نه يې دخورېدو او ورکېدو وېره وه اتينا راغله ، ښځه يې له ونې نه پرانيسته ، غوښتل يې هغه هم له دوی سره وټري ماورته وويل " دزړه سره! ستا ترڅنگه دوه پښتانه ولاړدي او پښتانه له ښځو بدل نه اخلي" پښتانه ښځې نه ټري او په ښځو ډز نه کوي ، غلې غونډې مسکۍ شوه وې ويل "ښا! تاسو خو بيا ښځو ته ډېر په درنه گوري"

ماورته وويل "پدې کې خو شک مه کوه"

- "کاش زه هم پښتانه وای ماورته وخنډل " که پښتانه نه يې دپښتون

خوشه"

وې ويل"

په دواړو سترگو خو اوس دې له دې پښتنې خور سره څه کوې؟" ماويل

"خوشې يې کره چې خپل کورته لاړه شي" وې ويل"

چې لاړه شي او خلک خبرکړي او راپسې راوې لېږي" ماويل " خلک به يې نور

کور هسې هم خبروي.دا چې کورته رسېږي سهار به وی، او سهار به هغوی

هم ستا له خوبه را پا څېړي، اوبل، پښتو کې خو پښتۍ ماتېږي " هغه بيا هم

زړه، نازړه وه، وې ويل

"که په مونږ پسې چيغه هم راووکي، په غره کې به چرته گرکي "اوکه دامو

پرېښوده، مانا خپل ځای مو ور وښود.

- "خو پوهېږې که يې پرې نږدې بيا به څه کېږي؟"

- "خلک به راپسې وگرکي خو ځای مالومول به ورته گران وي"

- نه ! هغسې به ورسره دوست، دښمن ټول يو ځای شي، ښځه دلته ناموس

دی، ننگ پرې دټول ولس گډه اخلاقي دنده ده . دپښتنو دغيرت دراپارولو نه

ډډه کوه.

فکر منده وه خو، ورو، ورو يې پرانيسته اوورته وې ويل " په ليدلې لاره څه

چې شاته ونه گورې".

کنډېري دوی ورته ټولو يونظر وکتل او هغه وروغوندې روانه شوه څو قدمه

يې واخيستل بيا ودرېده وې ويل: " پدې خلکو تاسو څه کوئ؟"

اتينا ورته وويل " قاضي له يې بيايوو، خودشنوگټو او تورو لارو قاضي له

نه، د تورو ټکواو سپينو لاروقاضي له " مرژواندې غوندې روانه وه، اوزما

سره داغم و چې پدې توره شپه کې به پدې گڼ او گورځنگل کې څنگه لاره

مالوموي، زمونږ ښي اړخ ته دغره يوه لوړه څوکه وه مونږ دهغې په لور

ورروان شوو، خو څوکې ته ونه ختو، په ډډه کې مو نږدې نيم ساعت مزل

وکړ، يو څه اوارغوندې ځای راغی. اتينا وويل " خوب راځي او ډېره سترې

يم. کاش شپه مو همدلته کړې وای."

ماويل پدې کې دارمان څه خبره ده، همدلته به شپه وکړو، چې

ودرېدو، مخامخ مو شپارغوندې واورېد، پوه شو چې اوبه له پورته نه ښکته

رالوېږي ورغلو، ښه مست ابشار و، د څوکزو په اندازه سرور ډنډيې جوړ

کړې و. په ډنډ کې مو مخ، لاس ووينځل، بياديوخوندي ځای په لټه کې شو. بريالی لږ غونډې وړاندې لاړ. چې بېرته راغی وې ويل دغلته ديو پان بيخ ته يوه سمڅه غونډې ده. ورغلو سمڅه مو په لاسي څراغ وکتله په لوگي تورې گټې، سکاره، او هډوکي پکې پراته وو. هغه مو ترې بهر راوغورځول، يو څه مو پاکه کړه. سمڅه نه وه، سم غار و، پنځه شپږ گزه اوږد غار چې سرې پکې په ټيټه ازاد تللی، راتللی شو. مجرمان مو ور ننويستل، اتينا وويل - "زه به پرې دسپری يو پرش وکړم خو تاسو بهر ووځئ چې تاسو به هوبڼه نه کړي" بريالي ورته وويل

- "لکه چې ستاسره دوستي لري، تانه به هوبڼه کوې". په خندا شوه

- "ماگولی خورلي په ما اغېز نه کوي"

بايکونه چې تر اوسه مو په هغوی بازکړي وو، ترې راوامو خيستل، دسمڅې سرله مو راوړل زه او بريالی دسمڅې په خوله کې ودرېدو بهر مو دغره دنښترو ننداره کوله، دځنگل شپار مو غوړونه نيولي وو چې اتينا رامنډه کړه، مونږ زر مخونه ورواړول، وې ويل

- "څو شېبې بهر ته وگورئ، چې تاسو راته راپرې نه وزئ"

لږه شېبه هغه هم دځنگل هيبت ناک غږ ته غوړ وه، بيا يې وويل

- "راځئ چې ورځو"

چې ورغلو هغوی ريښتيا هم نور به هوبڼه و. له بايکونو نه مو دسيلانيانو وره څپمه موراووېسته، چې ټول وزن به يې ايله درې کيلوگرامه و، خوچې وبه درېده، دوه کسان پکې ازاد ځاېدل.

څپمه مو دسمڅې په سر کې ودروله او اتينا ته مې وويل "ورننوزه!"

ورننوته، زه او بريالی دڅپمې او تېرگي دوی په منځ کې کښېناستو. څه شېبه

غلي ناست وو، بيا يې وويل

- "ولې يو ویده کېږو نه" ماويل

- "بس همدې گټې ته سر کېږده، ویده شه" هغه له هم لکه چې خوب ورغلې

و، دگټې په ځای يې بايک ته سر کېښود اووې ويل

- "يوساعت وروسته به مې راپاڅوې"

هغه ویده شو، زه ناست وم، له ترکيې نه ترکونږه په ټولو پېښو مې يوځل

بيا فکر وکړ. په پهره او څوکۍ کې بدبختي داده چې څوکيدار تر لرې، لرې،

پورې د فکر نيلى وزغلوې، ډېر اوږده او گران پلانونه جوړ کړي، جرگې

راولي، مرکې وکړي، څوک وځنډوي، څوک له لاسه ونيسي په گلونو کې چکرې

ورکړي، انگي ته يې وگوري بيا گل ته وگوري په دواړو کې هيڅ توپير ونه

ويښي او چې ساعت ته وگوري په پخواني او اوسني وخت کې توپير نه

وي. لکه وخت چې ولاړ وي. ايله څلور، پنځه دقيقې تېرې وي.

بس همدغسې په فکرونو کې ډوب ناست وم. په شواخون مې نژدې دوه

ساعته تېرکړل. چې بريالى سپک راپاڅېد. لومړى يې لاس په کلاشينکوف

کېښود چې له سرکېښ نه يې اخیسى و. بيا يې يو ځوابل خوا وکتل، سترگې يې

وسولولې، ماته يې وويل

- "اوس ته ویده شه".

ما همدغه وخت له خدايه غوښته، بايک ته مې سر کېښود، سترپا او بې

خوبې سره يو ځای شوې وه. دټکه ویده شوى وم نه پوهېږم خپله

راپاڅېدم که بريالى راپاڅولم خو چې سترگې مې وغړولې وې ويل

"لمونځ قضا کېږي" دى خپله تازه و، پوه شوم چې لمونځ يې کړى دى.

قيديانو ته مې وکتل، يو په بل کې داسې پييلي پراته وو لکه داخون موسى

بټي کوټي دمارانو کټ، خېمې ته مې وکتل، بريالى موسكى شو وې ويل

- "ورځه ورنډار هم اوداسه ته تللي ده"

چې ورغلم دې دچينې په غاړه يوزروكي دوه بوټوته د يواوبل گوټ نه دپردې په شان تړلی دی. دبل زروكي يو پلو يې هم په بوټي پورې غوټه کړی و، خو بل پلوته يې کوم بوټی نه و. حيرانه وه چې څه وکړي. زه ورغلم ماويل "څه کوې؟" "پرده کوم" په شيطانت مې ورته وويل "په پرده څه کوې؟"

پوزه يې راکوت کړه،

"- ستادلاسه، آبله شپه دې ويل سر دې خیرن شوی. ته د کونړ په غره کې هم د استنبول مزي غواړې."

"- خیردی دزړه سره مه خپه کېږه دابه درته زه ونیسم" زريې پرېښود،

"-هه! ونیسه"

ورغله کميس يې وويست، ښه و نری غوندي سپين بنين يې اغوستی و بيا يې فکر شوکميس يې خپلې مخې ته په ځان پورې ونيو چې خپټه او سينه يې پټه شي اووې ويل

"- مخ ایسته واړه وه چې دېخوا ونه گورې"

ورته په خندا شوم

"-ښه! درته نه گورم" لپه يې په سر اوبه راچولې، خو چې لپه به يې سرته جگوله ټولې اوبه، به ترې توی شوې، څه شېبه په دغې بې پایلې لوبه کې نښتې وه خو ايله يې خپل وړبل لوند کړ. ما يې په خدا، ننداره کوله، اخر مې ورغړ کړ.

"- خو ایسته ټوله ولامه اوبه خو به درله بدې نه وي"

"- ټوله به څنگه ولامم "

- "په ډنډ کې غوپه شه، هم به دې سر پاك شي هم ځان" هغه يې هم لکه چې قيد کړې وه ناراسته يې ونه کړه، زريې بنين هم پسې وويست، بيا يې فکر شو

- "بې شرمه ايسته گوره!" بيا يې بنين مخې ته ونيو، خو لمر په دوه گوتو چرته پټېږي، هغه هم پوهېده چې ناکامه هڅه ده، خو بنين يې ترهغه نيولې و چې ما ترې مخ واړاوه. ځنګل ته حيران وم. دنېسترو دومره لويې ونې وې چې ددوه کسوغېږ ترې نه تاوېده او دومره لوړې چې پاس سر يې نه ليدل کېده، مخامخ مې وکتل چې دځنګل سور او اوږده مالوم کړم. خو د شل دېرش مترو نه لرې څه نه مالومېدل. دخداي شکر مې وه ويست چې څه دکونړونو ځنګلونه که وهل شوي داڅو لاپاتې دي. بيا مې پدې دليلونو غور کاوه چې دغه ځنګل ته سرک نه دی تللی. ځکه لاروغ ولاړ دی. خو دا کره او پوره دليل نه و. ځکه چې دځنګلونو دښمنانوته داډېره گرانه نه وه چې دومره لوی ځنګل ته سرک ووهي خو کېدای شي دنه وهلو دليل به يې دښيگل دخلکو نېستر دوستي وه او يا به يې اتفاقي وه پرې نه به جوړېدل. ذهن ته دا خبره هم راغله چې ځينې خلک وايي چې داځنګل يواځې دښيگل دخلکو نه دی اخواد(دېوز، کټار، گمبیر او په لويه کې دټول پېچ) خلک هم پکې ورگډدي. لاپه همدې فکرونو کې وم چې دسلگيوغږ مې واورېد. بې اختياره مې مخ شاته ستون شو. گورم چې اتينا په اوبو کې نيمه پټه ناسته ده، په لپه په ځان اوبه اچوي. چې د هرې لپې په اچولو به له خپله ځايه يو څه پورته شوه، وبه رېږدېده او په سلگيو به شوه. چې ماته يې وکتل په خدا يې وويل

- "يخې دي"

ما هم په نا پامۍ کې د قدرت دغې پديدې ته کتل چې ددې خپل لوڅ تن ته فکر شو، وې ويل

- "بې شرمه تاييا راوکتل" او اوبه يې راوشيندلې ماويل

- "سلگۍ مه وهه چې نه درگورم" اومخ مې ترې واړاوه. چې وې لمبل هماغلته په لمانځه ودرېده اوزه ترې پورته لایم. لږه شېبه مزل چې مې وکړ. هلته هم يو لوی ابشارو، دا ابشار بېخ ته يو لوی ډنډ جوړ شوی وزه هم په ډنډ ور غوپه شوم، ومې لمبل، لمونځ مې وکړ. اوبېرته راروان شوم. چې لاندې مې وکتل اتيناخپلې طلايي زلفې رمنځولې. دلمرزرينې وړانگې يې په زلفو لگېدې ځلا يې سترگې را برېښولې. چې زما دپښو ښکالويې واورېد. پورته يې راته وکتل خو څه يې ونه ويل زه ورغلم.

زړو کي مې له بوټونه راخلاصول ورته ومې ويل دا خواوس لرې کړه، نور پرې څه کوي؟

- په تېزه يې وويل "بې شرمه! مه يې لرې کوه گورې نه چې هلته بريالی لالا ناست دی"

- په خندا مې ورته وويل بريالی دې له کومه لالاشو؟

- ولې دهغه ښځه تاته لالانه وايي.

- ورته موسک شوم "نو ته خولا....."

- موسکی شوه "غږ، درباندي کوم، ښځو چل راښودلی دی"

- ځيرکتيا ته يې حيران شوم "ښه! دې ته دې هم فکري چې دبريالي مېرمن ما ته لالا واييس؟"

- ښځې دسر و غوندې په هوانه وي هرڅه ته فکرکوي.

- پدې خبره خو يوه خوله راکړه.

- په خندا شوه، ښه ده چې تاوغوښته. بيا يې وويل داراته ووايه چې خواښې ته به مې کله رسوې.
- چې کله دې خوښه وي.
- زما خو اوس خوښه ده.
- خو په رڼاکې نشوتللی.
- نو کله به ځو.
- بيگاته، خو غم دادی چې تر بيگاپورې به خورو څه...؟
- وې ويل "چې زه ژوندۍ يم بربټ تاووه" داسې غوښې به درباندي وخورم چې کله به دې خوړلې نه وي."
- "له کومه دې کړې؟"
- دغه څلورچې دې تړلي دي، ددوی عجيب دود و. دوی چې به ستاسو غوندي کوم ښکار پيدا کړو. دوه سیرلي به يې حلالول او بيگا يې هم دوه حلال کړي وو. يو يې ماسختن زمونږ سره په گډه وخور او بل يې هم ښه سور کړ. خو هيڅ يې ترې ونه خوړل. پټ يې کېښود. زه پوه شوم چې دوی به دادشپې خوړي، کله چې ستاسو نه بېرته راستانه شي.
- "نو تادلته څنگه راوور؟"
- "دغه ښځې چې ديگی سنبال کېښود. زه پوه شوم او قسم مې وخور چې دابه مې په جانان خورم. چې کله مې دهغوی نورکور بې هوښه کړ. دگنډېرې ښځه مې څوسوکه ووهله بيا مې ورله لاسونه وټړل. خوله مې ورله پلسترکړه بيا مې غوښه په يولوی پلستیک کې واچوله په خپل بايک کې مې کېښوده.
- دښځې لاسونه مې پرانستل خپل بايک....."
- مایې خبره پرې کړه "يا په بله ژبه دغوښو بايک"

- "هو! دغوښو بایک اود بریالی لا لا بایک مې پرې بارکړل. اوستا بایک مې په خپله اوږه راواړاوه".

- "په خوښۍ مې ورته وویل مانا اوس غوښه لرو"

- "هو... ولې نه!" مسکۍ شوه افغانه مېرمن یم. وړی دې چرته پرېږدم"

روان شو. دسمخې نه موبایک راواخیست، ښکته راکوز شو، په شنه چمن ورته کښېناستو. بریالی ته مې وویل

- "په خدای وهلو دې څه وکړه؟" وې ویل

- "داسې مې بې هوښه کړي چې ترلمر پرېوتو دراپاڅېدونه دي."

دېکې نه و. چې غوښه مو گرمه کړې وای، سره، سره موخوړله او له او له اتینا نه مو دتېرې شپې کیسه بیا، بیا اورېدله څه کاغذونه او ثبوتونه چې لاس ته ورغلي وو، هغه مو وکتل او تردېره مو خواله وکړل.

څوارلسم څپرکی:

دقاضي پرېکړه

چې دښپې تياره بڼه خوره شوه. له ځنگل نه راوخوځېدو. دوی څلورواړه په خپلو کې په يوه پړي تړل شوي وو. له دې امله يې سم مزل نشو کولی. چې يوبه لږ اوږد قدم واخيست بل به يې ځان پسې رابڼکه نو پرېکړه مووکړه چې دوه، دوه، جلا، جلا خپلو کې وتړو. شادل او تېرگی مو يوه جوړه اوگنډېری او ورور يې بله جوړه شول چې بڼه ټوټه مزل مو وکړ. دشنو گټوقاضي ته

راور سېدو. څلور واړه گنډېرې، تېرگي او بلا بتر مو دغار په څنډه ودرول.

ماورته ويل بښکته دې تور غارته وگورئ څه ويښي؟

- تېرگي وويل "مرگ"

- ماويل تاسو غواړئ چې دمرگ په وخت کې دروغ ووايي؟

گنډېرې غږکړ "نه! دروغ نه وايو"

- تاسو پوهېږئ چې مونږ څوک يوو؟

- نه، نه پوهېږو.

- ايامونږ ډاکټران يوو؟

- نه ډاکټران خو نه ياستئ.

نو بيا پوه شئ چې مونږ د څېړنو مسلکي خلک يوو. په دروغو ډېر بښه

پوهېږو. نو که تاسو دځان سره بښه کوئ، دروغ به راته نه وایي، مونږ

ستاسو سره يوه ژمنه کوو، که تاسو دروغ ونه وایي. نومونږ مودشنوگټو

قاضي ته نه ورسپارو، او اوس تاسو ته دپنځه ملتودپاره په خپلو کې

دمشورې وخت درکوو. مونږ درنه ځو. تاسو خپلو کې پرېکړه وکړئ چې

دروغ به راته وایي که ريښتيا؟

هغوی مو پرېښودل خپلوکې يې خبرې وکړې. پنځه دقيقې وروسته ورله

راغلو. ماترې پوښتنه وکړه. دوه سوداگر چې مري يې څه وخت مخکې

دبنگېرې دکمرلانډې په سمڅه کې وموندل شو، تاسو وژلي وو.....؟

دوی غلي شول اتينا ورته وويل "دگنډېرې مېرمنې ماته له وېرې ټول

مالومات راکړي او ستاسو دغټې کوټې دصندق ټول کاغذونه اوښوتونه

راسره دي هيله کوو څېرې مه پټوئ همدا ستاسو په گټه دي، دنورو خبرو

نه وړاندې يو ځل بښکته قاضي ته وگورئ" ټولو بښکته کنډې ته وکتل چې

تورې خولې يې لکه د بلا خوله دانسان حواس الوزول، ټول ورپرډېدل زر يې

سرونه راپورته کړل

په يوه غږ يې وويل. هو!... مونږ وژلي.

-ولې مووژل؟

-دپيسودپاره.

-نورخوک درسره وو؟

-هو... بل چاراباندې راپولي دي.

-تاسوپه هغوی څه خرڅ کړي و؟

-تشه هوا.

-اوسوداموورسره دڅه کړې وه؟

-دستينگر توغندي.

-ستاسو سره ستينگرشته؟

-نه. زمونږ سره نشته.

دخپلې خبرې لپاره څه ثبوت لري چې تاسو ريښتياهم ستينگرنه لري؟

-که مونږ ستينگرلرلای پخوابه نورو وژلي وو.

-دکومې سياسي ډلې سره تړاولري؟

-نه!

-دچاپه وينا مو وژنه کړېده؟

-دهيچاپه وينا مونه ده کړې.

-ستاسوسره به انصاف څه وي.

-يو تن وويل "مرگ"

-چامرگ يادکړ؟

-ماشادل.

-ولې...؟

-ځکه چې له تېرگي سره يو ځای کېدم. اوبې گناه خلک مې وژل.

-دوی چې مخکې کومې خبرې وکړې دارښتيا دي؟

-هو....دمرگ په خوله کې څوک دروغ نه وايي.

-دسوداگرو پيسې موبه څوکسو وويشلې.

-په پنځوو، خو پنځم به ترې شپږم له څه برخه ورکوي.

-سر لاری موڅوک دی؟

-تېرگي، خوډېرکار بل چاکړی.

-بل څوک چاته وايي؟

-ملخي ته .

-که زه تاپرانيزم څه به وکړې؟

-يوقتل به بل وکړم.

-مابه ووژنې که زما مېرمن؟

-تېرگي به ووژنم، همدې کندې ته به يې وغورځووم. ده دې کندې ته

ډيرغورځولي.

-که زه تا پرانيزم بيا به راته رښتيا ووايې.

-که ماله دتېرگي دوژلو اجازه نه راکوې. زه ازادېدل نه غواړم.خومونډ درته

رښتيا وويل.

-تاته څومره برخه ورسېده؟

-اوپا زره.

-تېرگي دوی څومره واخيستې؟

- په درې کسو دوه لکه شل زره.

-لس زره پکې ولې ډېرې شوې.

-دده دمشرتوب.

تبرگي پخواڅومره پيسې لرلې؟

لس زره يادې ته نژدې.

-ستا پيسې چرته پرتې دي؟

-دتبرگي دوی کور کې زما دخور سره .

-ديو مجرم په ننگور، ديو مجرم په مېرمن، ديو مجرم په خور او په يوه

مجرمه خور دې څنگه باور وکړ؟

- خور، خوروي که مجرمه وي او که دمجرم وي.

- تا ټولې پيسې هلته ايښي دي؟

- نه شل زره مې ترې اخيستې دي.

- په هغې کې ولې دېرش زره کمې دي؟

- نورې به دوی لگولې وي. رښتيا دوی پرې بزې واخيستې.

- څه چې دې وويل ټول رښتيا دي؟

- هو...

- تبرگيه رښتيا يې وويل....؟

- هو.

- اوس له دې ځای نه دوتو لپاره وړ لاره کومه ده. داسې لار چې په تاسو

او يا مونږ پسې گرځېدونکي خلک مو ونه ويني.

- تبرگي وويل " دشنگس لار "

- شادله! رښتيا وايي؟

- زه هيڅ ويل نه غواړم!

- ولې.....؟

-زه د هغه وخته پورې څه نه وایم څو پورې چې مې تبرگي نه وي وژلی

-تبرگي په ارامه وويل ما مه وژنه بيا به دې مور خپه شي.
-مور مې په تا بېر څه کوي؟
-دا له هغې نه پوښتنه وکړه!
-ما ترې پوښتنه وکړه شادل دې څه دی؟
- زوم او دننگور ورور.
- دده دمورسره دې اړیکې شته؟
- هو....
- څه ډول اړیکې دي؟
- څنگه چې دښکې اومېړه وي.
-خپلوي دې ورسره پخوانۍ ده که ناروا اړیکې؟
- اړیکې مې ورسره پخواني دي. هلته په ورتلو راته خلکو گوته نيوله نو دده مور راته وويل چې خپلوي به وکړو چې پښې دې ازادې شي. بيا يې پلار مونږ د يو بل غېږ کې وليدو، ما او د ده مور په گډه هغه هم له مخې لرې کړ.
ددې سره پرې شادل ورودانگل . تبرگی او شادل دواړه په يوه رسۍ په خپلو کې تړل شوي وو. دواړه سره غاړه غړۍ شول. ما ورمونده کړه چې دقاضي غېږ ته ونه غورځېږي. خو چې زه وررسيدل تبرگی ښکته ورسوي شو. لاسونه يې ډېر په غاړه پسې وتپول خو څه په لاس ورنغلل. شادل هم پسې راوغورځېد خو لاسونه نه و تللي. دومره وخت نه و چې لاسونه ور واچووم. پښه مې ورسره نژدې وه. هيڅ په ځان پوه نشوم ددوی تر منځ چې کومه يوگزر رسۍ وه له هغې نه مې پښه لاندې کړه او نېغه مې ونيوله. دا يوه ناکامه او ډېره خطرناکه هڅه وه. زه راوغورځېدم. پری مې له پښې خلاص شو. او ما ځان څه په گټو پورې او څه د قاضي په غاړه دولار

ډډم دزړه بوټي په ځينو پسې کلک کړ. اتينا او بريالي رارسېدل. يولاس مې بوټي پورې کلک کړی و. بل مې اتينا په دواړو لاسو ونيو او مخامخ راته کښېناسته. پښې يې يوې تيرې ته ولگولې. بيا يې بريالي ته وويل "رسۍ له ونې تاوکړه" بريالي چې رسۍ تاووله ماورو، وروځان دمېرې په پله پورته راخوځوو. او اتينا هم ورو، ورو رانښکلم. بريالي د رسۍ سر راووړ. اتينا ورته وويل "له تخرگ نه يې ورله تاوکړه" هغه چې زما اوږې ته راتپت شو. گنډېري اوسرکښ چې لا تر اوسه غلي ولاړ وودواړو رامنډه کړه. ده رسۍ کلکه کړه خو هغوی په غبرگو لتو وواهه او ښکته وغورځېد. اتينا چيغه کړه. بريالي رسۍ په دواړو لاسونو نيولې وه هڅه يې کوله کومه راوتلې تيرې او يا بل څه پيدا کړي چې پښه ورته ونښلوي ځان يې په رسۍ پورې دوه، درې گزه لاندې ټينگ کړ. غوټې يې په لاسونو ونيولې او پښې يې په راوتلې تيرې کېښودې. گنډېري اوسرکښ وتښتېدل، اتينا په خپل ټول زور زما لاس رانښکله. زه پورته وروختلم. ښه خبره داوه چې بريالي اوږده رسۍ غبرگه له ونې تاو کړې وه. بل سر يې لاېره وه. هغه مې راواخيست، خونه پوهېدم څه وکړم، له کومې لارې بريالی وتړم، که درسي سر مو هغه ته ور رسوو خو هغه نشو کولی راوه يې نيسي ځکه چې د يوې رسۍ د نيولو دپاره مجبور وو چې له بلې هغې نه يو لاس راخلاص کړي. او که يو لاس يې راخلاصولای، په بل يوه لاس يې ځان نشو ټينگولی. اوبيا دغسې دبلې رسۍ گټه څه وه. که هغه دومره مېرني وای چې په رسۍ پورته راختلای شوی نو چيغې به يې ولې وهلې. هک، حيران وم چې څه وکړم. په ذهن کې مې يوه توره کنده وه، بريالي رسۍ نيولې وه، پښې يې خوځولې او پدې هڅه کې و چې ځان وژغوري خو نه يې شو کولای. ناڅاپه وړوکی شوم. د ارچي د دښتې واورې رايادې شوې. چې انگارۍ ته به ښه

گرم شوم، دپلارڅنگ ته به ورغلم ورته وبه مې ويل ماله مرغۍ ونيسه پلار به مې هڅه كوله چې له خبرې مې واړوي خو زه به اوبنتونۍ نه ووم. مور به مې غېږ كې راواخيستم دروازه به يې خلاصه كړه "وگوره! بهر داسې واوړې پرته دي، يخني ده، بيا به دې چاچۍ يخې شي، بيا به دې پاپۍ يخې شي" ورپسې به يې ښكل كړم خو مابه همدغه يوه سرينده غږوله چې زه مرغۍ نيسم، مور به مې و پوهېده چې له خپلې خبرې نه اورم. نو پلارته به يې راله وويل "خير دى ددې درمندځاى پورې يې بوزه، راشپېل ورسره واخليو ځاى به توركړئ، په يخنى كې دومره دټينگې نه دى، بېرته به اوس راتبنتي، خو او س يې څه يينگ راپارېدلې. پلار به مې نشم، نشم وكړو، خو زه به په ژړا كېدم. راپا به څېد. مور به مې راته موزې په پښو كړې. كوټ به يې راته واغوست، له سر او مړۍ نه به يې راله وړوكى څادرگى تاوكړ. پلار به مې دام راواخيست. راشپېل په اوږه، دام په لاس به روان شو. زه به يې له ځانه مخكې كړم. خبرې به مې ورته كولې، درمند ته به ورسېدو. په راشپېل به يې لږ غوندې ځاى له واوړو پاك كړ. دېوسا پرې نه به يې بوس راواخيستل پكې وبه يې شيندل، دام به يې پكې خور كړ، ددام لومې چې داس دلکۍ نه به يې ويستلې وې برابرې كړې. زه به نور د ټينگېدونو نه ووم، له يخنى نه به شټېدم. پلارته به مې ويل "مور له ځم هغه به په غېږ كې كورته راوړسولم، مور به مې رانه زر، زرکنگل وڅانډه، انگارى ته به يې كېښولم، لاس به يې راله انگارى ته نژدې نيولي وو چې تاوده شي. ورو، ورو به يې ښكلولم. خو زما په خيال كې به مې دپلار كوټې اوبنتې، را اوبنتې چې لومې به يې برابرولې او بيا به مې فكر كوو چې اوس به ورته مرغۍ راغلې وي له پښونه به نښتې وي. ددې سره مې سر څنډواوه، په ارچي كې د انگارى په غاړه نه، دشنوگټو دقاضي په غاړه ناست ووم. له ځان

سره مې وويل "راشه له همدې تجربې نه کارواخله" رسي ته داسې ول ورکړه چې د بريالي سينې ته ورسي. مونږ يې پورته راگارو او په رانېکلو لکه د لومې غونډې سينې ته کلک پرېوزي. دقاضي په څنډه پرمخې پرېوتلم. بنېکته مې دپړي سر له ول ورکړ. او دلومې په ډول مې دومره پراخ پرېښود چې بنېکته په ورپرېښودلو د بريالي له لاسو تېرېدلې شو. همدغسې مو وکړل. پړي مې ورو، ورو بنېکته پرېښود. اتينا راته دلاسي څراغ رناکوله. پړي د بريالي له لاسونو تېر شو. سر يې پکې ورننوبست، چې سينې ته يې ورسېد. پړي مې پورته رانېکه، ول يې د بريالي سينې ته پرېوت. کلک وتړل شو. او ورو، ورو مو پورته رانېکه. څه دهغه خپل زور شو، څه زموږ، روغ رمټ مو راووبست. درې واړه دمرگ وېرې وهلي وو. ښه شېبه اوږده وغزېدو. چې ساوې مو سمې شوې. بيا د تښتېدونکو په لټه کې شو. مونږ به لا شل، دېرش گامه نه وو تللي زگېروي مو واورېدل چې ومو کتل هغوی دواړه دلارې نه پنځه، شپږ گزه بنېکته په بوټو پورې نښتي دي زگېروي کوي. پوه شو چې له وارخطايي نه رغښتي دي. پسې ورغلو، راجگ مو کړل. بېرته مو راخېژول چې اتينا بنېکته شوه او وې ويل "د تېرگي، تېرگي دادی پروت دی، وی، وی بې خاونده مال داسې وي، مونږ خپلې غورځېدلې تمانچې را واخيستې او دا پاتې شو" راوايې خيست، گنډېری دوی مو بېرته دقاضي څنگ ته راوستل چې ومو کتل د گنډېرې ښی وروزه له کوم کاني سره لگېدلې او خوږ شوې وه، وينې ترې بهېدلې، خوده پرې لاس ايښی و. وينه يې ورله درولې وه. اتينا ته مې وويل هله، پټی. راواخله لومړی يې ورله زخم پاک کړ، او بيا يې پرې پټی. ولگوله. زه ورغلم بايکونه مې راخيستل چې اتينا او بريالی دواړه مې خواته راغلل او پټ غونډې يې وويل "پدوی نورڅه کوو، ولې ترې

ځانونه، نه خلاصوو، بې ځايه ولې خپل مرگ پخپله د ځان سره گرځوو، دوی په تړلو لاسونو مزل هم نشي کولای، اوس به يې لاسونه هم خلاصوي، توره شپه او نا اشنا غرونه دي، هره شېبه، خطر، خطر دی، او اتينا خو لاراته په غوړ کې داهم وويل چې بريالی! لالا به څه فکر کوي، چاچې هغه دمرگ خولې ته وروغورځاوه، مونږ هغه له پټۍ لکوو. ورته ومې ويل نو څه وکړو بله لار نيشته

انسان چې روان وي. تگ په پښوکوي خو لاسونه ورسره خوځوي. ددې دپاره چې دخپل بدن تعادل برابرساتي. دچاچې لاسونه تړلي وي. او بياداسې تړلي چې دوه کسه يودبل سره هم تړل شوي وي. ډېره کرانه ده چې ازاد مزل وکړي. او رښتيا هم ددوی دلاسونو خلاصول پخپله خپل مرگ ته اواز کول وو. زړه مې خيري، خيري کېده. يوځل مې ويل خو پخپله اقرار کوي چې قاتلان دي، وژنې يې کړي. او داتينا خبره هم سمه وه دغه لږه شېبه وړاندې مو پخپله وليدل چې بريالی يې ښکته وغورځاوه، داخوهسې دلوی خدای فضل وکله له دې کندنې نه څوک مري نشي رايستلی نو دا خولا ژوندی راووت. په زړه کې راوگرځېدل چې بس يولته غواړي. ډېر يې دې کندنې ته وروغورځولي. بس ته يې هم وروغورځوه-

مالاډې غورکاوه چې څنگه يې وروغورځووم، اتينا راغله. په خندا يې راته غوړ کې وويل "په څه فکر کوې؟" ته وايي چې ته به هم څوک دې کندنې ته وروغورځوي، دادتبرگي زړه غواړي، ته يې نشې کولی، تاهسې قانون ولوست، ادبيات به دې لوستي وای، شاعري، ليکوالي به دې کوله ستايې له قضا او پرېکړوسره څه. ځان ته مې وکتل "رښتيا هم همدغسې شی وم" دوی ته مې وويل "بس روانېږئ" چې روانېدلو اتينا وويل په تبرگي پسې خوبه داتبرگی وروغورځوم چې ډېر به ورپسې خپه وي، تبرگی يې ښکته

قاضي ته وروغورخاوه کړنگا يې کوله او موږ ترې روان شو، گنډېږي او سرکښ راوان وو خومزل يې نشو کولای.

له يوه، يوه لاس نه مو ورله زولنې خلاصې کړې. او بيا مو ديوه زولنه دبل له زولنې سره ديوکږ په فاصله وتړله. دغسې دهغوی لاسونه ازاد شول. خودواړه يو ځای روان وو. او که يو په غره کې ښویدلی وای، بل هم ورسره رغښته. چې څه مزل مو وکړ. دوی کې د نورگ شيمه نه وه. پوه شوم چې انرژي يې ختمه ده. له بايک نه مې د انرژي گولی راواخيستې او دوه، دوه دانې مې ورکړې.

زمونږ مزل هره شېبه له خطراو وېرې سره مل و. زمونږ سره يواځې يو لاسي څراغ و. او هغه هم د بريالي سره چې له ټولو نه مخکې روان و. بريالي هڅه کوله چې د څراغ درنپاڼه مټ لارمالومه کړي خوداموهم ورته ويلي وو چې څراغ دې تل ځمکې ته ونيسي، ځکه چې دغسې يې درنپاڼه دښکارېدو شونتيا لږه ده. خوکه په هوا کې يې رنپاڼه لور او بل لورته درومي بيا له هر اړخه اوله ډېرلرې واټن څخه ليدل کېدای شي خويواځې دغه يوه ستونزه او يوه وېره راسره نه وه، بله وېره دا وه چې دسرکښ او گنډېږي يو، يولاس خلاص و، اوزمونږ مزل په غره کې و، توره شپه وه، زمونږ لږ ډاډ کولای شول مونږ ته ډېرزيان راوروي. که هغوی يوه يوه تيره رااخيستې وای او زمونږ سرونه يې پرې ويشتلي وای نو بس کيسه جوړه وه، هم به يې ځانونه خلاص کړي وو او هم به يې غچ اخستی و. نو دهمدغو وېرو او خطرونو له امله ډېر وينې روان وو. يوه فکر چې زه يې دوېرې او کرکې نه ډکو فکرونو ته وړلم هغه دشنوگټو دقاضي په نامه ددغه سرخلاصي ټوليزقبرفکرو. په همدې مې فکرونه کول چې دې ته به خدای خبر څومره انسانان ورغورځول شوي وي، او پدې هم ویرېدم چې هسې نه په دغو غورځوونکو کې خدای مه

کړه مونږ هم شمېر شو، دافسوس او درد خبره داوه چې دمحمدین گل په خبره دا پدې سیمه کې یواځینی ټولیز قبرنه دی، په کیراله کې دوه همدغسې اجتماعي قبرونه دي، چې دکمونیسټي رژیم په وخت کې یوه شپه دولتي ځواکونه دکیرالې له کلي نه تاوشول اوچې سهار یې څوک موندل راوستل یې اوپه بلډوزر یې پرې په ژوندینې خاورې اړولې، دهغه په وینا دشنو گټوله قاضي نه لمر پرېواته ته، دلغمان دعلي شنگ دمیل درې په خوله کې هم په یوټولیز قبر کې په لس گونو خلک ښخ شوي دي. همدغه ډول دارگون دپله، دبرکي برک، دبامیانو او دلیلې ددښتې په ټولیزو قبرونو او عام وژنو سترگې نشي پټېدای دمحمدین گل دغو خبرو مې په غوږونو کې ازانگې کولې چې درزشو، او ورسره په ناوکې کړنگا جوړه شوه، چې ومې کتل دگنډېرې پښه دیوې گټې سره لگېدلې وه ده تیندک وخوړ اوگټه ښکته وغورځېده، په ناوکې یې شور جوړ کړ. ماهم ستوروته وکتل پوه شوم چې شپه پخه شوه، دوی به وړي شوي وي، ځکه پښې په ځان پسې راکاږي. اتینا ورله دسارانو چرگانودوه، دوه پتونونه ورکړل، دغه چرگان مو دورځې ښکار اوبیا په انکار پاخه کړه، هغوی ډېر په مینه وخوړل مافکر کاوه چې یاوړي دي اویایې خپل برخلیک منلی و، پوهېدل چې وژنو یې نه او نور چې هرڅه کېږي شپه یې تر منځ ده. نو ښه ډاډه روان وو. دوی مخکې او مونږ ورپسې. یو، یوبایک مو هم ورکړی و. یواځې تمانچې او کارتوس له مونږ سره وو. چر با نگ و چې له سمه لام نه تېر شو، گنډېرې اوسر کښ لومړی خپل کلي ته او بیا یو بل ته و کتل په تیاره کې یې سترگې نه ښکارېدې چې د غم او دردسمه اندازه راته لگېدلې وای خوددوی لومړی خپل کلي او بیا یوبل ته له مړ غوندې سر اړولوسړی پوهېده چې سترگو له به یې ترمې او ښکې را غلي وي. زه خپله هم خپه شوم، فکر مې کاوه چې اوبښکې که د

کوم ځوانيمرگ ځوی سر ته د ناستې مو ر له سترگو بهېږي ، که د جبري واده په ډولۍ کې د کښېناستو په وخت د کومې پېغلي درنچوله ډکو سترگونه تويېږي او که د خپل قاتل او مجرم پلار له مرگ نه وروسته د خپلې پلرنۍ مېنې د ليدو پر وخت د يو مجرم له سترگو بهېږي درې واړه د يو ډول بې وسۍ ښکارندويه دي . درې واړه ديو ډول اور نه ساه اخلي او درې واړه يو ډول تودې او تروې وي . خو بياهم د انسانانو د عامه خير غوښتنې له مخې مجرمانو ته سزا گانې ټاکل شوي دي . او که سزا وې له منځه لاړې شي جرمونه ډېرېږي او ډېری جرمونه پخپله دانسان لخوا انسان ته يوډول سزا ورکول دي نو که سړی په خلاصو مغزو فکر وکړي دې پایلې ته ر سېږي چې سزا انسان ته ورکول کېږي، که هغه يو روغ او شريف انسان ته د يو مجرم لخوا وي او که د قانون لخوا مجرم ته . خودا دويمه ترې کټوره ده ځکه چې لومړی خو په انصاف ولاړه ده ، او انصاف د انساني اخلاقو هغه ستره او لوړه پورۍ ده چې څوک ورسېدو "ورسېد" او بله ښېگڼه يې داده چې د غسې د جرمونو کچه را ټيټېږي او د جرمونو د کچې را ټيټېدل د انسان لپاره دسزا را کمېدل دي . زه له دغو فکرونو سره روان ووم چې ومې کتل پوه شوم چې دمتينې خوا او شا سيمې ته رارسيدلي يوو، دا هغه ځای و چې ما او اتينا پکې دمه کړې وه . دسهار د لمانځه وروسته مو ډېر چټک منزل کړی و او يا به داوه چې په مخ ښکته به روان وو خو لا څېره نه وه خوره چې حلالزو ته رانژدې شوي وو. په اتينا، بريالي ، گنډ بږي او سرکښې ټولو مې نظر واچاوه ټول ښه ستري مالومېدل چې کتل مو مخې ته وړه غوندې کنده راغله . دا سې کنده نه وه چې سړی دې پکې وړک شي خو بس يو څو غوندې و په دغه څوړ وړښکته شوو چې دشپيلي غږ شو دشپيلي داوړېدو سره مونږ ځانونه دخطر سره مخ

وگڼل. يو خوا بل خوامو وکتل. څه مو ونه ليدل. چې ناڅاپه دکلاشينکوف
ضربه ډزې شوې. په دغه ژوروالي کې ښکته وړه غونډې کنده وه، مونږ ترې
همدغې کنډې ته ودانگل. زندانيان څه شېبه ولاړوو. بيا هغوی هم
راکوز شول. مونږ سرورنه ورو، ورو پورته کړل. بيا ډزې پيل شوې. دکنډې له
سرنه يې دوږې پورته کړې. مونږ ځايونه بدل کړل. بيا موسرونه ښکاره کړل.
بيا راباندې ډزې پيل شوې
خوداځل مود ډزو ځايونه مالوم کړل. ستونزه داوه چې زمونږ سره تمانچې
وې. دتمانچې او دکلاشنکوف په ډزو کې ډېر توپير وي. دهغوی له ډزو
داسې برېښېده چې لس يادې ته نژدې کسان دي. مونږ دهغوی په اندازه
ډزې هم نشوې کولای ځکه چې دومره ډېر کارتوس مونه لرل. په کنده کې
مو ځايونه بدلول رابدلول او يو، يو ډز مو کاوه. هغوی پرله پسې ډزې کولې
او پوهېدو چې ورو، ورو رانژدې کېږي. مونږ يې دسخت اورلاندي نيولي وو.
مرمۍ مو له غوږو سره تېرېدې. شپېلي يې وهل. ماسر جگ کړ. لکه چاته چې
مالوم وي چې له همدې ځای نه به دچا سر رااوچتېږي او تيار ماشه په
لاس ناست وي، همدغسې د سر داوچتولو سره سمې راباندې ډزې وشوې.
ماځان شاته کوزارکړ.

اتينا چيغې کړې چې گڼې ولگېدم اودچيغوسره يې رامنډه کړه. ماورته غږ
کړ "بچ يم. هيڅ خبره نشته" بيا يې چيغه کړه
"- بچ شه"

اود غږ سره سمه او چته شوه، گنډېږي له يې په سينه کې يوه کلکه لته
ورکړه. دهغه دلاسو نه يوه لويه تيره پرېوته او ستوني ستغ پرځمکه
وغورځېد، ددې سره بيا ډزې شوې. اتينا ځان راوغورځاوه. زما په ورنونويې
شا ولگېده. ماته يې په غوسه وويل "په لستوني کې ماران ساتې، که په

دغه گټه يې ويشتلی وای. نو ځنگه به و، په خوله مې درته وويل چې ځان ترې خلاصوو، خو نه دې منله "ماهم ورته په غوسه وويل "څه پرې وکړم، لاس تړلي بنديان راباندې وژنې...؟"

په هماغې غوسه يې وويل "دوی اجرتي قاتلان دي، دوی مېلمانې وژني، دوی تاته دلورينې وړېنکاري؟"

- "نوکې زه نيول شوي اولاس تړلي خلک ووژنم، زه به دترحم وړيم؟"

غلې شوه. هماغسې مې په ورنونو پرته وه. لاس يې رااوږدکړ. په سينه کې يې ورو ووهلم او اشاره يې وکړه چې مخامخ وگوره، چې ومې کتل سرکېنې اوگنډې سره خپلو لاس او گړېوان دي. يوبل په لغتو او سوکانو وهي "زمونږ سره يې دندارې وخت نه و، تمانچه مې ورته ونيوله، هغوی هم کلاړ شول. ډزې ډېرې شوې وې او شېبه، په شېبه رانژدې کېدې هم. مونږ پوهېدو چې دوی غواړي کېره رانه تاوکړي. محاصره موکړي. مونږته مخامخ يوه وړه غونډې غونډۍ وه. او که دغه غونډۍ هغوی نيولې وای. نوزمونږ ويشتل ورته اسانه وو. دغونډۍ نه زمونږ پټنځای (مورچل) بېخي لکه دورغوي غونډې ښکاره ښکارېده. دوی مې پرېښودل او زه په ښويېدو، ښويېدو په يو-رو کې ښکته روان شوم دېرش، څلوېښت گامه چې لارم نور له مقابل لوري پټ ووم. په منډه، منډه دغونډۍ شاته لارم او بېرته ورته راوختلم. ديوې لويې گټې شاته کېښناسم. په تمانچه مې لرليد (دوربين) وتاړه او هغوی ته مې مخامخ کړ. ديوې ونې شاته يو کلاشينکوف واله ناست و. مخامخ يې ډزې کولې، لږه شېبه مې ورته وکتل، خدا راغله دده ډزې لکه درانده دلاس غرگی، بس ويشتل يې کول، نور يې نه کتل چې په څه، په چا اوڅنگه ډزې کوم. پوه شوم چې داله وېرې داسې کوي اوداسې

څلک دوېرې اچولو او ځورولو دپاره ډېر په کار راځي. ماهم په ښي مټ وويشت، فکر کوم لاس يې مات شو. ټوپک يې وغورځوو او چيغې يې کړې. څنگ ته ديوې گټې شاته بل پټ ناست و، سر يې نه ښکاره کاوه. خو په لاس يې ده ته اشاره کوله چې دلته راځه. په هغه مې ډز وکړ. لاس يې خطاشو، خوايې ولگېده. اونور يې منډه کړه. يو بل خطا ډزمې هم پرې وکړ. بس نور مې پرېښود ماويل دا يې بس دی. بېرته مې نظر دزخي خواته راواړو. دهغه خواته بل کس راغلی و. دا يې راپاڅاوه. روان يې کړ. ما پرې ډز وکړدېښو منځ مې ورله وويشت. هغوی هم په منډه شول. ماويل څه دوی هم دتېښتې لپاره دليل لري. نور نه راگرځي. زه پوهېدم چې جنگونه په دوه ډوله دي. يو مقدس جنگونه دي. چې دسپېڅلو ارمانونو دپاره کېږي. پدغو جنگونو کې کارېدونکی ځواک له روح سره تړاوري، وجودونه پکې په ځورونه پوهېږي او دردونه يې خونديري.

دشوروي سره په جهاد کې ډېروافغان ځوانانو لوی وېښته پرېښودل اوويل به يې په جهاد کې چې سړی زخي شي، سرې وينې يې په وېښتو ورو، وروبهېرې ډېر ښه خوند کوي. داځکه چې دغه مقدس جنگ و. ديو سپېڅلي ارمان دپاره و. او پورې تړلي دردونه هم خواره و. بل ډول جنگ همدا و چې زما مقابل لوری پکې رانکېل و. دچاسره راغلي و. ددې دپاره چې يومجرم وژغوري. پدې کې ددوی تېښتردل لازمي خبره وه، ځکه چې ددوی جنگ ددوی له عقل اودماغوسره تړاوري نه له روح سره، زه په خپل ځای ناست وم.

يو، يو ډز مې کاوه. او له هر ډز سره يو، يوکس تېښتېده. خو چې وبه تېښتېدل له يوه کنډوه اوښتل، کنډو د څېرې غوراځي، ممانو او گورگورو په ونو پوښل شوی و. مابه چې څومره هڅه وکړه، اخوا به مې

څوك نه ليدل، نو فكر مې كاوه چې له دې ځايه څوك په منډه زغلي بيا به د راتينگېدوننه وي خو فكر كوم چې هلته هم ورسره داسې څوك ؤ، چې دوى يې راگرځول او جگړې ته يې هڅول يو وخت ؤ چې دشالخوا راباندې ډزې پيل شوې، زه چې دكومې گټې شاته ناست وم، دهغې بل اړخ ته راواوونستم، چې ومې كتل درې كسه مې شاته راتاو شوي دي. ما ځان غلى كړ، پدې فكر چې كېداى شي دوى د څه شېبې لپاره پرله پسې ډزې وكړي بيا پسې ساړه شي نو هله به پرې زه ډزې كوم، خو زما دغه فكر سم نه و ځكه چې هغوى ماله د ارام كښېناستو وخت رانه كړ د بل لوري نه هم راباندې ډزې پيل شوې، چې شاته مې وكتل په اتينا دوى هم ډزې دومره ډېرې وې چې دوى ته يې هيڅ دسر جگولو وخت نه ورکاوه او حمله كوونكي پرله پسې د دوى په لور را وړاندې كېدل، چې ځانته مې فكر شو نورماته هم دكښېناستو او پټېدو كوم ځاى نه و راپاتې، يوې وړې غونډې تيرې ته اوږد، اوږد پروت ووم نور كه دغه ځاى كې پروت پاتې كېدم نو هم زما ژوند په خطر كې و او هم داتينا او بريالي، له دې ځاى نه ډزې هم نشوې كېداى كه ډزې مې كولې پكار وه چې پاڅېدلى واى او پا شېدل دمرگ په مانا وو بله لار راسره نه وه، پرېكړه مې وكړه چې پاڅېرم، لومړى مې غلي، غلي دهغوى دپټېدو ځايونه مالوم كړل او بيا پاڅېدم. بېخي حيران شوم، گورم چې پر هغوى دشا له لوري نور وسله وال خلك راغلل او ډزې يې پرې وكړې دوى مخونه هغوى ته وگرځول زه ترې خوندي شوم ما اتينا دوى ته وكتل، گورم چې په هغوى چا مخكې ډزې كولې اوس ورته هغوى شا راړولې ده، او دنورو سره په ډزو لگيا دي مونږ هم ورسره ملگري شوو، نوې راغلې ډله مو اسماني مرسته وگڼله د لږې شېبې نه وروسته بريدكوونكي نور وتښتېدل ، دوه كسان چې ډېر مخكې راغلي وو پاتې شول يو يې بريالي پداسې حال

کې ونيو چې له نورو سره په ډزو اخته و اخير يې بل ملگري هم پښې سپکې کړې.

نيول شوي کس ته چې مې لاسکړۍ (زولنې) ورواچولې، بريالي په شا يو ډب ورکړ

- ورته وې ويل "مخکې شه! خدای سره يوځای کړئ"

د بريالي نه مې پوښتنه وکړه چې ته يې پېژنې؟

وې ويل "داسورمنگول ملخی دی کنه".

بريالي ته مې وويل

- "زمونږ سره داچامرسته وکړه، که دوی نه وای راغلي مونږ خو په تمانچو

دکلاشينکوفونو او راکېټونو مقابلې نشوه کولای" وې ويل

- "هغه دی، له کنډوه څوک راواوښتو، وگوره څوک دی؟" چې ومو کتل اسلم

کاکا و. يو بل کس يې لاس تړلی راروان کړی و. پنځه، شپږ، کسه ورپسې نور

هم راروان وو، بريالي وويل

- "کار وشو، دالاس تړلی میری دی" بريالي ته مې وويل "خو قدمه به مونږ

ورشو" ورغلو اسلم کاکا ته مې وويل

- "ته څه خبر شوې چې مونږ په سخته کې گېر يوو" لومړی خو مافکر کوو

چې څواکمن او تېرگی سره اوس هم خپلو کې وران دي او دوی به دبل چا

بانډې ته تللي وي خو ما څه وخت وړاندې څه کاني، ماني جرمني ته وړي

وو، کلي کې نه وم، په دغه وخت کې ددوی جوړه شوې ده، دې هم

اندېښنه راچولې وه غوښتل مې ستاسو له احواله ځان خبر کړم او بل،

ستاسو دنيولو لپاره لارې ویشل شوې وې، دا برخه زما رسېدلې وه، ما

تاسو تر يوه ځايه څارلې، نوره راته داسيمه بې خطرې ښکاره شوه. زه هم

درنه لارم لږه شېبه وړاندې مې ډزې واورېدې، بس ځان مې راوړساره. ماورته په خدا وويل

"نو تاته زمونږ دنپلودنده درسيارل شوې وه كه زمونږ د ساتلو؟"

- ټكورجانه! دنپولو دنده دې وروسته راوسپارل شوه، لومړې دې دساتلو دنده راسپارل شوې وه، ځكه چې كه تاسې مې نه وای ژغورلي دهغوئين سترگو راتلل دلته حتمي وو او كه هغوی راغلي وای نو زمونږ دپښتنې سيمې ستر به مات شوی وای.

- "خوكاكا! يو بل څه هم وكړئ"

- "څه وكړو؟"

- "پدې پښتنه سيمه كې خو دا بې پښتومرگونه مه كوئ، ولې پكې زه

ويرېدم، پرېږدئ چې دنوروسيمو او نړۍ خلك ورله راشي، سيل يې

وكړي، زمونږ دژوند او كلتور نه خبرشي"

- ملخي ته يې اشاره وكړه "داسې بې غېرتو يوه، يوه ډله به ترې

ختموو، كه خدای كول زربه پاك شي،

- له ختمولو نه يې تېرشئ، ژوند ورو وښيئ چې دخپل ژوند پايښت دبل په نابودۍ كې ونه كوري.

- ددې دپاره يو ډاډپكار دی، يوداسې څه پكاردي چې د دوی سترگو ته

وېرېښېږي او دوی پوه شي چې دچا په مرگ كې نه، په گډژوند كې يې گټه

ده بيا يې وخنډل خبره خو دچا غوړونو ته رسولی شې كه دې سيمې ته

سړك جوړشي او په ټول گټو پروژو فكر وشي چې دا بېر ځني ورته دغرونو

نه راكوزشي نو فكر كوم چې مونږ به ژوند زده كړو، مونږ په زده كړه كې له

هيچانه كم نه يو، زه فكر كوم چې دا سيمه هم داسې كېدای شي چې نه

پكې مېلمه ووېرېږي او نه كوربه، بيا يې ملخي ته وويل "ځان دې دخير

غونډۍ ته خېژولى و دمجرمانو دخلاصولو دپاره دوسله والې حملې شاهيدي به در باندي زه كوم"، بيايې سرکښ ته چې لکه دبت غلى ولاړ و، وکتل او وې ويل "او دنورو وژنو گواهي به درباندي سرکښ وايي"

- ماورته وويل "يو مجرم به په بل څه شاهدشي"

- ټکورجانه! پښتانه يو، دسرکښ پلار مردى وروربه يې دولت ته وسپارو،

گرم يې پلار او ورور و، دى خولا تنكى الك دى او که تبرى هرڅه وده خوپلار و څه دعا، فاتحه به يې واخلي او زمونږ هم کليوال و دفاتحې دکاى متره کېدل يې نه غواړو.

- ورته ومې ويل "سمه ده ستا چې څنگه خوښه وي.

- په اوږه يې راته لاس کېښود، بيا نو تاسو داسې لنډ حلالزو ته ووځئ لس، اته دقيقې مزل دى بيا هلته گاړي پيدا کېږي، او زه به په دې خوږ، خوږکې داشرمېدلي تر ولسوالۍ ورسووم.

- ماويل سمه ده! خودبېر وچو دايو قلم به دخو افغانيو وي؟

- په يولک لس يې رانه غوښتى و.

- بيانو دايو ورسره واخله او څارنوال ته يې ورکړه.

- په غوسه شو "ولې څارنوال ته بډې ورکوې؟"

- نه! ورته ووايه ديو پنځه پنځوس زري پرځاى "ډبل" واخله خو چې داځل مجرمان پرېنږدي.

- وې خنډل، کاني ته يې لاس را اوږد کړ او وې ويل "خير دى دخوى واده يې و څه به يې کړي وي" بيا مې هغه تړون ليک هم ورکړ چې د دلاور او تبرى دوى ترمنځ په کې سودا شوې وه. ملخى په کې د سودا ضامن و د دلاور لاسليک او د دوى گوتې پرې لگېدلې وې دا هم له هغه څيرې جاکت نه تر لاسه شوى و، چې مونږ فکر کاوه له دلاور نه په چاره وهل شوى او ويستل

شوی دی دهغه سره مې ورکړ او ورته ومی ویل دابه هم دشیگل څارنوال ته ورکړې چې روغ ثبوت دی اودلته څه پیسې هم دې چې د دلاور مېرمن ته یې ورسوي.

اتینا په خبره کې راودانگل .

"پیسې مه ورکوه"

"ولې! بیا یې ورته څوک وړي."

"زه یې خپله وړم، غواړم یوځل بیا هغه خوږه مېرمن ووینم، زمونږ یې دېر قدر، مدار کړی"

مونږ لا په دې ورکړه راکړه کې وو چې بریالی وویل "هغه گوره په کنډو څوک راواوښتل" چې وموکتل دلا ورور ؤ ، شپږ کسه نور هم ورسره وو اسلم کاکا خپلو کسانو ته څه اشاره وکړه، هغوی گټو ته پریوتل. ماورته وویل نه ! دوی دوستان دي ، دښمنان نه دي - اتینا وویل ټکوره د ځان ساتل بڼه دي ، او ددې سره هغه او بریالی له گټو شاته شول او ځان یې حملې ته تیار کړ دد لاور ورور سره راغلي کسانو هم مورچلې ونیولې او دی پخپله زمونږ خواته راغی زما او اسالم خان کاکا سره یې روغې وکړ، بیا یې وویل "زما دښمنان ماته وسپاری" ماورته وویل "داسې نشي کېدای ته که دهغوی سره کومه ستونزه لرې د قانون په وړاندې یې ورسره اواره کړه دوی مونږ دولت ته سپارو "

- دولت ته به یې نه سپاری ماته به یې سپاری

- تاته به یې ولې سپارو؟

- زما پرې پور دی!

- اسلم کاکا ورته وویل "خود ډاکټر خبره سمه ده مونږ یې دولت ته سپارو ، ته ورسره هلته خپلې شخړې اواره.

- هغه وويل که ما په دولت شخړې اوارولى ، دوى دا دومره وخت په کورونو

کې نه ووناست

- نوڅنگه يې ورسره ااروې ؟

- په خپل مټ يې ورسره ااروم زما ورور ددولت سرې نه و چې دولت به يې

ترې غچ اخلي

- ماورته وويل ! دولت غچ نه اخلي ، دولت انصاف ورکوي.

- انصاف دادى چې يا يې ماته وسپارئ، اوکه ماته يې نه سپارئ بيا يې

بېرته پرېدئ چې خپلو کورونوته لاړشي،زه نشم کولى چې دوى ته له

زندانه تر راوتو پورې صبر وکړم.

- اوکه مونږ ووايو چې پدې کې به مونږ يوه هم ونه منونوبيا؟

- نو بيا به په همدې ميدان فيصله کوو، چې تاسو يې بيا يئ که مونږ ....؟

- اسلم کا کا ورته وويل "په دوى يواځې سته پور نه دى باندې ،ستا

دورور سره يې يو بل ملگرى هم وژلى

- دهغه ورونه هم راسره دي، او ددې سره روان شو

- اسلم کاکا پسې غږ کړ - وروره مونږ ستاپه ستونزه پوهېږو خوته ورشه

دملگرو سره دې هم خبرې وکړه ، داهم دود نه دى چې مونږ دې څوک تاته

لاس تړلي دروسپارو

ماورپسې غږ کړ ، "اوي دې مجرمان بېرته پرېږدو" غږ يې ونه کړ غلى روان

و.اسلم کاکا ما ته اشاره وکړه ،چې ځان پټوه اوبنديان يې له ځان سره

کندې ته کړل.زه هم ديوه کمر شاته شوم،دزې پيل شوې،نژدې پنځلس

ملټه له دواړو اړخونو ډېرې تېزې ډزې وشوې ،بيا ورو،ورو زمونږ اړخ

کمزورى کېده څه شېبه وروسته زمونږ له لوري دکلاشينکوف ډزې بېخي

ورکې شوې،يوازې داتينا او بر يالي د تمانچو يو، يو ډز راته ،شکته مې

وکتل د اسلم کاکا يو ټوپکوال په خوړ کې د شیکل په لور په زغاسته دی، په خوبیدو، خوبیدو داتینا خواته ورغلم چې زمانه لږ لږې دیوه کمر له شانې یې دډز غږ راته، هغه مې په اندېښنه وپوهېده، زر یې وویل "اسلم کاکا مې له بندیانو سره رخصت که، مونږ به یو څو شېبې نور هم دوی اخته وساتو چې هغوی لږ لږې وزی" ما ورته وویل "او سر کښې څه شو؟" هغه یې ازاد کړ ومې لیده چې پورته وتښتېد "لږه شېبه مو یو، یو ډز کوو چې دبر یالي ورور مې د غونډۍ په سر ولید چې ښکته کوزېده، لکه چې د بندیانو دپټېدو کنده یې تشه لیدلې وه، ډزې یې بس کړې او ټولو د شیکل په لور په خوړ کې منډې کړې. مونږ را ولاړ شو، اتینا وویل "څه اوس یې نشي نیولی"

بريالي وویل "راځئ چې څو ورور به مې انتظار کوي، په تېلېفون مې ورته ویلي چې مونږ دسړک تر وروستي سر پورې راوړي. رښتیا هم مونږ په لس دولس دقیقو کې تر سړک پورې راوړسېدو، گاډی ولاړو. زه او اتینا وروسته او بريالی مخکې کښېناست، اتینا ته وکتل تندی یې تریو وو، پوښتنه مې ترې وکړه "ولې؟" وې ویل "په چا به باور وکړې، دایې خپل ورور و، نه یې غوښتل دورور قاتلان یې سزا وويني" ما ویل "پوهېږې چې ولې؟" خو دده نوم به پکې راته ځکه "ورته په خدا شوم" نه ساده گلې! په پښتو کې دې دا مثل اورېدلی چې وایي "سر له یې دتندر اوبه ورکړي" دا همغه دتندر اوبو زور دی اودا اوبه یواځې ده نه دي ورکړي دا تې (داغ) دهر پښتون مغزو ته شوی، دتندر داوبو دې تې ته زمونږ یو مشر شپون صیب چینجی وایي چې دهغه په وینا دپښتنو په مغزو کې دی ته چې یې هرڅه گڼې خو همدغه بلا ده چې پښتون له نورو قومونو نه جلا کوي، دپښتون ددې ټولو بد مرغیو، چې ته یې دسر په

سترگو وينې لامل هم همدا دتندر داو بو تبي دى، په خدا شوه "اوته چې زما دپاره او بريالى لالا سته دپاره ځان دمرگ كومي ته ورکوي هم تر شا به يې همدا بلاوي" ما ورته وويل "او اسلم کاکا هم زمونږ سره همدې بلا ملگرى کړ، يوازې پدې چې ددرې ستر يې مات نشي" وې ويل "نودې بلا ددلاور په ورور څنگه دخپل ورور قاتلان ازادول؟" "ددې دپاره چې دى يې پخپله مړه کړي، ددې بلا غوښتنه داده چې غچ به دبل په لاس نه اخلي" په خدا شوه، "ښه! ده چې زمونږ سره همکاري نه کوله ددې دپاره چې مونږ به يې دده له "ښې" نه وباسو" ماويل "هو! (غوږ کې مې ورته وويل) خو ماته همدغه بلا وايي چې ښه کلکه کله دې وچيچم" بهر ته يې اشاره وکړه چې ومې کتل دبريالي دوى کلي ته را رسېدلي وو، ست يې وکړ چې ورسره پاتې شو. خو مونږ ترې اجازه غوښته وې ويل

"نو چرته ځئ، خو سبابه له همدې ځايه باجوړته لاړشئ، ددلاور دوى کورته به پيسې نه وړئ څه" اتينا غلې شوه، دبريالي ورور وويل "هغوى خو اوس هلته نشته" بريالي ترې پوښتنه وکړه "چرته تللي؟"

"دپاکستان حکومت له باجوړ نه ټول افغانان پاڅول، هغوى خو دکنډز دارچي وو هلته تللي دي" په زړه کې خوشحاله شوم، بريالى غلى شو "ښه سفر" لاس يې راکړ دى او ورور يې دواړه دموټر نه کوز شول، زه گاډي ته کښېناستم، اتينا مې ترڅنگ کښېناسته او بېرته راستانه شو. چې دشيگل ولسوالۍ له راغلو ورته ومې ويل "رښتيا په لومړۍ ورځ چې دلته راغلي وو، تا برگوته وکتل اودلرگو په شمېرلودي پيل وکړ، لرگي دې ولې شمېرل" په خدا شوه.

- ستا دپاره.

- څنگه زما دپاره؟
- مخ مې پورته و، ماويل چې خوشبې خوند واخلي.
- يوه شېبه خوند به اوس راکړې؟
- ولې نه! بيا پورته وگورم؟
- نه! يوه خوله راکړه.
- په پښتنو کې ستاغوندي بې شرمه نور شته، (په خندا شوه) که دا بې شرمه کړې هم هغې بلا يې؟
- دهغې بلا يو خوی دادی چې دسړي نه صبر اخلي.
- په خندا شوه "دروغ"
- "څه"
- هغه شان موسکې وه "دروغ"
- زر مې ټلېفون ته لاس کړ دکور شمېره مې ووهله مورمې ټلېفون اوچت کړ، چې زما غږ يې واورېد په مينه يې وويل
- "شکر چې غږ دې اورم" ما ويل
- "مورې! جينکې دې راته ډېرې رېنې، بوڅۍ کولې، زما دتر کيې واله خدای راکړه"
- "وی ځويه! انگور خو داسې خوند کوي چې چچوش (چای جوش) له شنه چای نه را ډک کړي، څنگ ته دې کېنې، او ورو، ورو درسره مشغولېږي، زه به دې دترکۍ په ژبه څه پوه شم" ما ويل مورې
- "ستانه هم ښه په پښتو پوهېږي او زمانه هم، که نه يې منې داده خبرې ورسره وکړه" او ټلېفون مې ورکړ دمورغږ مې نه اورېده خو اتينا وويل -
- "مورې! سلام"

- "ځان ډېره نيك مرغه گڼم چې ستاسره خبرې كوم، ټكور چې درسره څومره لېونی عشق لري همدغومره يې در باندې زه هم په ناليدلې مينه كړې يم"

- "رښتيا وايي تركی يم"

- "دده نه"

- "تېر لس كاله مو سره يوځای تېر كړي"

- "په كونړ كې يو"

"هو، رضاييم، بس مورې دا لېونی به مې په نصيب و"

"جوړه پېژنم، دناوې كورته چې يې وړئ، څو زما كور دلته نشته"

"مورې! تا چې راله څه واخيسته، هماغه زماخوښ دي"

"نن به كندز ته راشئ"

په خندا شوه "ښه! په سودا پسې"

بيايې ټېلفون راکړ دموږ غږ له خوښۍ ډك و "واده كله غواړې"

- "په خندا) دخير كار دى كه نن كېږي سباته يې څله پرېږدې"

- "هغه هم په خندا شوه" حوشحالي اوږده ښه وي سباته به يې پرېږدو"

- "ستا چې څنگه خوښه وي"

- "خدای مو پخیر راوله"

او ټېلفون يې بند كړ ما هم گاډي له پونده وركړه دكونړ او جلال آباد په سړك دجوړولو كار روان و او مونږ ته يې گټه داوه چې اوار شوى و له جلال آباد نه ترسروبي پورې خو په مزل هيڅ پوه نشو سيلۍ به له گاډي دوړې نه وې وړې چې سروبي ته راوړسيدو، له "لته بند، هر وخت بند" نه خومې زړه چاودلى و په ماهيپر مې راسيخ كړ. دسروبي له بازارنه راپورته د نښترو د بن څنگ ته پوليس ولاړ وو د درېدو اشاره يې وكړه، خو اتيڼا ورته له وړاندې موسكى شوه، لاس يې ورته اوچت كړ، پوليس هم ځنډې ته شو

دې مخ راواړو ، وې ويل "رښتيا هم چې ښځو ته ډېر په درنه گورئ" په زړه کې مې وځنډل چې وړي يوه، له تنگي چې راواوښتو ، لار بنده وه، يو نوى پلگى جوړشوى و او دواړه اړخونه يې لا له نور سرک نه جلا وو څنگ ته يې لويه کنده وه خوبښه داوه چې اواره وه په هغې مې موټر راواچاوه مخکې ايسه مې ورله فعاله کړه په خوارو راووت. له کابل نه تر کندزه نوسرک بېخي لکه شيشه اوارو، خو بياهم تره غونى ماښام کندز ته ورسېدو، شپه مويه رحمان الله وروړه، پخوامې څه وخت په کابل کې دنده لرله، زه او دى سره يوځاى وو، په يوه ځونه کې اوسېدو، اودواړه داکبر باچا لټان وو، چې مېلمه به نه و راپېښ شوى د شپې ډوډۍ مو نه خوړه، ځکه پخول يې راته يوه بلاوه او هوټل ته تلل بله، روژې به مو په نهره نيولي. دى کم خبرى و خو ديو ښه دوست ځاى پرې ډکېده خانه آباد بندر کې يې کوچه شکر کې چې مابه ورته "دخوړو کوڅه" ويله کور و بس له پاخه سرک نه مې په همدغې چکرې کوڅې موټر ورتاو کړ ورمو و ډباوه دى خپله راووت، اتينا ته يې وويل

- "خوړې! ته دننه لاړه شه" او مونږ حجرې ته لاړو کورته مې خبر ورکړ چې زمونږ شپه په کندز کې ده د شپې مې دوى ته هم ټوله کيسه وکړه دواده، زېرى مې هم ورکړ. پلاريې دکندز په تاريخ راته غږېده ويل يې نايب الحکومه شېرخان ناشرد کندز نقشه د ډهلي له زاړه ښاره راوړې وه، دکندز په پسلونو او کرهنييز ارزښت هم راته وغږېد، چې ولې کندز ته د غلو کندو وايي. د شپې تر ناوخته درحمانالله سره چې په حجره کې راسره پروت و، مشغولېدم، بياويده شوو ، دسهارچې اته بچې شوې نوره مونږ دتگ تا بيا نيوله چې بهر کوڅه له موټرو ډکه شوه چې ومې کتل ورورمې و لويه ورا (جنج) يې راوستى ؤ، کوربه مو ټول مېلماننه راوستل، ميوې يې ورته مخې

ته کېښودې ماته يې وويل "جامي دې واغونده" چې لمباځای ته ورغلم نوې جوړه خوړنده وه وامي غوسته، دگلونو يو هاريې را په غاړکې څه شېبه وروسته اتينا يو ځل بيا په څادر کې پوښل شوې اودرحمان الله مور له مټه نيولې رانېکاره شوه. اتينا چې گاډي ته وختله ده خپلې مورته وويل "مونږ په خپل گاډي کې لاړشو ماته يې وځنډل" "غوږ کې يې راته وويل" بېگا هم سره بېل وي، ددې وخت دا پټې خبرې ډېر خوند کوي" دواړه د گاډي وروستي سيټ ته وختو، ورور مې گاډی روان کړ دکنډز له ښاره چې ووتو، په يوگوت پېرورتاوشو، مخې ته دښته راغله، په دښته کې ښي لاسته راوړن شو څه شېبه وروسته غونډۍ مخې له راغلي، داسې غونډۍ چې خلاصېدن يې نه ؤ، او داسې اوارې لکه هگۍ چې په کومه موټر ور برابر شو، پرې خېژه، او بېرته دزړه ديوې يخې هوا سره لکه دسرکس زانگو اوار کوزېږه، ورور ته مې وويل "زه خو مخکې پدې لاره نه ووم راغلی، وې ويل "ته دامام صيب په لاره راغلی وې، ار چې خپله لار هم لري، خود بمونو وېره پکې ده" اتينا وويل "کاش دولت مودومره وس لرلی چې پدې کې يې ځنگل جوړ کړی وای، ټوله خاوره ده" زه ورته موسکې شوم، چې زمونږ پټي له تنډې وسوځېدل دا راله ځنگلې شنې کوي. نژدې يونيم سات مو په غونډيو کې اله ډينگ (اندرچو) وکړ چې دارچي شنو ځمکو ته ورسېدو اتينا وويل "لکه چې دارچې دښته داده" ماويل "څنگه دې وپېژنده" وې ځنډل "رښتيا هم ډيره شنه او اواره ده،" (بيا يې وځنډل) خو تا ويلې وو چې په ترکيه کې داسې ځمکه نشته "په ځندا مې ورته وويل "نه يې منې؟" "که دا اوبه پرې راډېرې کړی درسره وبه يې منم" څه شېبه وروسته دارچې بازار ته ورسېدو اوبیاله هغه ځايه په لمر پرېواته، ته له څه شېبه مزل وروسته دکلا په دروازه ورننوټو وروښور او گډا شروع کړه او په موټر له

هرې خوانه دگلونو اومېوو باران جوړ شو کومې ښځې بل کړې لالټين اتينا ته لاس کې ورکړ، يوې يو هلك غېرکې ورکړ، بلې ورته يوه پياله شيدې راوړې، يوې شيطانې پرې اوبه راشيندنې چې سمې نيمې يې زما په سر واړولې، مورمې چې ښکلوم دسترگو په دواړو کونجونو کې يې اوبښکې غوټه شوې وې، ما دهغې په سترگو کې لکه دشبنم غوندې پاکو رڼو اوبښکو ته کتل چې چا ورته غږ کړ "دځوی په ننداره يې راشه، وايي څه ورکوې" چې مخ مې واړوو، اتيناببيادرحمان الله مور له مټه نيولې وه، دکوټې دروازې ته ولاړ وو، مورمې ورمونده کړه،

- "څه چې ددې خوښ وي"

- "نه! مالوم يې کړه" په خندا يې ورته وويل

- "ته يې ورکړه، څه چې ستاخوښ وي"

- "ماته خودغفري او دتناره دسر خير، خيرات ښه ښکاري، د اخرت گټه ده "

- "دهغې درېمه مې هم ورکړې اوهاغه برگۍ غوا هم"

بيا ننوتل زه بهرراووتم، دېگونه باندي وو ، مېلمانته تلل راتلل، پلارته مې ورغاره وتل، څه يې ورته ويل او هغه ماته گوته نيوله خو زما تادي وه، په زړه کې مې ويل چې اوس زر، زر شپه شي، دا ورځ لکه د پهرې (څوکۍ) دشپې غوندې اوږده شوه، ماسختن نکاح وتړل شوه، بيا پسې دکلي هلکانو اتن پيل کړ، دشپې ترناوخته اتن روان ؤ بياغلی غوندې دخپلې کوټې په لور وخوځېدم چې په وره ننوتم، اتينا راولاړه شوه، موسکۍ شوه، وې ويل "پخیر راغلي"

سره ددې چې څومره ورسره بلد ووم، بيا مې هم زړه درېده، ورته موسکۍ شوم، سرمې ورته وخوځاوه. دشيدو پياله يې راوړاندې کړه خولې ته يې راله ونيوله، نيمه ما وڅښله، بيا مې دهغې سرو شونډوټه وروړه، پاتې يې

هغې وڅښله. دخبرو دپيل په سر يزه پسې گرځېدم، فکر مې کاوه، هيڅ خبره مې له خولې نه راختمه، هغه راباندې وپوهېده، وې ويل "دا د الماسو هار مور، راکړ، او داتپکه، چارگل اووالی ستاد دوست مور راکړې، بېگا چې مو ورسره شپه وه، څومره خواږه خلک وو، مېرمن يې راله لاسونه په نکريزو سره کړه، ويښته يې راله جوړ کړه، خالونه يې راله ووهل " مايواخې وويل - "بنا، ډېر ښکلي دي" نوره مې دزړه پخوانۍ درزا په يوې بلې درزا اوښتې وه، پوهېدم چې په رگونو کې مې څه اورغوندې زغلي رازغلي، هغه بيا موسکۍ شوه، وې ويل "رښتيا دبريالي مېرمن دلته واده له راغلې وه، هغه پيسې مې ورکړې" بيا موسکۍ شوه، نور مې صبر ونه شو، ښې لاس مې ور اوږد کړ، له وړبل نه مې راونيوله، رنگ يې سور شو. "څه کوې؟" "پيل به يې په سنتو وکړو"

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**